
Billie
Green
Loveswept
O invitată
surpriză

Billie Green

O invitata surpriza

Capitolul 1

— Trebuie să mă crezi, mon ange. Crezi că aş putea minţi pe cineva atât de adorabilă ca tine?

Kate sorbea încet din băutură, zâmbindu-i vag bărbatului ce se afla lângă ea. Când acesta reîncepu să vorbească, îşi înăbuşi un căscat de plictiseală şi îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul încăperii aglomerate, fără să poată vedea mai mult de un metru şi ceva în jur.

Cum de reuşesc să mă vâr mereu în încurcături de astea? se întrebă ea. Nu dorise să vină la această petrecere şi să pară că era interesată de o mutră ca o chiflă. Voia să fie din nou în casa prietenei ei, Heather. Sau, şi mai bine, în casa ei, şezând în fotoliul uzat, îmbrăcată în vechiul capot de molton, în loc de fleacul ăsta auriu, pe care o vânzătoare entuziastă o

convinsese că i se potriveşte perfect.

— Ascultă-mă, scumpo, în clipa în care ai intrat mi-am spus: François, trebuie să o cunoşti…

Lui Kate îi suna fals linguşirea asta continuă, care făcea seara şi mai greu de suportat. Să te guduri era destul de neplăcut, dar să te guduri cu un accent franţuzesc era insuportabil. Pur şi simplu, nu era pregătită să se descurce în situaţii de astea, fără să pufnească în râs.

După ce-l informase deja pe acest neo-Adonis, îmbrăcat la comandă şi înmuiat în aur, că îi mulţumea, dar nu avea chef să danseze cu el… sau să se plimbe până la cabană… sau chiar să meargă la el şi să experimenteze o „fantastique" baie fierbinte, ce altceva mai putea spune?

Fără vreun motiv aparent, Kate simţi cum i se încordează muşchii şi-şi întoarse capul spre dreapta. Aceeaşi senzaţie. O furnicătură enervantă în pielea obrazului. În ultima oră i se mai întâmplase de câteva ori la diferite intervale; avusese senzaţia că cineva o urmărea cu privirea,

concentrând-o cu intensitate asupra ei.

Îşi ridică mâna pentru a-şi controla pieptănătura, dar fiecare fir, din bogatul său păr de culoarea mierii aurii, era la locul lui, ţinut într-un fileu invizibil.

Senzaţia aceasta de a se simţi observată era foarte bizară, enervantă şi, în acelaşi timp, excitantă. Prima oară când o simţise şi-o explicase ca fiind un produs al imaginaţiei ei prodigioase. Simţea cum îşi ieşea din piele; la o analiză mai atentă însă, îşi dăduse seama că nu putea explica numai prin imaginaţie înţepăturile pe care le simţea pe tot corpul… Pe scurt, nu avusese niciodată o senzaţie atât de stranie.

Chiar şi acum, în timp ce privea mulţimea pestriţă din jurul ei, iar pleoapele îi cădeau, fără voia ei, asupra ochilor căprui, simţea cum furnicăturile se înteţeau. Umezindu-şi cu nervozitate buzele, se încordă în timp ce toată pielea trupului o furnica. I se părea că nişte mâini invizibile o mângâiau…

Apoi, tot atât de brusc cum începuse, senzaţia dispăru, şi Kate simţi cum muşchii i se relaxează şi-i trebuiră câteva clipe până să-şi regăsească echilibrul, într-atât de puternică fusese impresia.

Kate întoarse brusc capul, dar simţi o răsuflare caldă în ureche. Drace! Tot mai era acolo? îi aruncă insistentului ei admirator o privire ucigătoare, care ar fi pus la podea pe orice campion la lupte libere, dar aproape gemu când acesta îi răspunse cu un zâmbet entuziast.

Cum dracu' s-o fi spunând „roieşte-o", în franceză?

Oftând cu resemnare, îşi zise că această scenă îngrozitoare reprezenta preţul pe care trebuia să-l plătească, pentru că fusese atât de încăpăţânată. Nu-şi putuse niciodată înfrânge natura impulsivă şi iscoditoare. Căci odată ce o idee punea stăpânire pe imaginaţia ei, nu o mai putea îndepărta.

Ar fi trebuit să ştie de la început că această

escapadă o va costa. Dar totul mersese prea uşor, cea mai grea parte fiind transformarea dintr-o Kate Sullivan mai mult decât ştearsă în femeia de lume, frumoasă şi scânteietoare.

Ce-i drept, o ajutase mult şi noua ei coafură. Părul lung, ce-i atingea talia şi pe care-l purta de obicei împletit într-o coadă, era acum adus în vârful capului, lucios şi neted, şi adunat într-un coc sofisticat, prins într-un fileu subţire de aur. Iar machiajul discret, aplicat în salonul de înfrumuseţare, transformase chipul drăgălaş, care strălucea de sănătate în urma unei vieţi petrecute în aer liber, într-o imagine de o frumuseţe clasică.

În cele din urmă, îi adăugaseră şi gene false şi, cu toate că trebuia să recunoască a-i fi conferit un dramatism, Kate simţea cum franjurile erau prea grele şi-i trăgeau în jos pleoapele, pentru a-i da privirii un aer puţin adormit, dar foarte seducător. Efectul general era unul de elegantă senzualitate, care ar fi şocat-o dacă ar fi fost conştientă de el.

Singurul lucru pe care nu-l putea neglija era cantitatea de piele pe care rochiţa ei aurie o lăsase la vedere şi care o făcea să nu se simtă în largul ei.

Poate că în largul ei nu era tocmai expresia potrivită, îşi spuse ea, socotind privirea lacomă, pe care ochii galici o aruncau asupra sânilor ei.

— Am o mulţime de lucruri să-ţi spun, mă chere, îi susură la ureche, lucruri care te vor face să priveşti cu mai multă căldură.

În timp ce vorbea, îşi aplecase capul spre ea, luându-şi o voce dulce şi romantică. Kate îl privi şi, din acel unghi, avu parte de o privelişte interesantă. Pierdu complet sensul cuvintelor, deoarece era hipnotizată de firele de păr ce-i ieşeau din nas.

Mă întreb dacă n-ar trebui să-i spun? îşi zise ea, apoi dădu uşor din cap, făcându-şi socoteala că i-ar trebui un lucru mai palpabil ca să scape de el.

Dar obiectivul acesta îi devenise nu numai primordial, dar şi absolut necesar pentru

bunăstarea ei mintală. Pentru moment, îşi petrecea seara privind în gol, încercând să nu-l bage în seamă pe neandertalezul de lângă ea şi întrebându-se cât de mult putea suporta un creier omenesc lipsa unei conversaţii inteligente înainte de a se atrofia. Şi totodată întrebându-se cât timp va mai trece, până când cineva, din mulţimea aceea pestriţă, va descoperi că, de fapt, era o desenatoare de benzi animate, care se strecurase fără să aibă invitaţie, doar pentru a copia nişte personaje din lumea bună şi bogată pentru o bandă. Întrebându-se când vor pătrunde deghizarea ei fragilă şi o vor alunga din adunarea lor olimpiană.

Ce-i mult nu-i sănătos, îşi mai spuse ea, privind din nou bărbatul de lângă ea. Lăsând încruntarea să se transforme într-un zâmbet, pe care-l spera a fi seducător, îşi puse mâna pe braţul lui şi-i spuse:

— Cred că m-am plictisit de vinul acesta… hm… cum îl chema oare pe omul acesta?…

drăguţule. Crezi că am putea găsi un pahar cu şampanie… şampanie roz? adăugă ea pentru a-i complica sarcina, simţindu-se însă foarte satisfăcută, în timp ce bărbatul se grăbea să-i satisfacă cheful, deoarece, dacă va găsi băutura în labirintul de încăperi, însemna că era mai bun decât îl credea.

Îl urmări până când se pierdu în mulţime, apoi suspină de uşurare şi se rezemă de peretele acoperit cu un tapet chinezesc, pictat de mână.

Kate înălţă capul şi încordă auzul pentru a prinde frumoasa melodie, a unei poloneze de Chopin, şi zâmbi cu adevărat pentru prima dată în acea seară.

Urmărind lumea din jurul ei, Kate regretă din nou că renunţase să-şi ia ochelarii, care i-ar fi stricat de altfel imaginea, dar fără ei nu putea vedea nimic clar şi acest fapt o făcea să se simtă dezorientată. Nu-şi dăduse seama că lipsa ochelarilor ar putea constitui un handicap atât de serios.

Ah, cochetărie, se gândi ea, în timp ce se întreba în ce cameră, din uriaşa clădire, se afla bufetul. Era sigură că doar murmurul vocilor îi acoperea chiorăitul stomacului, ca să nu fie auzit de persoanele din jur.

Ce dezgustător de prost crescută sunt, îşi spuse ea, reţinându-şi un hohot de râs la fel de deplasat.

Şi apoi, tot atât de neaşteptat ca mai înainte, vibraţia ca un şoc electric al terminaţiilor nervoase se produse din nou, răspândindu-se prin tot trupul. Era aceeaşi senzaţie pe care o ai când sângele începe să circule din nou printr-un picior sau printr-o mână care fuseseră amorţite. Aproape, dar nu chiar aşa. Înţepăturile de ac lipseau şi, deşi nu voia să recunoască, senzaţia aceasta era mult mai plăcută.

O voce în dreapta ei îi atrase atenţia şi scutură puternic capul, forţându-se să-şi amintească motivul pentru care se afla acolo.

Vocea venea dinspre un grup din apropierea

ei. Acolo se afla le grand monde, pentru ei venise Kate aici. Femeia de vârstă mijlocie, cu sânii grei, nu făcea parte din grupurile de femei tinere, îmbrăcate ţipător. De fapt, era îmbrăcată aşa cum îşi închipuise Kate că trebuia să se îmbrace regina Elisabeth pentru o petrecere. Chipul ei avea o expresie semeaţă şi retrasă, în timp ce ridica sprâncenele, bine conturate, ca răspuns în conversaţia cu o altă femeie.

După ce o observă câteva minute, Kate renunţă să o considere un posibil personaj pentru benzile ei. Nu era ceea ce căuta ea. De fapt, nimeni dintre cei pe care îi văzuse şi îi auzise până acum nu era ceea ce căuta ea. Nu o deranja faptul că ceea ce făcea era lipsit de etică, dar să fie şi fără etică şi neproductiv, era prea mult.

Ţi-ai fi imaginat că într-un loc ca Monte Carlo puteai găsi cel puţin un singur personaj suficient de interesant, dar se pare că termenul de „amabil, dar lipsit de importanţă” era la modă în acest sezon, aşa că desenatoarea noastră s-a decis să

tragă linia şi să plece, abandonând festivităţile celor ce aparţineau acestei locuinţe.

Şi afară de asta, îşi mai spuse ea cu un zâmbet ştrengar, dacă nu găsesc imediat un hamburger, am să leşin chiar la picioarele lor încălţate cu pantofi de comandă.

Nu lăsă să treacă mult timp de la luarea acestei hotărâri că şi porni spre grădină, sperând a fi cea mai apropiată ieşire spre locul unde-şi parcase maşina închiriată.

Evitând grupurile zgomotoase, care se îngrămădeau în jurul patioului şi al bazinului de înot, Kate îşi trase răsuflarea la vederea ameţitoarei dungi albastre ce-i apărea la orizont. Trebuia să fie Mediterana, nu putea fi altceva. Trebuia să admită că petrecerea se ţinea într-un cadru magnific, situat la marginea unei stânci colţuroase, suspendate deasupra întinderii albastre şi scânteietoare a mării.

Îi părea rău că nu reuşise măcar s-o zărească pe involuntara gazdă pentru a o felicita. Se spune

că banii pot cumpăra orice, se gândi ea.

Un grup de invitaţi se apropiară de ea, admirând şi ei peisajul. Kate întoarse spatele, suspinând cu regret, şi se îndreptă cu repeziciune spre o porţiune împădurită ce împrejmuia o latură a clădirii.

Pe măsură ce înainta, luminile, zgomotul şi fumul de ţigară se estompau, făcând loc parfumului dulceag şi greu al trandafirilor şi garoafelor, foşnetul blând al frunzelor şi al umbrelor răcoroase ale arbuştilor.

Încetinind paşii, Kate respiră cu nesaţ aerul serii, în speranţa că-i va limpezi mintea, dar simţi, în schimb, o ameţeală subită ca şi cum lipsa ochelarilor i-ar fi afectat echilibrul. Se rezemă de un copac, lăsându-şi capul pe trunchiul aspru.

— Bine gândit.

Vocea profundă şi catifelată o făcu să-şi ridice brusc capul pentru a o localiza, dar umbrele nu trădau nimic privirii ei de mioapă. Pentru o clipă se întrebă dacă vocea nu era şi ea tot atât de

ireală, pe cât fusese întreaga seară. Dar vocea continuă să se audă şi sunetul ei tot mai puternic o convinse că era reală.

— Te-am urmărit prin fereastră.

Cuvintele erau banale, dar lui Kate i se păru că distinge o notă de umor… ca şi când s-ar fi amuzat privind-o.

— Toată seara ai privit prin toţi bărbaţii din cameră, ca şi cum n-ar fi existat. Erai atât de indiferentă şi superioară, ca regina Boadicea privindu-şi supuşii.

O umbră mare se desprinse deodată de un copac şi Kate simţi din nou acel fior inexplicabil şi straniu, care făcea să i se încreţească pielea, în timp ce vocea continua să vorbească tărăgănat:

— După aceea ţi-ai întors ochii ăştia, adormiţi, de sirenă în direcţia mea, exprimând cea mai erotică invitaţie pe care am întâlnit-o vreodată.

Bărbatul râse uşor şi glasul mângâietor şi plin îi dădu din nou fiori.

— Regret, ducesă, dar persoana căreia îi era destinată privirea nu a recepţionat-o. Am observat scena, şi nimeni nu te-a urmărit. Părea că-şi cere scuze. Dar sunt eu aici. De ce nu-mi spui mie ce aveai de gând? Poate vom reuşi să rezervăm ceva.

Trebuia să-mi închipui, îşi spuse ea resemnată. Judecând după norocul ei, trebuia să se fi aşteptat la aşa ceva. De ce să scape de la serata asta, fără probleme? Cine alta decât Kate Sullivan putea să dea peste un trăsnit care stătea la pândă în grădina unui milionar şi se excită – vorba aceea – privind prin gaura cheii?

Avu brusc sentimentul că grădina în care se aflau era. Izolată. Depărtându-se de copac, îşi drese glasul, enervată. Deşi încerca să pară stăpână pe sine, cuvintele îi sunau ca o şoaptă răguşită, care abia trecea prin gâtlej:

— Mi-e… mi-e teamă că mă confundaţi.

Dar el se apropie, cu chipul încă în umbră, silueta ridicându-se în faţa ei.

— Cred că nu sunt cea pe care o aştepţi.

Bărbatul râse din nou şi sunetul o învălui, lipind-o de copacul din spatele ei.

— Nu-mi place că trebuie să ţi-o spun, ducesă, dar mi-e teamă că era cam prea evident – îţi examinai prada cu o expresie rece, plictisită, ca să-i trezeşti interesul pentru ca apoi să o seduci cu acea ultimă privire.

Cuvintele păreau să dea impresia că o admira, dar Kate ştia deja că bărbatul râdea de ea. Nu era prea sigură dacă îi plăcea să fie sursa de amuzament a unui străin. Pentru o clipă se întrebă dacă nu trebuia să se simtă ofensată, dar, pe când se depărta de copac, sensul celor spuse de ol îi pătrunse în minte.

— Regina Boadicea? întrebă ea, intrigată fără voia ei. Făcu un pas în direcţia lui, pe măsură ce noţiunea devenea tot mai pregnantă. Am eu oare aspectul unei vampe? Kate îi oferi zâmbetul ei generos, de nestăpânit. Nimeni nu m-a mai luat drept o femeie fatală. De fapt, adăugă ea încrezătoare, apropiindu-se de el, nu cred că am

întâlnit vreodată o adevărată femeie fatală. Doar dacă n-o socoteşti pe Marla Thompkins, de la liceu… care purta sub fusta mini lenjerie de la Frederick, din Hollywood.

Zâmbi din nou, relaxându-se la această idee. Dar zâmbetul ei se şterse de pe buze când interlocutorul ei făcu un pas înainte şi râsul lui umplu spaţiul. Kate se retrase din nou la adăpostul copacului ei.

— Asta ar fi un început, continuă el, ai un zâmbet încântător şi aproape că merită… deşi nu sunt sigur.

În timp ce vorbea, bărbatul se apropia de ea şi pe măsură ce-l simţea mai aproape, furnicăturile erau tot mai puternice, până când simţi cum îi arde pielea.

Avea această senzaţie pe faţă în timp ce-şi umezea buzele, apoi pe sânii tari şi rotunzi, făcând să i se întărească sfârcurile şi să întindă mătasea subţire, aurie. Când senzaţia de curent electric îi ajunse la nivelul pântecului şi-i coborî pe şolduri şi

pulpe, o căldură plăcută se răspândi în locurile cele mai secrete ale trupului ei.

Această senzaţie incredibilă o făcu să-şi tragă brusc răsuflarea, apoi îşi schimbă poziţia, simţind cum fiorii revin spre sânii care erau gata să scape din decolteul adânc al rochiei.

Kate se simţi slăbită şi se rezemă din nou de copac, închizând ochii cu un sentiment de frustrare. Bărbatul era, categoric, periculos, poate nu în sensul în care şi-l închipuise la început, dar totuşi periculos. Simţea că nu-şi mai putea stăpâni trupul.

Făcând un efort imens pentru a-şi stăpâni emoţiile şi a-şi limpezi ideile, Kate îşi spuse că motivul tulburării simţurilor ei nu putea fi decât faptul că nu-l putea distinge limpede. Aşa că îşi scoase din poşetă ochelarii mari, cu ramă de baga, şi-i puse pe nas.

În acel moment, o rază de lună îl lumină din plin şi întreaga grădină, cu umbrele ei, păru să dispară, rămânând în faţa ei doar chipul lui. Inima

i se opri pentru o clipă, apoi îşi reluă bătăile neregulate, aproape dureroase, în timp ce i se părea că-l recunoaşte.

Nu-l mai văzuse înainte, deoarece nu s-ar fi putut să nu-l recunoască. Nu era vorba de o faţă sau de o siluetă, ci de ceva mult mai profund.

Razele lunii accentuau trăsăturile aspre, virile şi lăsau umbre pe cutele ce-i brăzdau chipul. Virilitatea copleşitoare, pometţii înalţi şi nasul puternic îi dădeau înfăţişarea unui războinic Comanş… sau a unui diavol. Satana în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu gulerul deschis şi mânecile suflecate mai jos de coate.

— Geronimo, murmură ea.

Bărbatul se opri brusc.

— Ce-ai vrut să spui? o întrebă nedumerit.

Geronimo, repetă ea.

Asta-i ce spui când sari din avion.

Acum putea distinge expresia amuzată de pe trăsăturile lui puternice şi neregulate.

Semnificaţia acestui cuvânt îmi scapă, spuse

el, şi dădu din cap.

Dacă mă gândesc bine, este exact cum m-am simţit cu un minut în urmă, spuse ea cu sinceritate, dar pe un ton cam trist; apoi îl privi, întrebându-l din ochi, întrucât îşi aduse aminte de cele puse de el mai înainte. Este adevărat că mă urmăreai prin fereastră?

— Da, aşa făceam, râse el.

— Nu există gardieni sau eunuci, sau ceva asemănător ca să împiedice acest comportament?

— N-am văzut nici un singur gardian, spuse el, adăugând apoi, după o clipă de gândire, era totuşi un bărbat, n-aş putea jura că era eunuc, dar era înăuntru.

— Da, adevărat? întrebă ea cu ochii sclipind de interes şi începu să se îndrepte spre vilă. Ştiam eu că am pierdut mult, nepurtând ochelarii, îi aruncă ea peste umăr cu o intonaţie dezgustată.

— Unde te duci? o întrebă el, urmând-o.

— Vreau să văd, fu singura ei explicaţie, în timp ce se apropia de fereastra cu ochiuri de

geam în formă de diamant. Aţintindu-şi privirea înăuntru, şopti: Care dintre ei este eunucul?

Vocea lui veni din spate, în timp ce privea peste umărul ei:

— Chelul acela din colţ, râse el.

— Cel cu eşarfă? întrebă ea. Nu… sigur nu este un eunuc… priveşte cum o soarbe din ochi pe blonda aia. Făcu o pauză. Cine e cel din mijlocul încăperii, care seamănă cu Charles Laughton?

— Lasă-mă să văd, zise bărbatul, aplecându-se mai aproape. Acela e Charles Laughton.

Prostule, spuse ea zâmbind şi rezemându-se de perete. Este o femeie.

— Oh, scuză-mă, am greşit. Aceea e mama lui Charles Laughton.

— Kate izbucni în râs, în timp ce-i arunca o privire acuzatoare.

— Nu ştii, mai mult decât mine, cine sunt ei.

— Ba da, ştiu. Însă adevărul e mai plicticos decât presupunerile.

— Ca, de exemplu…

— Bine… îl vezi pe bărbatul acela? Indică un bărbat înalt, elegant, care stătea lângă un scrin de abanos. Ghiceşte cu ce se ocupă.

— Hmmm. Arată ca un nobil, spuse ea după un moment de gândire. Un conte sau un duce.

— Face-pălării, spuse el fără intonaţie.

— Râzi de mine.

— Nu, aşa e, face pălării. Foarte şic şi foarte scumpe, dar sunt totuşi pălării. Făcu un semn cu napul către acelaşi grup. Şi acum, priveşte la tipul de lângă el. Ce-ai spune de ocupaţia lui?

Kate privi spre bărbatul solid, îmbrăcat ţipător, al cărui trăsături erau atât de urâte, că se distingeau între ceilalţi.

— Încerci să mă aiureşti, şopti ea. În mod logic, ar trebui să fie un duce, dar n-o cred. Cu sacoul ăla, nu poate fi decât un vânzător de maşini la mâna a doua.

— Ei bine, el este un milionar grec… armator, bani din transport naval, ştii ce înseamnă, adăugă el maimuţărindu-se.

— În regulă, ai câştigat, începu ea, apoi se întrerupse auzind râsete din colţul îndepărtat al camerei. Dar roşcata aia vioaie, căreia toţi îi dau atenţie? Trebuie să fie amanta cuiva. Ce superbă şi seducătoare. Genul „vino peste mine”!

— Greşeşti din nou. Râse mânzeşte, în timp ce se rezema de fereastră ca s-o privească pe Kate. Este propria soţie a bărbatului de lângă ea, iar titlul ei oficial este de Lady Cleanor Whitfield.

— Ce dezamăgitor şi… plicticos, adăugă ea, ridicând, surprinsă, o sprânceană. Nu sunt chiar deloc tipi desfrânaţi şi playboy pe aici, sau femei cu reputaţie dubioasă? Ai crede că în mulţimea asta s-ar afla cel puţin o persoană implicată într-un scandal amoros sau într-un şantaj. Nu pot…

Se opri brusc, deoarece îi venise o idee şi abia remarcă modul în care bărbatul se răsucise ca s-o poată privi.

Actorii ei erau cu toţii acolo, se gândi ea, mintea lucrându-i intens. Căuta oameni de lume, plini de atracţie, dar eroii pe care îi reuşea cel mai

bine erau oamenii obişnuiţi. Dacă ar putea reprezenta un om obişnuit aruncat în lumea asta extravagantă şi uşor comică, în toată opulenţa asta…

— Ce faci? o întrebă el fără să-şi fi luat ochii de la ea.

— Stai… stai, spuse ea, făcându-i semn să tacă, în timp ce scormonea în poşeta de seară pentru carneţelul pe care-l pusese acolo mai devreme. Cu o carioca desenă cu furie câteva momente, întorcând paginile cu frenezie.

— Îmi dai voie să văd?

Vocea lui o trezi din starea de intensă concentrare şi ridică ochii spre el.

— Ce? întrebă ea. Oh… nu, încă nu. Lasă-mă să mă mai gândesc.

Punându-şi carneţelul şi carioca la loc în poşetă, Kate întoarse spatele scenei urmărite prin fereastră, tocmai când orchestra ataca un frumos vals de Strauss. Vorbăria din sală se pierdea, acoperită de efluviile muzicii, şi Kate închise ochii,

lăsându-se învăluită în undele sonore.

— Îţi place Strauss?

— Ai mai întâlnit pe cineva căruia să nu-i placă Strauss? Redeschise ochii şi suspină. Dar trebuie să spun că oamenii de aici – făcu un gest către încăpere – nu prea par să-l aprecieze.

Bărbatul zâmbi şi, fără vorbe, începu să o împingă încet spre un luminiş.

— Ce vrei să facem? îl întrebă ea, văzând că-i ridică mâna stângă şi i-o pune pe umărul lui.

— O apreciem, îi răspunse el, apoi îi luă ochelarii şi-i puse în buzunarul de la piept.

Kate îl privi cu pleoapele strânse, uimită, dar el îi înconjură talia cu braţul în timp ce cu cealaltă îi prinse mâna dreaptă. Apoi, de necrezut, acolo în poieniţa scăldată de lună, în acordurile ce pluteau în aer, au început să valseze.

Paşii lui erau siguri şi ritmaţi în timp ce o conducea pe covorul de iarbă. La început, Kate ar fi fost tentată să râdă, dar cu timpul se simţea transpusă în altă lume, mai graţioasă, mai

romantică. Putea vedea în jurul ei tremurul luminilor miilor de lumânări şi fustele umflate ale vremurilor trecute.

Era fermecată. Închizând ochii, se lăsă în voia dansului, pătrunsă de exuberanţa valsului până în ultima vinişoară, în timp ce se învârteau fără sfârşit în jurul sălii de bal din pădure. Muzica începu să-şi accelereze ritmul, iar ei se roteau tot mai repede şi mai repede, până când Kate îşi pierdu suflul.

Iar când melodia se stinse, bărbatul o prinse brusc în braţele lui şi o privi, în timp ce ea lăsă capul pe spate şi începu să râdă, exprimând o pură veselie şi încântare.

Timp de o clipă, bărbatul nu făcu nicio mişcare, ca şi când ar fi gustat şi el din magia momentului, fiindu-i teamă să n-o nimicească. Apoi, în timp ce orchestra începu să cânte un cântec de dragoste actual, îşi puse mâinile pe şoldurile ei pentru a şi-o apropia şi începură să se legene uşor în ritmul senzual al muzicii.

Dar Kate nu era în întregime sub vraja extraordinarei fantezii a momentului. Atunci simţi însă fierbinţeala buzelor lui pe pielea ei sensibilă şi se lăsă stăpânită de alte gânduri.

El începu să-şi mişte încet mâinile. Mişcarea era discretă şi Kate nu se putea plânge că bărbatul era obraznic, dar cu toate că era subtilă, îşi dădea seama că el urmărea să o seducă. Fără vorbe, în timp ce dansau, bărbatul făcea dragoste cu mâinile lui puternice, pricepute… cu buzele lui fierbinţi. Kate încordă gâtul într-un răspuns necontrolat, când simţi răsuflarea lui fierbinte, care făcea să vibreze corzi necunoscute ale gâtului ei, sau rotunjimea vulnerabilă a umerilor.

Dansul fermecat de sub stele putuse să dureze ore întregi sau numai câteva minute. Pentru Kate, timpul nu mai exista când auzea şoaptele de dragoste în urechea ei, când simţea gustul de coniac pe buzele lui, când simţea cum trupul masculin şi atât de puternic se lipea de al ei. Pentru prima oară în viaţă, renunţă cu bună

ştiinţă la controlul acţiunilor ei şi se lăsă condusă.

Era atât de afectată de vraja momentului, că a fost chiar nevoită să-şi reprime un mic geamăt de protest când el opri mişcările subtile, erotice, o îndepărtă puţin, luându-i faţa în mâini, cu degete lungi şi puternice pentru a o privi cu atenţie.

Ridicând pleoapele îngreunate de genele false, Kate îi arătă nişte ochi căprui, tulburaţi.

— Halo, îi spuse ea cu o voce moale, apoi râse, doar pentru că râdea şi el.

Mâinile lui se încordară pentru o clipă în jurul feţei ei, apoi îi mângâie buzele pline cu degetul mare, respiră adânc şi porni cu ea printre copaci.

Capitolul 2

În timp ce înaintau prin grădină fără să-şi vorbească, Kate se sprijini de bărbatul de lângă ea, frecându-şi involuntar obrazul de ţesătura fină a cămăşii lui albe… o ţesătură moale şi senzuală precum mătasea fină. Cămaşa lui avea ceva nedefinit, ceva la care trebuia să se gândească, dar neputând să înţeleagă ce era. Ceva…

Apoi, fără niciun avertisment, atmosfera de vrajă luă sfârşit. Realitatea puse stăpânire pe ea cu viteza şi efectul fulgerului, spulberând visul fermecat.

Nu un motiv nobil, cum ar fi conştiinţa ei, a fost cel care o smulse pe Kate din interludiul de fantasme… nici puternicul ei sentiment de independenţă… nici măcar demodatul, drăguţul de bun-simţ. Nu, nimic din toate acestea, ea s-a simţit dusă de o forţă care nu avea nimic de-a face cu razele lunii, trandafirii sau Johan Strauss… ci doar cu protestele zgomotoase ale unui stomac gol.

Cu un hohot de râs nestăpânit, ea începu să vorbească:

— Cât de stângace… cât de lipsită de imaginaţie… dar se opri brusc, când îşi dădu seama unde se află şi cu cine.

Dându-şi capul pe spate, privi spre bărbatul de lângă ea.

— Aşteaptă, stai o clipă, gâfâi ea, plesnind uşor mâna ce se odihnea pe braţul ei. Dându-se înapoi, lăsă să-i scape un râs nervos, de neîncredere, şi ochii ei căprui se lărgiră în timp ce-l privea cu o expresie prudentă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea retoric. Cum am ajuns de acolo – şi indică fereastra – până aici? Mişcă repede mâna între un loc şi altul. Nu înţeleg, spuse ea cu un râs scurt. Mă îndrept, Dumnezeu ştie unde, pentru a face Dumnezeu ştie ce… cu un… cu un… îl privi din nou, observând hainele lui obişnuite, în timp ce-şi ridica mâinile, într-un gest emfatic, de dezgust pentru ea însăşi.

Un voyeur! Un adevărat voyeur pervers.

— Un dărâmător de porţi dojenind pe un voyeur.

Cuvintele spuse pe un ton calm o făcu să-l privească cu şi mai mare atenţie, în timp ce el se rezema de un copac.

— Considerând modul nedisciplinat în care te-ai comportat, ducesă, nu cred că mai ai un picior hun pe care să te sprijini, a continuat el amuzat.

Kate îl privi un moment, apoi întoarse privirile, luptându-se să nu pară vinovată.

— Comportamentul meu e identic cu al dumitale, murmură ea în defensivă. Apoi, privindu-i cu curiozitate, spuse: De unde ştii că am venit neinvitată?

Întrebarea ei îl prinse nepregătit, apoi zâmbi.

— Aş putea să-ţi răspund că te-am judecat după felul cum te-ai purtat, îi spuse el, ridicând din umeri. Era limpede că nu cunoşteai pe nimeni din încăpere… cu excepţia poate a darului blond al zeilor care… te copleşise acum câteva minute. Şi,

răspunzând privirii ei întrebătoare: El e cel care te-a adus aici?

Kate se hotărî să nu răspundă la această întrebare, temându-se ca bărbatul să nu fie cumva grădinarul sau cineva din administraţia domeniului.

Se forţă să zâmbească şi, cu o voce egală, zise:

— Oh, tot ce pot spune e că a fost foarte drăguţ… un… Tom… dar cred că ar trebui să plec acum.

Dar când se întoarse să plece, simţi cum degetele lui lungi, care o mângâiaseră mai înainte, o apucară de braţ, şi îşi ţinu răsuflarea privindu-l nehotărâtă.

— Ducesă, înainte să pleci, răspunde-mi la o întrebare, murmură el privind-o cu o expresie încurcată. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai hotărât brusc să nu mai ai nimic de-a face cu mine? Aş putea să jur că erai alături de mine, acolo în poieniţă.

Ea îl privi meditativ.

— Astea sunt două întrebări, spuse ea în cele din urmă.

— Atunci răspunde la amândouă, răspunse el exasperat.

Kate rămase o clipă cu ochii la stele, apoi, privindu-l din nou.

— Stomacul meu.

— Nu înţeleg.

— Mor de foame, rosti ea cu emfază. Nu pot înţelege cum de nu l-ai auzit. Nu era un chiorăit prea direct, adăugă ea cam îmbufnată. Era un zgomot care începe de sus şi, pe măsură ce coboară, devine mai puternic, lăsând să se audă nişte ţiuituri şi zdrăngănele foarte artistice.

— Ţiuituri şi zdrăngănele? o întrebă el hohotind de râs.

Incapabilă să-i reziste veseliei, zâmbi şi ea cu gura până la urechi.

— În tot palatul ăsta mamut, n-am reuşit să găsesc nimic de mâncare, iar stomacul meu îmi

atrăgea atenţia într-un moment foarte oportun… Scuză-mă, ce-ai spus?

— Nimic. Chiar nimic, mai râse el, luând-o familiar de umeri. Nu cred să fi fost părăsit vreodată pentru un sandviş. Nu pot spune că-mi place şi evident că nu contribuie la imaginea mea.

Kate începu să meargă din nou alături de el. Acum i se părea normal să umble printre copaci, în timp ce el o ţinea atât de strâns lângă el. Ridică ochii spre el.

— Şi care îţi este imaginea?

— Un pervertit agreabil, răspunse el fără ezitare.

Kate îi aprobă declaraţia cu un nou hohot de râs.

— Nu, am greşit, spuse ea fără ranchiună. Eşti de aici, nu-i aşa? rămase tăcută o clipă, apoi îl întrebă, răzgândindu-se: Ce faci exact aici?

După o scurtă pauză, îi răspunse:

— Câte puţin din toate.

— Adică un om la toate?

— Ai putea spune şi aşa, admise el. De fapt, sunt foarte bun pentru a găsi hrană.

Se opri, iar Kate observă că se aflau la o intrare laterală a vilei. Când şi-a dat seama că el avea de gând să o conducă în interior, se opri, refuzând să mai facă vreun pas.

O fac din nou, îşi spuse ea uluită. Îl urmez din nou pe acest bărbat necunoscut, pe care nu l-am mai văzut niciodată înainte de seara asta. Întinse mâna pentru a-şi lua ochelarii din buzunarul în care îi pusese el mai devreme, şi-i aşeză pe nas, se rezemă de perete şi începu să cerceteze figura bărbatului din faţa ei pentru a găsi o explicaţie purtării ei incredibile.

Nu era figura unui bărbat care să poată fi confundat cu altul. Fără să fie frumoasă, în sensul convenţional al cuvântului, faţa lui era extraordinar de frapantă – o bucată de granit cioplită pentru a da la iveală trăsături puternice, aproape aspre. Chipul lui n-avea vârstă, avantajul lui constând din faptul că putea fi plasat între

treizeci şi patruzeci şi cinci de ani, iar pielea obrazului completa imaginea lui întunecată. Părul negru şi-l purta mai lung decât o cerea moda, iar trăsăturile neregulate şi puţin obişnuite îi dădeau un aer de forţă stăpânită atât de excitant, încât Kate trebui să facă eforturi pentru a-şi controla zvâcnirea sângelui în vene.

— Ei, ce-ai hotărât? o provocă el amuzat.

Trezită din reverie, Kate clipi de câteva ori încurcată, pentru a constata că obiectul gândurilor ei era aplecat asupra ei, prinzând-o efectiv ca într-o capcană între trupul lui şi peretele aspru de ciment, dar părând dezgustător de încântat de privirile ei.

Acest bărbat era… era… Nu găsea cuvântul pentru a-l descrie.

Îi trecu prin minte noţiunea de frumos, dar o alungă, ştiind că nu se potrivea. Îşi dădu seama că după unele standarde putea fi considerat chiar urât; cu toate acestea, fără să poată spune care era trăsătura care o atrăgea cel mai mult, ştia

bine că reacţionase faţă de el mai puternic decât faţă de oricare alt bărbat.

Nu era însă decât un bărbat şi nimic din persoana lui nu explica efectul copleşitor pe care îl avea asupra simţurilor ei. Dar pentru a fi sinceră faţă de ea însăşi, nu avea încredere în acest val de emoţii, care se ridicau puternic în toată fiinţa ei; prea se întâmplase repede pentru a fi adevărat.

— Trebuie să plec, şopti mai mult pentru ea însăşi, dând din cap. Mi se întâmplă ceva foarte ciudat. Văd că mă las dusă fără voia mea de un bărbat care aproape m-a atacat.

— Te-a atacat! spuse el, prefăcându-se mirat, dar cu ochii scânteind de amuzament. Scumpa mea ducesă, dar eu nici măcar nu te-am mai atins din clipa în care mi-ai dat să înţeleg că avansurile mele nu erau bine-venite.

— M-ai lipit de zid şi acum te apleci asupra mea ca un munte uriaş, îl acuză ea, accentul ei belicos, lăsându-se pătruns de o notă de disperare.

— Un metru nouăzeci nu poate fi considerat

un munte şi tu te-ai lipit de zid, fără ajutorul meu… Credeam că ai o preferinţă pentru ipsos, dar nu aveam de gând să o menţionez, adăugă el cu un zâmbet ironic. Nu am dorit decât să te hrănesc. Este asta o crimă?

Kate îl studie timp de o clipă, simţind cum voinţa i se topeşte, în timp ce forţa zâmbetului lui o încălzea.

— De unde să ştiu ce intenţii ai cu mine? S-ar putea foarte bine să plănuieşti să mă duci în turn…

Kate strică însă efectul dramatic al acuzaţiei, lăsând să se audă o chicoteală pe care n-o putuse reţine. Oricât de gravă ar fi fost situaţia în care se afla, simţul umorului era întotdeauna mai puternic. Încercă să-şi controleze râsul, să-şi recapete demnitatea, dar nu reuşi. Lăsând demnitatea la o parte, îl privi prin genele ei încărcate de rimel şi dădu din plin drumul la o tiradă plină de haz.

— … şi acolo, înflăcărat de neînchipuita mea

frumuseţe, să abuzezi de inocenţa mea de copilă, cu poftele tale nesăţioase pentru ca, după aceea, să dispui de bietul meu trup frânt, expediind pachete cu bucăţele din mine în locuri mici şi neînsemnate, pe tot cuprinsul lumii, termină ea subliniindu-şi discursul cu o gesticulaţie emfatică.

Aruncându-i o privire peste umăr, îl văzu fluierând uşor în timp ce ochii îi erau îndreptaţi spre cer. După un timp o privi din nou.

— Ai terminat?

Kate aprobă din cap, stăpânindu-şi râsul, văzând expresia lui de suferinţă.

— Eşti sigură? adăugă el plin de solicitudine. La o nouă aprobare, spuse: Dacă îţi promit că n-am să te hărţuiesc şi n-am să te trimit prin poştă, o să te simţi în siguranţă?

— Dar în ce priveşte abuzarea de inocenţa mea de copilă?

— O să mai negociem poftele mele nesăţioase, confirmă el, apoi, văzând că expresia i se schimbase, o linişti cu indiferenţă. Glumeam

doar, ducesă.

Kate privi cu atenţie bărbatul acesta zâmbitor, apoi lăsă privirea în jos pentru a medita asupra problemei. Cu toate semnalele de alarmă ce-i treceau prin minte, era foarte serios tentată să-l urmeze. Bunul-simţ şi un grăunte adânc înfipt de autoconservare o preveneau împotriva acestei decizii, dar Kate era destul de matură pentru a fi intrigată de personalitatea acestui bărbat care-i trezise emoţii atât de diferite.

Ridică din nou privirea către obiectul dilemelor ei şi-i surprinse figura într-un moment de neatenţie. În privirea lui putu distinge o expresie ciudată, visătoare şi uşor melancolică. Vulnerabilitatea pe care o găsi în ea o făcu să ezite, deoarece nu se potrivea cu impresia pe care i-o făcuse anterior şi o tulbură într-un fel pe care nu-l putea înţelege.

Deschise gura pentru a-i spune că o ia înainte, dar, brusc, bărbatul se îndreptă de spate şi pocni din degete.

— Desigur, cum pot uita aşa ceva! Aştepţi o prezentare oficială, nu-i aşa? Foarte înţelept din partea ta, adăugă el cu un aer judicios, apoi deschise uşa laterală. Nu te mişca de aici, ducesă, mă întorc imediat.

N-a trebuit să aştepte prea mult, dar înainte ca el să se întoarcă, amintirea sfârşelii simţite în timpul dansului îi reveni pentru a o chinui şi începu să se îndoiască de înţelepciunea deciziei ei. Făcu un pas înapoi, când uşa se redeschise şi în cadrul ei, bărbatul reapăru împreună cu un tânăr blond, slăbuţ, care era, fără îndoială, un servitor.

Tânărul era emoţionat şi păşi în faţă, după un semn de încurajare din partea întunecatului străin al lui Kate. Deşi se aflau în întuneric, peretele alb reflecta suficient razele lunii pentru ca ea să poată constata îmbujorarea tânărului.

— Mademoiselle, spuse el cu timiditate, îmi daţi voie să-l prezint pe monsieur. Este foarte respectabil. Este… ăă… câştigă bine. Înşira cuvintele, ca şi cum le-ar fi citit de pe o listă. Nu a

fost niciodată în închisoare… Dar monsieur, se întoarse către celălalt bărbat, ce pot spune despre timpul când…

— Asta nu contează. Continuă, Henri.

Tânărul emoţionat o privi pe Kate, apoi ridică ochii spre stele, ca şi cum ar fi căutat o intervenţie divină, şi continuă aşa cum i se comandase:

— Este bun cu copiii. Nu l-am văzut niciodată să lovească femei bătrâne şi câini şi – cu o expresie dureroasă în timp ce-şi termina logosul – nu a hăcuit pe nimeni de când doctorii i-au schimbat medicaţia.

La sfârşitul incredibilei cuvântări a lui Henri, Kate trebui să se ţină de perete, de râs. Urmări printre lacrimi cum „monsieur” îl concedia pe tânăr cu un indiferent: „E în regulă, Henri”, înainte de a se întoarce spre Kate.

— Şi acum, mă laşi să te hrănesc?

— Trebuie să recunosc că sunt curioasă, spuse ea, recăpătându-şi răsuflarea. Promite-mi însă că ai să-mi povesteşti despre trecutul

petrecut în închisoare şi care nu contează, adăugă ea în timp ce intra pe uşă, cu o încredere care ar fi fost cu siguranţă zdruncinată, dacă ar fi văzut licărirea din ochii lui.

— N-ai să regreţi, spuse el pe când traversau un coridor întunecat. Cei din bucătărie mă iubesc.

Bărbatul începu să fluiere şi sunetul răsună în coridorul fără lumină. Kate începu să se întrebe dacă nu cumva se îndreptau spre turn, când el deschise o altă uşă şi intră într-o bucătărie imensă, puternic luminată.

Încăperea era plină de oameni agitaţi. Două femei aşezau feluri de mâncare pe tăvi mari, de argint, mai mulţi bărbaţi cărau dintr-o cameră frigorifică vase uriaşe din oţel inoxidabil. Pe maşina de gătit se aflau recipiente înalte cât bidoanele de lapte.

Din toate colţurile bucătăriei se înălţau miresme ademenitoare, care provocau stomacului lui Kate aceleaşi nefericite proteste. Ridică ochii spre bărbatul de lângă ea cu o privire rugătoare.

— Dumneata le distragi atenţia, iar eu apuc o tavă.

El râse.

— Nu va fi necesar. Vino cu mine.

Kate îl urmă îndeaproape până ce se opri în faţa unui omuleţ care lovea cu o lingură de lemn degetele unui bărbat corpolent, ce aranja mâncăruri pe tăvi.

Micul şi brunetul bucătar-şef era înfăşurat într-un şorţ voluminos, iar pe cap purta o beretă albă. Când se întoarse pentru a face observaţii intruşilor în bucătăria lui, Kate îşi ascunse cu repeziciune mâinile la spate şi apoi îl privi pe bărbatul de lângă ea.

— Mustafa, minunatule Mustafa, i se adresă el cu o voce plină de umilinţă. Putem căpăta ceva de mâncare? Doar o fărâmă, ca să nu murim de foame? Ceva, ce ai oricum de gând să arunci?

— Mâncare! făcu explozie omuleţul, cu un accent pe care Kate nu-l recunoscu. Nu-i destul că eu pregătesc mâncarea zeilor pentru a arunca

unor porci care n-o apreciază şi acum vrei să mă uit la porci cum mănâncă?

Şiragul de proteste care a urmat era un amestec din toate limbile cunoscute omului, iar Kate rămase cu gura căscată de atâta competenţă.

Se rezemă de noul ei prieten.

— Te iubesc la bucătărie, ai?

Acesta râse, apoi continuă să-l răsfeţe pe măruntul bucătar:

— Moose, nu va trebui să te uiţi la noi cum mâncăm. O să ne aşezăm, în linişte, în oficiu şi îţi jur că n-ai să ai habar că suntem acolo.

— Ia-o! ia-o toată! se repezi omuleţul. Uite, vrei să-mi iei şi ceasul şi inelul?

Însoţitorul lui Kate luă o farfurie şi o umplu cu câte puţin din toate felurile care erau în faţa lor. Cinci minute mai târziu erau aşezaţi la o masă solidă, de lemn, în oficiul încăpător, şi se înfruptau din picioare de raci, caviar, soufflé şi dulciuri… ceea ce el numea „cât de cât suficient”.

Cu un pahar cu vin într-o mână şi o bucăţică

de carne de rac în cealaltă mână, Kate lăsă să se audă o exclamaţie de plăcere; apoi, după ce-şi şterse cu degetul arătător o picătură de vin de pe buza de jos, se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

— Moose? întrebă ea surprinsă, apoi începu să râdă, repetând: Moose?

El înghiţi o îmbucătură de brânză, împungând-o uşor, ca pedeapsă, în timp ce se îneca de râs, ceea ce îi spori amuzamentul feţei.

— Ai avea curajul să-i spui Mouse1? o întrebă el când a fost în stare să vorbească.

— Oh, nu! Dacă lui îi place să i se spună Moose, atunci Moose să fie. Îl privi. Vorbea atât de repede, încât nu am înţeles niciun cuvânt. Aş jura că la un moment dat a spus: „Unde este carnea de vacă”? Dar ce a spus când plecam? A repetat întruna unul şi acelaşi cuvânt.

— „îndrăzneală, iar îndrăzneală şi mereu îndrăzneală”, a citat el, chicotind. După aceea, privindu-te pe tine cu o lucire în priviri, apoi la platoul cu mâncare: „Şi jeunesse savait, şi

vieillesse pouvait”.

— Te pot întreba ce înseamnă? zise ea atentă.

— „Dacă tinerii ar şti, dacă bătrânii ar putea”. Cred că el gândeşte că-mi pierd timpul cu mâncarea, când aş putea face dragoste cu tine, spuse el încet.

Kate simţi un fior pe şira spinării şi privi în altă parte, dar înainte să poată răspunde, vocea şi ochii lui îşi reluară expresia obişnuită.

— Doreşti un desert? M-aş putea strecura când Moose este întors cu spatele şi să-ţi aduc ceva.

— Nu. Îmi ajunge ceea ce a fost „cât de cât suficient”, spuse ea zâmbindu-i. Privi în jurul ei la oficiul care era tot atât de mare, cât o bucătărie normală. Ştii, eu zic că aici e mult mai plăcut decât la petrecerea de dincolo.

— Nu ţi-a plăcut?

— A fost interesant, dar nu exact în stilul meu. Mie îmi place să observ oamenii, aşa că mi-ar fi plăcut mai mult dacă puteam vedea ceva.

Făcu o pauză. Dar numai ca observator. Nu pot avea nicio legătură cu oamenii ăştia, l-am ascultat cum vorbeau despre stocuri, ipoteci şi lenjerie Dior, lucruri despre care nu ştiu nimic. Toate femeile erau superbe, în timp ce eu încercam să-mi ascund pulpele.

Îi observă un moment faţa zâmbitoare, apoi ochii ei căprui străluciră de curiozitate şi un zâmbet apăru pe buzele ei pline.

— Mi se pare atât de ciudat. Parcă te-aş cunoaşte de ani de zile şi încă nu-ţi ştiu numele. Râse. Nu pot continua să-ţi spun Tom.

— De fapt ai putea, spuse el cu un zâmbet ciudat în timp ce o privea cu atenţie. Unul dintre nume este într-adevăr Thomas.

— Unul dintre ele? Kate se lăsă pe speteaza scaunului, intrigată. Ai mai multe nume?

— Zeci. Alexandre Marie Thomas Adrien…

Kate începu să râdă la auzul şirului de nume, apoi ceva începu să o zgândărească într-un colţişor al memoriei şi se îndreptă de spate.

— … Gervais Alain Reno Delanore… Conde de Nuit, termină ea, închizând ochii cu un suspin fatalist. Cămaşa, îşi aminti ea cuprinsă de panică. Cămaşa era din mătase. Asta o intrigase pe ea mai înainte. Deschise ochii, îndreptând spre el o privire jalnică. Gazda mea? întrebă ea resemnată.

— Chiar ea, confirmă el cu un zâmbet.

Kate privi în jur fără să vadă nimic, în timp ce cuvintele lui îşi croiau drum în înţelegerea ei. Ridică din nou ochii spre el.

— Spune ceva real, se pronunţă ea într-o ultimă încercare de a evita adevărul!

— Trimite-mi nota de plată, zise el, fără să-şi ascundă amuzamentul.

— Ajunge, spuse ea, şi începu să-l studieze cu atenţie. Aşadar, eşti un conte. Credeam că eşti belgian, nu american. Un conte american? Fără să-i aştepte răspunsul, adăugă: De ce te afli în oficiul majordomului, cu clasa de jos, în loc să te plimbi printre oaspeţii tăi?

— Mi s-a părut o petrecere foarte plicticoasă,

aşa că m-am furişat în grădină… cel puţin mi se părea plicticoasă până când te-am zărit prin fereastră. Ridică din umeri, apoi adăugă: Titlul este belgian, dar eu nu sunt.

Kate îi privi un moment figura captivantă, apoi se lăsă să alunece de la masă.

— A fost foarte plăcut, Alexandre-Marie şi cum te mai cheamă, dar cred că ar fi mai bine să plec.

— Aşteaptă. Se ridică repede de la masă şi o prinse de braţ, înainte să ajungă la uşă. N-am voie să-ţi aflu şi eu numele în schimbul numelui meu? Sunt sigur că l-am văzut pe invitaţie, dar trebuie să-mi fi scăpat atenţiei.

— Drăguţ, recunoscu ea lovitura. Foarte drăguţ. Ştiai doar că nu am fost invitată. Îl privi drept în ochi. Ai de gând să mă dai afară?

Contele râse.

— Nu-mi pari prea îngrijorată cu privire la această eventualitate. Nu, se poate să fi participat la cealaltă recepţie fără să fii invitată, dar la asta

poţi fi sigură că ai fost, spuse el calm, adresându-i un zâmbet convingător.

— Numele meu este Kate Sullivan, răspunse ea cu hotărâre, fără să-şi poată masca un zâmbet. Aş putea să-l completez chiar cu Kathryn Louise Sullivan, dar nici aşa nu pot ajunge până la Alexandre, etcetera, etcetera.

— S-ar putea apropia dacă ar vrea, spuse el blând şi cum obrajii i se îmbujoraseră, adăugă: E un nume foarte frumos Kathryn. Şi dacă te face să te simţi mai bine, eu sunt cunoscut sub numele de Alex Delanore.

— Mie. Nu-mi spune nimeni Kathryn, spuse ea privind în altă parte şi evitând ochii lui. Dulceaţa vocii lui îi provocase o senzaţie ciudată în stomac. Mi se spune, pur şi simplu, Kate.

— Nu e niciodată simplu, obiectă el. Dar ai dreptate, Kate se potriveşte cu o petrecere în oficiul majordomului.

Se apropie de ea şi se sprijini cu o mână de perete, deasupra capului ei. Când vorbi din nou,

vocea îi era mai profundă, mai caldă şi ea se încordă, bănuind ce va urma. Nu trebui să aştepte prea mult. În răstimp de câteva secunde, curentul electric, pe care-l simţise mai înainte, îi trecu din nou prin tot trupul.

— Kathryn este potrivit pentru dragoste, continuă el, ca şi când nu şi-ar fi dat seama că ea începuse să se piardă cu totul şi în curând nu va fi decât o grămăjoară la picioarele lui.

Kate se depărtă uşor de el, evitându-i buzele care se apropiau de ale ei.

— Cred că ai putea fi un bărbat foarte periculos, spuse ea cu un râs chinuit, dar… dar eu nu am de gând să stau aici pentru a constata acest lucru.

Atitudinea lui se schimbă brusc, iar Kate se opri surprinsă de această schimbare. El îşi vârî mâinile în buzunare, iar expresia lui îi aminti de aceea a unui băieţel răzvrătit.

— Bine, dar nu poţi pleca, spuse el cu încăpăţânare. Nu mi-ai spus încă de ce ai venit. O

privi din cap până în picioare. Nu-mi pari a fi un „fan” al unor grupări de muzică pop sau altceva.

— Îţi mulţumesc. Am venit aici, făcu o pauză, întrebându-se cum să-i explice ideea care-i venise în minte în aceeaşi dimineaţă. Apoi, dând din cap, se hotărî nici să nu încerce. De ce să-l plictisească cu povestea vieţii ei? Am venit ca să obţin ceva, spuse ea în cele din urmă.

Nu observă cum contele devine rigid, exprimând de fapt o curiozitate pe care voia s-o ascundă.

— Şi ai obţinut-o? întrebă el cu indiferenţă.

Kate se gândi puţin înainte de a răspunde, trăgându-se de ureche.

— Nu deştul, şopti ea, nu, nu cred că va fi destul.

— Cine eşti tu, Kate?

Vocea lui suna ciudat, ca şi cum şi-ar fi ascuns o emoţie puternică.

Kate îl privi cu curiozitate, apoi ridică din umeri.

— Sunt o turistă, spuse ea sec, una din alea cu aparate de fotografiat, care îţi ies în calea Lamborghini-ul tău.

— În primul rând, eu am un Ford, spuse el, relaxându-se în mod vizibil. În al doilea rând, s-ar părea că nu-ţi plac oamenii bogaţi.

— Ce e de neplăcut? Ştiu doar unde mi-e locul, spuse ea cu fermitate. Iar locul meu nu e aici.

Ei rămase un moment tăcut, apoi, la fel de ferm, o întrebă:

— Când te pot revedea?

— N-ai auzit ce am spus? îl întrebă ea exasperată.

— Ai spus că locul tău nu e aici, răspunse el zâmbind. Aşa că ne vom întâlni în altă parte. Aş putea găsi un restaurant-local, unde să te simţi mai bine.

Kate râse.

— Dacă îţi închipui că ai să mă faci să mă simt ridicolă, te înşeli. Poziţia mea este perfect

normală. Majoritatea oamenilor nu se simt bine cu cei al căror mod de viaţă este diferit. Noi toţi avem tendinţa să ne apropiem de oamenii cu care avem un fond comun, o familie şi o educaţie comune, obiective comune. Nu este un prejudiciu, este mai mult o chestie de a te simţi bine. Este plăcut să ştii cum trăiesc ceilalţi şi ce gândesc, dar când e vorba să-ţi alegi prietenii, cu toţii ne dorim să avem în jurul nostru oameni cu care ne asemănăm, pe care îi putem înţelege şi cu care putem să fim pe aceeaşi lungime de undă.

Alex dădu din cap şi, zâmbind, spuse:

— N-am avut intenţia să te ridiculizez, dar ideile tale îmi par puţin cam înguste. Nu-ţi poţi alege prietenii după contul lor în bancă şi viaţa lor socială. Trebuie să fie în funcţie de ceea ce se află în interiorul lor. Făcu o pauză, o privi studiindu-i chipul, de parcă ar fi putut găsi în trăsăturile ei cheia vitală a personalităţii. Nu ai cunoscut niciodată pe cineva care să trăiască exact ca şi tine, dar care să nu aibă nimic comun cu tine?

Kate se gândi un moment, apoi trebui să fie de acord.

— Aşadar, când te mai pot vedea?

Ea făcu un gest exasperat.

— Nu este numai cineva cu un alt stil de viaţă, mai este şi un conte. Iar Cenuşăreasa nu a fost niciodată basmul meu preferat.

— Care a fost cel pe care l-ai preferat?

Râse din nou.

— Nu-mi amintesc numele, dar ştiu că era unul în care femeia cea rea era rostogolită de pe un deal într-un butoi căptuşit cu cuie.

— Măi, măi, spuse el, ridicând sprâncenele dese, dar ce fetiţă rea ai mai fost!

— Glumeam, chicoti ea. Basmul meu favorit era povestea unei fete care trebuia să ţeasă cape din urzici pentru ca fraţii ei să se transforme din lebede în oameni. Îl privi din nou. Ştiu la ce te gândeşti. Asta îţi dă o idee despre mine. Eu cred că pentru a putea realiza ceva, trebuie s-o faci cu sudoarea frunţii. Noţiunea de etică este adânc

înrădăcinată în fiinţa mea.

Îi veni dintr-odată în minte că dacă credea cu adevărat ce spunea, ar fi putut avea necazuri cu noua ei bandă de desene despre înalta societate. Oare sentimentele ei ar putea strica întreaga lucrare?

Dădu încet din cap.

— Poate că ceea ce vreau să fac nu este ce-ar trebui, spuse ea fără să-şi dea seama cât de atent o urmărea el. Pur şi simplu nu ştiu dacă am să reuşesc.

Contele tăcu un timp.

— N-ai vrea să-mi spui ce planuri ai?

— Este doar o încercare, nu ştiu dacă mă poţi înţelege, începu ea, dornică să discute cu cineva ideile ei. Dar ceea ce mă împiedică este tocmai percepţia mea despre subiect. Crezi că ar trebui să renunţ la tot din cauza unui dispreţ stupid?

— Ştiu eu…

— Este diferit de tot ce-am făcut până acum… Este un fel de provocare, continuă ea fără

să-l fi auzit. Trebuie însă să-ţi aminteşti că eu sunt din Plum Texas. Acolo nu avem multe persoane din înalta societate. Sunt tot felul de capcane ascunse. Crezi că ar trebui să mă limitez la ceea ce cunosc mai bine?

— De fapt…

— Oh, ştiu bine că ar fi o dovadă de laşitate dacă aş da înapoi acum, iar eu nu am întors niciodată spatele spre ceva, doar fiindcă era greu. Dacă sunt destul de inteligentă pentru a cunoaşte problemele, atunci trebuie să fiu capabilă să le şi rezolv. Îl privi şi oftă fericită. Îţi mulţumesc, Alex. Întotdeauna te ajută să asculţi şi părerea altuia.

— Îmi pare bine, spuse el, dând din cap amuzat. Şi acum că am rezolvat această problemă, continuă el, când te voi revedea? înainte să poată protesta, îi luă mâna şi spuse: Te rog.

Kate ridică ochii şi surprinse o expresie ciudată pe faţa lui. Semăna cu cea pe care o văzuse şi înainte, aproape vulnerabilă. Apoi, el scutură capul cu regret şi respiră adânc. Şopti

ceva în franceză, îi atinse buzele cu ale lui, înainte ca fata să poată face vreo mişcare.

— Kathryn, tu nu ai sânge în vene? murmură el. Cum poţi să renunţi la aceste emoţii, la aceste senzaţii? Când te-am zărit în grădină, mă simţeam singur şi gol. Credeam că erai… în fine. Credeam că erai ceva ce n-ai fi putut deveni niciodată. Credeam că erai genul de femeie care te face să te simţi şi mai gol decât înainte. Apoi te-am atins şi am văzut privirea din ochii tăi – făcu o pauză şi o expresie ciudată i se aşternu pe faţă – m-am simţit pătruns de cea mai incredibilă emoţie. Era aproape ca o reînnoire. Îi puse uşor mâna pe ceafă. Asta înseamnă ceva, Kathryn. Şi într-o epocă în care atâtea sunt fără sens, n-o putem lăsa să treacă.

Kate aproape că gemu simţind cum senzaţiile, care o tulburaseră în grădină, erau acum şi mai puternice. Şoaptele lui o învăluiră, iar furnicăturile nebuneşti deveniseră fiori violenţi, în timp ce încerca să-i respingă apropierea.

Am dat de bucluc, îşi spuse ea înnebunită, mare, mare bucluc. Nu ştia cum să lupte cu acest fel de atracţie. Până să-l întâlnească, nu ştiuse că ar putea exista aşa ceva.

Privind în ochii lui întunecaţi, se ruga în tăcere să scape din cercul de vrajă pe care o avea asupra ei. Mâna lui alunecă de la gât ia umăr şi, deşi comandă trupului să se depărteze, acesta se lăsă mângâiat.

Lupta dinlăuntrul ei se reflectă în ochi şi îi închise, murmurând:

— Nu, te rog.

Apoi, tocmai când credea că nimic n-o putea salva din emoţia intensă care se descătuşase în fiinţa ei, auziră un strigăt afară şi Alex murmură doar „Blestematul!” înainte de a se duce la uşă.

Kate se sprijini de perete, simţindu-se golită de energie şi emoţie. Trebuia neapărat să plece. Nu-şi putea permite să i se mai întâmple aşa ceva din nou. Dacă ar fi simţit pentru el doar o atracţie fizică, ar fi putut-o stăpâni. Dar ceea ce i se

întâmplase, nu era o chestie fizică. Era ca o vrăjitorie, un deochi care o storcea de energie, îi luă identitatea şi, nu-i era teamă să recunoască, o înspăimânta.

În timp ce-şi recăpăta controlul emoţiilor, Kate desluşi altercaţia, care avea loc în bucătărie, între două ajutoare ale lui Mustafa, pe care Alex încerca să-i separe. Fără să-şi lase timp de gândire, fără să arunce o privire înapoi, Kate se strecură pe acelaşi drum pe care veniseră şi în câteva minute era din nou în grădină, alergând spre poarta principală.

Abia mai târziu îşi aduse aminte că el nu-i povestise despre timpul petrecut în închisoare care nu conta. Şi mult mai târziu începu să se întrebe de ce o atrăsese atât de mult… de ce fugise de această stranie atracţie într-un mod isteric atât de puţin caracteristic pentru ea.

Alex se rezemă de fotoliul de piele, întinzându-şi picioarele în faţa lui, în timp ce privea indispus la coniacul rămas pe fundul

paharului de cristal. Ridică ochii la bărbatul înalt, de culoare, care intrase în cameră.

— Văd că regele este în biroul lui, bând un coniac vechi de o sută de ani. Cum a mers serata, Conte?

Alex râse şi trase o înjurătură.

— Au mâncat tot ce se vedea şi au fost pe urmă numărul obişnuit de beţivi care trebuiau duşi acasă. Presupun că asta înseamnă că a fost un succes. Făcu o scurtă pauză şi apoi, încruntându-se: Paul, ce dracu' fac eu aici?

— Trăieşti o viaţă frumoasă, răspunse prietenul său, dar, la o nouă înjurătură, schimbă tonul. Ştii foarte bine ce faci aici. Şi, cândva, credeai că merită. Ţi-ai schimbat părerea?

— Nu. Nu, cred că nu. Doar că… încep să cred că n-am să mă mai întorc niciodată la adevărata lume. Privi în altă parte şi spuse încet:

— Nu-mi place ca lumea să creadă că stau aici toată ziua cheltuindu-mi banii şi evitând munca cinstită.

— Lumea? întrebă Paul sceptic. De când te interesează ce crede lumea?

— Ai dreptate. Însă mă interesează ce gândeşte o anumită persoană. Ei nu-i plac conţii, Paul. Clătină coniacul în pahar şi studie lichidul în mişcare. N-a spus chiar cu cuvintele astea, dar am simţit o ezitare. Mă întrebam dacă nu m-ar fi preferat în postura unui proprietar a unei companii de construcţii.

Paul ridică sprâncenele, surprins.

— Ai întâlnit pe cineva în seara asta? Aici?

Alex încuviinţă, observând atenţia subită a prietenului său.

— De unde ştii că nu face parte din afacerea asta? întrebă cu grijă Paul.

Alex îşi aminti de felul în care Kate eludase întrebările lui privind prezenţa ei la serată şi se încruntă, apoi îşi scutură încet capul.

— Nu, n-are niciun amestec în asta. Sunt sigur.

— Nu pari prea sigur.

— Ba da, sunt, spuse el brusc. Singurul lucru de care nu sunt sigur este dacă am s-o revăd vreodată. Îi ştiu numele şi aici nu e locul unde s-ar putea ascunde uşor, dar întrebarea e, când o voi găsi, o să vrea ea să mă vadă? Avu un zâmbet trist. Eu însă vreau s-o revăd... s-o revăd iar şi iar şi mereu.

Alex ridică privirea spre prietenul lui, care dădea din cap şi râdea dezgustat.

— Tu ce crezi, prietene? Crezi c-am să reuşesc?

Paul râse.

— Este ca şi cum m-ai întreba „cât este de adânc un put”? Ar trebui să cunosc mai multe amănunte, dar dacă te face să te simţi mai bine, există întotdeauna şansa să se întâmple ceva. În definitiv, şi biserica l-a iertat în cele din urmă pe Galileo.

Alex rămase o clipă cu ochii la prietenul său, fără să vorbească.

— Din pură curiozitate, cât a aşteptat Galileo

până când şi-a obţinut iertarea?

— Oh, circa trei sute cincizeci de ani, râse Paul, nu mai mult.

— Mulţumesc, spuse Alex, ridicându-se încet în picioare. Nu cred însă că sunt dispus să aştept atât de mult.

— Mă faci curios. Nu te-am văzut niciodată atât de tulburat de o femeie, spuse Paul. Cine e această femeie minune?

Alex zâmbi.

— „Pur şi simplu Kate” cită el. Şi Kate cea frumoasă, şi uneori Kate cea afurisită, dar întotdeauna Kate, cea mai adorabilă Kate din toată creştinătatea.

Rămase tăcut un moment, apoi zâmbi, cu o satisfacţie secretă, şi murmură:

— Şi poate că sunt cel care s-a născut ca să te îmblânzesc, Kate.

Cu ceaşca cu cafea în mână, Kate se îndreptă spre uşa deschisă ce dădea pe terasă, cuprinzând cu toate simţurile frumuseţea dimineţii. Făcu

câţiva paşi pe terasă, întrebându-se de ce se simţea atât de proaspătă, după ce stătuse aproape toată noaptea să deseneze. Poate, pentru că se trezise cu un sentiment straniu de aşteptare, ca şi cum ar trebui să înceapă actul următor din povestea vieţii ei.

Rezemându-se de zidul de piatră, încercă să gonească din minte gândurile fanteziste şi se concentră asupra forţelor ei creative, care-i jucaseră feste în orele mici ale dimineţii.

Poate că-şi pusese prea multă speranţă în ideea ei despre o bandă nouă. I se păruse foarte simplu. Se gândea să se folosească de mania, care cuprinsese Statele Unite, pentru serialele dulcegăros-romanţioase şi să le transpună sub forma benzilor desenate.

Acum constatase însă că era departe de a fi atât de simplu. De fiecare dată când începuse să proiecteze şi să deseneze, creionul ei luase o altă direcţie. Nu putea desena personajele elegante pe care le văzuse în seara precedentă – cel puţin nu

în registrul serios. Nu intenţiona să deseneze caricaturi. Dar actorii la care lucra spuneau şi făceau lucruri care nu se potriveau cu poziţia lor în societate, statutul lor, comportamentul lor.

În fine, îşi spuse Kate, ridicând din umeri. O să găsească ea o soluţie. Întotdeauna o găsea. Peste o săptămână va fi din nou în faţa planşetei ei, în Texas, unde se va apuca de o lucrare serioasă şi toate cele petrecute aici i se vor părea un vis.

Se întinse puţin, inhalând adânc aerul proaspăt al dimineţii şi privind la splendoarea ce se desfăşura în faţa ochilor ei. Soarele răsărea în toată măreţia lui, iar razele lui făceau să strălucească toate culorile caselor şi grădinilor de pe versantul colinei.

Kate se întoarse văzând-o pe Heather, care apăruse pe terasă.

— Oh, Doamne, cât de mult îmi place locul ăsta, suspină Kate, cu un gest entuziast. Părul auriu îl purta împletit într-o coadă ce-i atârna pe

spate. Chiar şi fumul şi ceaţa sunt pitoreşti aici. Totul este atât de străin… atât de ne-texan!

Heather izbucni în râs.

— Privit de aproape, fumul urban nu e deloc pitoresc, dar ştiu ce vrei să spui. Şi eu îl ador.

Kate întoarse privirea spre frumosul chip al prietenei ei, atât de plin de vioiciune. De când îşi putea aminti, Heather fusese cea mai bună prietenă a ei. Împreună îşi pierduseră primul dinte, împreună îşi cumpăraseră primul sutien şi au crezut că vor muri din cauza primei lor iubiri. I se părea curios să o întâlnească acum în această ţară exotică. Se întâmplaseră atât de multe de când s-au văzut ultima oară şi totuşi, într-un fel, i se părea că nu se despărţiseră niciodată.

Heather nu se schimbase deloc – micuţă, brunetă şi clocotind de energie. Lui Kate i se părea că oricât s-ar fi schimbat lumea în jurul lor, Heather ar fi rămas aceeaşi.

Tânăra femeie se aşeză la masa albă, din paie.

— Unde ai dispărut seara trecută? o întrebă ea, lăsându-se alene pe spătarul fotoliului.

Kate îşi împinse ochelarii, sus, pe nas şi se apropie de prietena ei.

— Am fost la vânătoare... pe un teren foarte privat, răspunse ea, zâmbind amintirilor.

Ochii verzi ai brunetei începură să lucească cu interes.

— Este în legătură cu scrisorile pe care le-ai primit ieri?

— De când eşti atât de deşteaptă? o întrebă Kate, ridicând o sprânceană. Ai dreptate. Încă trei ziare au anulat benzile mele. Toate ziarele mă aruncă ca pe o cărămidă fierbinte, asta în afară de cele care nu contează.

— Nu pot să cred, spuse Heather cu o loialitate încăpăţânată.

— Ba da, s-o crezi, spuse Kate, oftând şi privind la cerul intens albastru. În adâncul fiinţei mele ştiam că aşa se va întâmpla. Eroii mei începuseră să mucegăiască. Făcu o strâmbătură.

Nu mai am acelaşi entuziasm ca înainte. Mă gândeam să le introduc puţin sex, dar acum îmi dau seama că este o cale greşită.

— Atunci de ce să-ţi faci griji? De ce să nu stai cu noi câteva luni? întrebă Heather, entuziasmându-se. Tu nu ai nevoie de bani, ai încă ce ţi-au lăsat părinţii tăi, precum şi banii de la benzi. Cred că i-ai pus la adăpost ani de zile; acum este prima dată când te văd cheltuind bani pentru persoana ta.

Ridică din umeri.

— Am tot ce-mi trebuie.

— Îţi dai seama ce vreau să spun? izbucni exasperată Heather. Ce-ar fi să spui ce vrei? Trăieşti ca şi când nu ai şti de unde îţi va veni următoarea masă şi, în realitate, eşti, probabil, cetăţeanca cea mai bogată din Plum.

Kate îi aruncă o privire sceptică.

— Acum exagerezi. Când sunt în apartamentul meu din Dallas, cel mai bogat cetăţean din Plum este domnul Jackson, de la

staţia de benzină.

— Încă mai are staţia de benzină? întrebă Heather şi apoi chicoti, în timp ce prietena ei începu şi ea să râdă. Bun, aşadar să fii cea mai bogată persoană din Plum nu este minunat deloc, dar trebuie să recunosc că trăieşti confortabil.

Confortabil, medită Kate, cu gândul la oficiul unui om, cu adevărat, bogat. Ea avea casa din Plum, un apartament în Dallas şi bani în bancă pentru bătrâneţe. Dar noţiunea de confortabil era departe de conacul din Monte Carlo. Sullivan era departe de Delanore şi la ani-lumină faţă de Nuit.

Ce noapte! Ce potrivit pentru un bărbat care-i apăruse în întunericul nopţii! Nu voia însă să-şi amintească de acel dans sub stele. Reacţia ei faţă de un perfect străin era prea încâlcită pentru creieraşul ei.

Mai târziu însă, în oficiu, senzaţiile ei au fost mai clare. Se stabilise un raport imediat între ei, ceea ce – ştia din experienţă – este destul de rar. Fuseseră pe aceeaşi lungime de undă. Cel puţin,

aşa se întâmplase până când i-a destăinuit identitatea lui. Şi acum îi venea greu să creadă că bărbatul, cu care râsese cu atâta poftă, era un membru al nobilimii belgiene.

Asta este, suspină ea. Ar avea ceva de povestit nepoţilor, un moment de emoţie puternică pe care să şi-l amintească, atunci când va fi acasă şi viaţa ei va reveni la normal.

Normal, se gândi ea, strâmbându-se. După noaptea trecută nu ştia cum, dar normal nu-i mai părea foarte atrăgător. Oare avea să-şi petreacă restul vieţii, aşteptând să înceapă actul următor?

— Hei, mă auzi?

— Iartă-mă, se scuză Kate, ridicând ochii şi văzând-o pe Heather cum o privea, exasperată. Ce spuneai?

— Te întrebam unde ai fost ieri-seară? Ai plecat şi am auzit că te-ai întors la două noaptea. Nu vreau să joc rolul de mamă, dar îmi poţi spune unde ai fost?

Kate deschise ochii mari, cu o expresie de

surpriză exagerată.

— Dar tu, ce făceai până la două noaptea?

De necrezut, dar Heather se îmbujoră la faţă.

— Evan a venit ieri acasă, spuse ea cu un zâmbet dezarmant.

— Oh, aşadar a venit! Şi unde este bietul om, acum?

Evan Martin, soţul lui Heather, plecase din ţară cu o săptămână înainte de sosirea lui Kate ia Monte Carlo. Iar Heather, chiar după şase ani de căsătorie, părea pierdută fără el.

— Încă în pat pentru a-şi reveni după primirea pe care i-ai făcut-o? o tachină Kate.

— Nu, a plecat devreme la lucru, explică ea, apoi adăugă, zâmbind şăgalnic: Nu cred că a dormit prea mult. Şi acum, nu mai evita să-mi răspunzi. Unde ai fost?

— Am cheltuit o avere pentru o rochie ridicolă şi pentru coafor, gene false – şi a fluturat din genele ei blonde – şi m-am dus la o serată.

Heather, surprinsă, rămase cu ochii la ea.

— De ce nu m-ai chemat să te văd? Cum arată rochia… foarte sexy, nu?

— Sexy? Da, cred că ai putea s-o descrii aşa. În realitate, m-am simţit foarte îndrăzneaţă, până când am ajuns destul de aproape ca să văd ce purtau şi celelalte femei. Îţi jur, Heather, că una nu avea pe ea decât o bucăţică de Saran Weap, drapată artistic, ce-i drept.

— Prostuţo! exclamă Heather. Te-ai îngropat prea mult timp în desenele tale. A sosit timpul… Se întrerupse brusc. Stai puţin… a cui serată era? De ce n-am fost invitată şi eu?

Kate sorbi din ceaşca cu cafea, apoi o privi pe prietena ei cu o expresie poznaşă în ochii ei căprui.

— Eu n-am fost invitată, şi m-am strecurat aşa de discret că ai fi fost uluită. După o pauză, spuse rar şi clar: Am zdrobit şleahta din înalta societate a contelui de Nuit.

Heather se înecă cu cafea.

— Ce-ai făcut?

Kate se ridică şi se îndreptă spre balcon.

— Mi-a venit în minte că aş putea culege un material pentru nişte benzi noi. Privi înapoi, ridicând umerii: Cam aiurit, nu? Dar la timpul respectiv, mi s-a părut rezonabil.

— Rezonabil! repetă Heather uluită. Rezonabil? izbucni într-un hohot de râs muzical. Mă întreb de ce sunt atât de surprinsă. Îşi scutură buclele negre. La suprafaţă, eşti raţională şi practică, dar foarte des ceva vine peste tine şi te convinge că eşti în stare să manipulezi toată lumea din jurul tău, ca să-ţi servească scopurilor tale.

Heather oftă şi-i aruncă prietenei sale o privire severă, apoi, neavând ce-i face, îi zâmbi.

— Şi l-ai obţinut? Vreau să spun, materialul? Şi, cel mai important, ai întâlnit vreun personaj interesant?

Interesant, se gândi Kate, înăbuşindu-şi un hohot de râs… Dar dacă i-ai spune fascinant? Sau destul de sexy ca să-ţi zboare ciorapii?

Kate clătină din cap la amintirea atâtor clipe, ştiind prea bine că nu va vorbi niciodată despre bărbatul pe care îl întâlnise într-o noapte, sub stele. Privi spre prietena ei, care aştepta un răspuns.

— Oh, da, spuse Kate cu un umor sec. Am întâlnit un bărbat care mi-a suflat toată noaptea la ureche şi mi-a spus în franţuzeşte nişte lucruri, pe care am fost bucuroasă că nu le-am înţeles.

Heather se aplecă înainte, rezemându-şi coatele pe masă.

— Pare foarte misterios. Cine era?

— Nu-mi amintesc, răspunse Kate, ridicând din umeri. Şi să ştii că n-a fost misterios. Crede-mă, am întâlnit o mulţime de oameni în viaţa mea, dar el nu s-a aflat printre ei. Când s-a ataşat de mine, am sperat, în mod greşit, că mă va prezenta persoanelor pe care voiam să le cunosc. Dar nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că voia să mă introducă în lucruri care nu aveau nimic de-a face cu societatea, cel puţin nu cu

genul de societate pe care o cunosc.

Heather zâmbi.

— Haida de, n-ai să-mi spui că a fost singurul bărbat pe care l-ai cunoscut acolo. Listele de oaspeţi ale lui Alexandre Delanore sunt întotdeauna impresionante. Trebuia să cunoşti tone de bărbaţi.

— Poate că i-aş fi putut cunoaşte dacă îi vedeam, dar, din nefericire, a trebuit să-mi las ochelarii în poşetă. Kate râse. Nu se prea potriveau cu rochiţa mea aurie.

— Eşti nebună. Nebună şi adorabilă, spuse Heather şi răsuflă adânc, uşurată. Îmi pare aşa de bine că eşti aici, Kate! exclamă ea. Mi-a fost tare dor de tine.

— Sigur că ţi-a fost, răspunse Kate, sceptică. Evan te tratează ca pe o prinţesă, trăieşti într-o vilă în cea mai romantică ţară din lume şi te baţi pe burtă cu bogătaşii şi celebrităţile… sigur că ţi-am lipsit.

— Să ştii că da, repetă Heather. Apoi

exclamă: Evan! Dumnezeule, trebuia să ne întâlnim în Oraşul Vechi pentru prânz. Sări în picioare. Dacă ne ducem să vizităm înainte Muzeul Oceanografie, trebuie să mă îmbrac de pe acum.

Kate râse. Chiar şi dezastrele erau acceptate cu entuziasm de minuscula ei prietenă. Aruncând peisajului o ultimă privire, în care se putea desluşi o nuanţă de regret, Kate o urmă pe Heather pentru a se pregăti pentru vizita la muzeu şi dejunul cu Evan.

În Vechiul Oraş Monaco nu puteau intra decât automobilele rezidenţilor, aşa că Heather şi Kate luară un taxi, dar cu toată graba cu care plecaseră de acasă, nu le rămăsese destul timp ca să vadă toate exponatele din muzeu.

Deşi Kate detesta să treacă în fugă printr-un muzeu, trebui să se conformeze ritmului impus de Heather şi nu-şi putu trage sufletul decât după ce se aşezară la o masă în centrul unui restaurant elegant.

Kate privi în jur, apoi îşi întoarse privirea

spre Heather.

— Nu cred că ţi-am mulţumit îndeajuns pentru invitaţia de a sta la tine, îi spuse cu căldură. Sper doar că nu te-am deranjat prea mult… pentru că, trebuie să-ţi spun că mi s-a făcut silă de hoteluri.

— Nu fi proastă. Suntem atât de bucuroşi că eşti cu noi. Când am primit scrisoarea, prin care ne anunţai sosirea ta, am zbierat de fericire, exageră Heather. Aşa e cum îţi spun, vecinul nostru credea că Evan mă bătea.

Heather zâmbi ştrengăreşte, ca şi cum gândul îi trezea amintiri plăcute, iar Kate se întrebă, pentru a nu ştiu câta oară, cum de două persoane atât de diferite ca Evan şi Heather au putut să se îndrăgostească.

Micuţă, cu părul negru, Heather fusese o zvăpăiată toată viaţa ei – vioaie, cu o fire plăcută, deschisă – dar cu toate astea zvăpăiată. Evan înalt şi subţire, era exact opusul ei. Liniştit, calm, introspectiv şi solid ca o stâncă. După ce s-au

cunoscut, Heather îl descrisese ca fiind „atât de statornic că e, pur şi simplu, inert”. Dar nu se ştia cum, împotriva tuturor previziunilor, căsătoria lor s-a dovedit a fi foarte trainică. Erau şi astăzi tot atât de îndrăgostiţi, pe cât fuseseră cu şase ani în urmă.

— Unde este Evan? întrebă, brusc, Kate, întrerupând manifestările entuziaste ale lui Heather.

— Spunea că s-ar putea să întârzie. Privi ceasul de la mână. O să fie aici în câteva minute, iar eu mă duc să-mi refac până atunci machiajul. Să ai grijă de el până mă întorc.

— Aşadar, lui Evan trebuie să-i prezinţi o faţă nouă, în schimb prietena ta de o viaţă trebuie să se mulţumească cu cea veche, răspunse Kate indignată.

Heather îi răspunse peste umăr:

— Dacă nu m-ai omorât după primul meu permanent, nimic n-o să te mai mire. Îşi pipăi coafura şi adăugă plină de trufie: Evan crede în

frumuseţea mea naturală şi nu vreau să-l deziluzionez.

Kate îşi privi prietena până ce dispăru, apoi zâmbetul i se şterse de pe buze. I se părea ciudat că nu se gândise niciodată la măritiş până acum, când era în compania lui Heather şi a lui Evan. Dar şi aşa era doar un gând care dispărea uşor. Şi apoi, îşi spuse ea, analizându-se cu luciditate, poate că era prea egoistă ca să aibă o căsătorie fericită. Dragostea pe care o avea unul pentru celălalt cerea un angajament pe care ea, Kate, simţea că nu şi-l poate lua. Să răspunzi de fericirea altei persoane era o sarcină prea grea pentru ea. Iar să depinzi de altul pentru propria ta fericire părea o propunere prea nesigură pentru pragmatismul ei.

Cutele de încăpăţânare, care-i aspriseră chipul, se îndulciră la apariţia lui Evan, care venea spre ea. Deşi nu era originar din Plum, ca ele, în ochii ei el părea să reprezinte casă, căminul… sau poate o siguranţă, deşi Kate nu voia să admită că

orice bărbat ar putea-o avea.

Dar orice fel de emoţie i-ar fi trezit în fiinţa ei, era destul de puternică pentru a o face să se ridice de la masă şi să se repeadă în braţele lui pentru o îmbrăţişare de bun-venit.

— Minunat! exclamă ea, ruşinată de lacrimile de duioşie ce-i sclipeau în ochi. De ce sunt atât de fericită când văd o persoană aşa de obişnuită ca tine? Dai impresia că eşti Gary Cooper, fără să deschizi gura măcar.

— Probabil că îţi este foame, spuse el, dându-i drumul din braţe şi luând loc la masă. Iartă-mă de întârziere. Privi în jurul lui. Dar unde este dragostea vieţii mele?

— I-a fost teamă că ai să divorţezi dacă o vezi fără ruj de buze, aşa că s-a dus să se repare. Kate rămase gânditoare o clipă. Cum de voi doi sunteţi încă în luna de miere, după şase ani de căsnicie?

Evan zâmbi şi se lăsă pe speteaza scaunului fragil, nepotrivit cu dimensiunile lui de lungan.

— Probabil, pentru că noi încă exersăm, ca să

fim îndrăgostiţi. Nu ne-am perfecţionat încă, aşa că ar trebui să exersăm întruna. Ridică din umeri şi păru ruşinat de a fi dezvăluit atât de mult din eul lui. Dar acum, vorbeşte-mi despre tine, Kate. Ce faci? Cum merge afacerea cu benzile desenate?

— Trebuia să întrebi, nu-i aşa? se strâmbă ea. Mă gândesc serios să-mi deschid o staţie de spălat maşini.

— Aşa de rău merge?

— Da, confirmă ea. Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta. Spune-mi ce s-a mai întâmplat de când nu ne-am mai văzut? Heather mi-a oferit versiunea ei, acum vreau să aud adevărul.

El râse şi începu să-i povestească cum trăiau la Monte Carlo. Kate îşi ascunse cu greu un zâmbet, când îşi dădu seama că acum Evan chiar vorbea ca Gary Cooper.

— Dar ia spune-mi, de ce nu eşti încă măritată? întrebă el cu un zâmbet ironic, ştiind cum evita mereu această întrebare. Ai douăzeci şi opt de ani… doi ani până la treizeci. Nu crezi că ar

fi timpul să te aşezi la casa ta?

Kate râse.

— Semnul bărbatului fericit în căsătorie: încearcă să mărite pe toate prietenele. Privind-o cu o sprânceană ridicată, continuă: E în regulă, vreau şi eu să mă mărit, dar astrologul mi-a spus că semnul meu era într-o casă greşită… sau casa mea era într-un semn greşit. Dacă mă gândesc bine, se poate să fi fost Jupiter într-o casă greşită. Dacă o să apară în ziare că a spart o casă şi a intrat în ea, atunci o să ştiu precis.

— Termină cu circul, Kate. Vreau să te văd tot atât de fericită ca şi noi.

— Acum sunt sinceră. M-aş căsători imediat, dar bărbatul cu care sunt încurcată – ţi-am vorbit despre Conan, nu-i aşa? – ei bine, Conan lucrează în metalurgie şi nu mă pot obişnui cu ideea. Cred că trebuie să continuăm tot aşa.

— Kate.

Cuvântul formulat cu calm o opri şi suspină privindu-şi mâinile.

— Eu nu cred că voi putea avea vreodată o relaţie asemănătoare cu a voastră, spuse cu o voce scăzută. Nu semăn cu voi.

— Dar cine spune că trebuie să fie ca a noastră?

Doamne, ce încăpăţânat e!

— Evan, ştiu că vrei să fiu fericită, dar a fi măritată nu e întotdeauna ia egalitate cu a fi fericită. De fapt, în cea mai mare parte a cazurilor este exact pe dos. Făcu o pauză şi privi în altă parte. Evan, am încercat, crede-mă, am încercat cu adevărat. Dar ceva mă opreşte întotdeauna înainte de a face pasul decisiv. Iar eu îmi spun de fiecare dată că n-aş avea rezerve, dacă respectivul ar fi cel potrivit.

— Dar nu-ţi dai seama că judecata asta este doar o scuză?

— S-ar putea... Oh, ştiu şi eu... spuse ea exasperată. Dacă îmi vine atât de greu să mă angajez într-o căsătorie, probabil că nu sunt făcută pentru mariaj.

Evan zâmbi cu indulgenţă.

— Nu poţi crede aşa ceva, şi nici eu nu cred. Tu eşti o generoasă. Dar îi abandonezi întotdeauna pe cei ce vor să se ataşeze de tine. Zâmbi pentru a îndulci severitatea celor ce avea să-i spună: Tu n-ai înţeles niciodată cum să te sprijini pe o altă fiinţă. Crezi că este un semn de slăbiciune şi atunci îţi ascunzi emoţiile în spatele unei asprimi exterioare, dar, Katy, draga mea, într-o bună zi cineva îţi va dărui ceva şi atunci trebuie să-i dai partea aceea ascunsă.

Kate se înfioră, ca şi cum o ghicitoare i-ar fi prezis sfârşitul. Ideea de a participa într-o relaţie, aşa cum i-o dorea Evan, îi dădea nişte senzaţii ciudate în stomac. Adevărul era că o speria, iar lui Kate nu-i plăcea să fie speriată. Încercă să schimbe subiectul discuţiei, dar se opri când văzu privirea lui Evan fixată peste umărul ei.

— Ce-ai făcut în timp ce am lipsit din oraş? murmură Evan, ridicând sprâncenele.

— De ce mă întrebi asta? râse ea nervos. Ca

şi cum aş fi plănuit să jefuiesc cazinoul sau aşa ceva!

— Nu, nu jaf, spuse el, dar se pare că ai atras atenţia unui peşte destul de mare.

Kate se întoarse în scaun, dar înainte de a fi făcut gestul, simţi senzaţia de furnicătură. Strânse pumnii şi-şi îndreptă privirea către o masă din colţul încăperii.

Alex şedea singur la o masă şi privirile lui erau fixate asupra ei. Când privirile li se întâlniră, el ridică paharul cu vin în cinstea ei şi-i zâmbi. Kate se simţi din nou copleşită de aceeaşi viziune ciudată de tunel, care o afectase cu o seară înainte. Totul dispăru în faţa ei, în afară de zâmbetul lui.

— Tipul a intrat aici după mine şi am avut impresia că te privea în mod ciudat.

Vocea lui Evan o aduse în prezent şi-şi întoarse ochii de la ochii negri, dominatori, ai lui Alex pentru a întâlni privirea amuzată a lui Evan.

— Iar acum, privirea lui îţi face o gaură în

spate, continuă el. Unde dracu’ l-ai întâlnit pe Alex Delanore?

— Îl cunoşti? întrebă ea cu o voce răguşită.

— N-aş spune că îl cunosc, răspunse Evan, dar într-o localitate atât de mică vezi şi auzi o mulţime de lucruri. Am văzut şi am auzit destul, ca să ştiu că nu face parte din cercul meu social… sau dintr-al tău. Cum ai reuşit să atragi atenţia acestei celebrităţi a lumii acesteia?

— Eu… eu… l-am întâlnit la o serată, se bâlbâi jenată. Dar abia îl cunosc. Nu… nu-mi pot imagina de ce se uită la mine, minţi ea. Ce ştii despre el?

Evan se lăsă în scaun şi sorbi din vin.

— Ia să vedem. A apărut de curând pe scenă şi e răsfăţatul tuturor. Are un castel la Lucerna, unul în Belgia şi o vilă aici. Întinderea bogăţiei lui este obiectul unor speculaţii constante, tot aşa ca şi mediul de unde provine. Îi plac femeile, îi place jocul, cheltuieşte banii ca apa, iar dacă vrei să ştii ce marcă de pastă de dinţi foloseşte, aş putea afla

până la amiază.

Kate izbucni într-un râs surprins.

— Vrei să-mi spui că peste acest oraş pluteşte o adiere de bârfeli?

— O adiere? o întrebă el, râzând. Este ocupaţia a nouăzeci la sută din populaţie. O privi cu curiozitate, apoi se aplecă înainte şi-şi puse o mână pe ale ei. Ce nu este în ordine, Katy?

Dar mâna ei începu să o furnice nebuneşte, aproape frigând-o, din cauza intensităţii senzaţiei şi îşi trase brusc mâna, ridicându-se.

— Am… mi-am amintit de ceva, Evan. Trebuie să plec. În timp ce vorbea, începu să se depărteze de masă. Te rog scuză-mă faţă de Heather şi spune-i că ne vom revedea acasă.

Apoi, fără să-l lase să spună un cuvânt, ieşi cu un pas vioi din restaurant.

Ajunsă afară, în stradă, se rezemă de clădirea de piatră şi respiră adânc până când i se liniştiră bătăile inimii. Apoi porni cu paşi rari, simţind o învălmăşeală în cap.

Alex se ridică de la masă şi privi în urma lui Kate. Unul dintre avantajele de-a face parte din nobilime, îşi spuse el, în timp ce părăsea restaurantul. Nimeni nu te urmăreşte când pleci fără să plăteşti.

Afară, în lumina puternică a soarelui de amiază, o văzu umblând încet pe trotuar. Zâmbi de plăcere la imaginea ei, tot aşa cum un cunoscător ar zâmbi Mona Lisei, evident cu un zâmbet de apreciere, dar care conţinea parcă şi o doză de posesiune, ca şi cum această frumuseţe fusese creată numai pentru plăcerea lui.

Părul ei blond, lung, era strâns într-un rulou la ceafă, amintindu-i de o frumuseţe din anii 1950 şi, pentru a completa imaginea, o pălărie albă, cu boruri largi, îi încadra chipul. Rochia albă avea buline bleumarin, revere largi şi talia îi era strânsă cu un cordon lat, tot alb. Impresia generală era de inocenţă şi prospeţime de primăvară.

Pentru o clipă ezită, întrebându-se de ce se

expunea la o altă respingere. Nu pentru că s-ar fi gândit că avea ceva comun cu tulburarea lui Tony; era sigur că nu… în fine, aproape sigur. Aşa că de ce se încăpăţâna să hărţuiască o femeie care, era limpede, nu voia să aibă nimic a face cu el?

Apoi, unul dintre proverbele pe care Mustafa i le tot repeta până la saţietate îi veni în minte: Inima are nişte raţiuni, pe care raţiunea nu le cunoaşte.

Zâmbi, ridică bărbia cu hotărâre şi grăbi pasul.

Kate simţind că nu mai înainta singură, întoarse uşor capul, dar ştia deja cine era. Alex păşea calm lângă ea, privind drept în faţa lui. Percepând accelerarea bătăilor inimii, acceleră pasul, încercând să nu ia în seamă prezenţa lui.

— Ai câştigat.

Cuvintele rostite domol o făcură să tresară tot atât de mult ca şi când ar fi fost strigate.

— Adevărat, ducesă, continuă el, vocea lui profundă fiind egală şi calmă. Chiar dacă ai fugit

de mine în noaptea trecută, tot mă interesezi.

Kate se opri şi-l examină cu atenţie.

— Ce-ai vrea să fac, să îngenunchez şi să-ţi sărut mâna sau să anunţ presa locală? spuse ea cu un zâmbet dulce.

Dar văzându-l că râde şi o priveşte cu o caldă intimitate, spuse:

— Ascultă-mă, domnule Conte, eu nu sunt o ducesă. Sunt un nimeni. Sunt doar o desenatoare de benzi, în vacanţă, care a ales să intre neinvitată la petrecerea dumitale, deoarece avea nevoie de material. Asta-i tot, spuse ea cu fermitate.

— Eşti desenatoare de benzi? o întrebă el surprins. Ce benzi?

De ce i s-a părut că detectează o uşurare în vocea lui? Pentru Dumnezeu, din ce credea el că trăieşte? îl privi.

— The Dobsons. De ce?

— The Dobsons, spuse el fără să răspundă la întrebare. Pe vremuri îi citeam.

— Pe vremuri? Vocea ei era tragică. N-ai vrea

să mă întorc ca să-mi înfigi pumnalul în faţă?

— Iartă-mă, râse el în chip de scuză. Am atins un punct dureros?

— Cred că va trebui să mă obişnuiesc cu asta, spuse ea cu melancolie, apoi, uitându-se în jur, constată că mergeau pe stradă braţ la braţ.

— Alex, oftă ea exasperată, ce înseamnă toate astea? îl privi cu o expresie severă. Azi-dimineaţă am auzit câte ceva despre tine şi, deşi recunosc că sunt flatată, te întreb de ce mă urmăreşti?

Alex se opri, vârî mâinile în buzunare şi înălţă privirea la cer. După un timp o privi din nou şi ridică din umeri, un zâmbet chinuit apărându-i pe chip.

— Nu ştiu nici eu, spuse el cu o voce scăzută, probabil că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, dar nu eşti.

— Diavol cu glas de miere ce eşti! hohoti ea de râs.

— Aş mai putea spune că eşti cea mai

interesantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, dar l-am cunoscut pe Richard Nixon, spuse el studiind emoţiile contradictorii ce se citeau pe chipul ei.

— Şi trebuie să existe cel puţin două femei în lume, care să fie mai sexy decât mine, îl ajută ea.

— Cel puţin, începu el să râdă. Şi multe altele care au mai mult succes.

— Bun, spuse ea, respirând adânc. Am eliminat elementele pentru care nu te interesez, atunci spune-mi care sunt cele pentru care te interesez.

— Nu ştiu, răspunse el, dând iar din umeri. Poate că este senzaţia aceea ciudată, caldă, care mă cuprinde ori de câte ori mă apropii de tine.

— Ai putea obţine acelaşi efect cu o ceaşcă cu cacao.

— Nu, n-aş putea… tocmai asta-i problema. N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Numai cu tine.

Bucluc, îşi spuse ea din nou, apropiindu-se de

peretele din spatele ei. Tonul lui era sincer şi tocmai de aici venea buclucul.

— Uite, Alex, îi spuse ea cu o voce pierdută, îmi pare bine că te-am făcut să te simţi bine, dar tot nu înţeleg de ce mă urmăreşti. Apoi pe un ton belicos: Pentru Dumnezeu, ce vrei?

Alex se sprijini cu mâna de zidul din spatele ei.

— Vreau să te văd dezbrăcată, spuse el pe tonul cu care ar fi discutat ştirea meteorologică. Vreau…

Kate tresări, îşi înăbuşi un râs isteric şi, aproape înecându-se, îi spuse:

— Stai, să uităm că te-am întrebat. Nu vreau să ştiu.

— Dacă nu voiai să ştii, n-ar fi trebuit să întrebi, spuse el pe un ton obişnuit. Cu un deget îi ridică borul pălăriei, ca să-i vadă mai bine faţa, în timp ce continuă: Vreau să te privesc toată. Vreau să simt pielea ta lângă a mea. Vreau să-ţi despletesc părul şi să-l simt cum cade în jurul

meu, când facem dragoste. Vreau să arzi şi tu de dorinţă tot atât cât ard eu, cât am ars de când te-am văzut, noaptea trecută. Vreau… vreau tot, Kathryn.

Se dădu puţin înapoi şi-i zâmbi.

— Asta-i ceea ce vreau. La ce mă resemnez este să te pot cunoaşte mai bine. Nu ştiu nimic despre tine, dar aş putea recurge la un prieten.

Uluită, Kate se rezemă de perete, apoi deschise ochii mari şi-l privi.

— Tu… tu ar trebui să fii închis, spuse ea cu un glas răguşit. Urmăreşti oamenii peste tot şi îi transformi într-o legumă fiartă. Glasul îi crescu, pe măsură ce muşchii i se întăriră şi îi reveni puterea. Pe urmă, zâmbeşti, şi le spui calm: Fii prietenul meu.

La primele ei cuvinte, Alex începu să zâmbească, apoi văzând un Jaguar roşu, care zbura pe lângă el, întoarse capul ca să-l urmărească, iar Kate se încruntă când îşi dădu seama că o mare parte din discursul ei se

pierduse.

— Ce e cu tine? îl întrebă ea. Joci rolul lui Jekyll şi Hyde? Pentru că dacă e aşa, în clipa în care sprâncenele îţi ies în afară şi îţi creşte păr în palme, eu o şterg. Mă auzi? Alex…

Alex întoarse privirea spre ea, cu o expresie aspră.

— Ticălosul… murmură el exasperat privind în lungul străzii. Apoi, privind-o din nou, strânse fălcile cu încăpăţânare şi-i spuse: Hai cu mine. O luă de braţ şi o conduse spre stradă. Ridicând o mână, semnală unui Mercedes bleu-argintiu, care se îndrepta încet spre el. Lui Kate i se păru că mai văzuse automobilul trecând de mai multe ori pe lângă ei.

Când un şofer în uniformă coborî din maşină şi sări să deschidă portiera din spate, Kate se smulse din mâna lui.

— Ce dracu’ crezi că faci? ţipă ea.

— Vreau să urmăresc maşina aceea, spuse el calm. Apoi, când o privi, în ochii ei văzu o licărire

de interes. Întorcându-se spre şofer, îi spuse: Bernard, poţi să te duci acasă.

Kate deschise gura pentru a protesta şi a-i spune părerea ei despre milionarii excentrici care încearcă să răpească desenatoare inocente, când o expresie stranie i se aşternu pe chip. Fără niciun alt comentariu, se îndreptă spre automobil, se aşeză în scaunul pasagerului şi trase portiera cu un gest ferm.

N-o impresionă nici hohotul de râs surprins dar triumfător, cu care aprobă Alex. Pentru că acum ştia ceea ce ar fi trebuit să ştie încă din noaptea trecută: Acesta era actul următor.

În timp ce Alex conducea ca un expert pe străzile întortocheate ale Monaco-ului, Kate stătea tăcută şi cuminte în colţul ei. Nu scoase niciun cuvânt nici când au intrat pe bulevardul Rainier, trecând prin Fontvieille, districtul industrial al micului Principat.

Dar, pe măsură ce înaintau, cutele care-i brăzdau fruntea se adânceau, ochii i se strângeau,

iar ea încerca să rezolve enigma care o preocupa. Din când în când murmura ceva numai pentru ea, ridicând arătătorul de fiecare dată când ajungea la un stadiu când lucrurile păreau să se apropie de rezolvare.

În curând, intrară pe autostrada Monaco-Nisa şi Mercedes-ul zvâcni înainte cu viteză. Kate îşi acordă o pauză de la frământatele ei gânduri şi se întoarse în scaun pentru a-l studia pe bărbatul de la volan.

Analizase toate situaţiile, toate sentimentele şi le dăduse de o parte înainte să înceapă să vorbească calm şi rar:

— O fac din nou, nu-i aşa? Pentru a treia oară de când te-am întâlnit. Dumnezeule, să fi fost numai ieri? Te urmez peste tot ca o gâscă. Bătu cu încheietura arătătorului în dinţii din faţă şi apoi, adăugă pe un ton ironic: Poate că este din cauză că nu am destulă lecitină.

Zâmbetul lui nu o înfurie. Nu era vina lui, dacă ea îşi pierduse minţile. Nu, îşi spuse ea, dând

din cap, el nu putea fi făcut răspunzător pentru ideea care-i venise cu câteva minute mai devreme, aşa că nu-l putea învinovăţi pentru faptul că situaţia îl amuza.

Scutură din cap şi continuă cu o expresie de surprindere calmă:

— Merg pe stradă şi un bărbat, pe care abia îl cunosc, vine la mine şi spune: „Trebuie să urmărim maşina aceea”. Parcă ar fi într-un film prost.

Flutură mâna înainte şi înapoi.

— Iar eu ce fac? Chem poliţia? Folosesc ceea ce am învăţat în cele două lecţii de judo? Sau măcar îi răspund cu un politicos: „Nu mulţumesc. Ieri a fost ziua mea de nebunii, aşa că astăzi cred că am să fiu întreagă la minte?”

Dădu din nou din cap cu exagerare, neluând în seamă veselia lui.

— Îhî, nu eu. Nu, Kate. Numeşte-mă Iresponsabila Sullivan. Eu mă urc în maşină, ca şi cum aş fi aşteptat toată viaţa să fac o călătorie de

plăcere cu un fugar. Râse fără amărăciune, apoi se lăsă pe spătarul de piele, adăugând domol: Parcă spuneai că conduci un Ford.

— Eu da, dar Bernard conduce un Mercedes, spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Eşti foarte impulsivă, aşa-i?

Kate ridică din umeri şi-şi flutură degetele răsfirate, într-un gest ce însemna „aşa şi aşa”.

— Nu, eşti, cu siguranţă, impulsivă, zise el. Dar, ia spune-mi, regreţi de obicei acţiunile impulsive?

Kate medită asupra întrebării.

— De obicei nu, spuse ea în cele din urmă. În general, îmi spun că dacă luam drumul sigur, ar fi fost cel puţin plicticos. Îi aruncă o privire tristă. Dar trebuie să notezi că impulsurile mele nu se referă la ceva mai drastic decât să-mi cumpăr o bluză roz-aprins de preferat uneia potolită, maro. Doar în ultimele două zile m-au dat impulsurile peste cap.

— Asta trebuie să însemne că te maturizezi,

zâmbi el, văzând privirea ei neîncrezătoare. Este logic. Impulsurile se dezvoltă în ceea ce priveşte obiectivele, aşa că mintea ta trebuie să te urmeze.

— Chiar crezi asta? îl întrebă ea, sceptică, privindu-l cu coada ochiului. Nu crezi că s-ar putea ca, după toţi aceşti ani, creierul meu să se fi atrofiat? râse scurt. Dacă voi continua în ritmul acesta, nu ştiu unde am să ajung săptămâna viitoare; poate ţesând preşuri din ciorapi vechi şi făcând suporturi pentru periuţe de dinţi.

Alex râse şi o bătu pe spate.

— Eşti nervoasă şi prea tensionată, o tachină el. Relaxează-te. Ai luat o decizie, de ce să nu te relaxezi şi să te bucuri de hotărârea ta?

Luase oare o decizie? se întrebă Kate. Probabil că o luase, deoarece se afla aici, dar nu i se păruse că avusese de ales – doar dacă alternativă viaţă şi hibernare poate fi considerată o alegere. Să-l urmeze, să se implice cu el, îi păruse inevitabil la timpul respectiv. Doar după ce acţiunea avusese loc, începuse să se minuneze de

gândurile ciudate ce se încrucişau în mintea ei.

Se întrebă dintr-odată dacă nu exista cumva o putere necunoscută în Alex, care îi provoca acest comportament ciudat, sau dacă nu exista în ea. Sau poate în amândoi. Senzaţiile pe care începuse să le aibă, acţiunile ei cu totul necaracteristice nu ar fi fost posibile, dacă ei nu se întâlneau.

Întorcându-se din nou spre el, începu să-l studieze din pură curiozitate. Alex se concentrase asupra conducerii automobilului pe autostradă, astfel că zâmbetul i se ştersese de pe chip.

Lui Kate îi ieşise din minte că se aflau într-o misiune misterioasă şi acum începu să caute din ochi Jaguar-ul roşu, deşi în minte i se învălmăşeau o mulţime de întrebări pe care ar fi trebuit să le pună în acel moment. De fapt, nişte întrebări prosteşti precum: Ce facem acum… şi, pentru Dumnezeu, de ce o facem?

Dar nu putea pune astfel de întrebări. Chiar dacă îi venea greu să-şi reţină curiozitatea sau să

renunţe să mai bodogănească şi să mormăie protestele care îi devenise o a doua natură, ajunse la concluzia că acum era mai important să accepte ce i se întâmpla, fără să aştepte explicaţiile.

În definitiv, i-ar fi putut trece prin cap lui Lois Lane să-l întrebe pe Superman despre nişte detalii lipsite de importanţă, în timp ce el zumzăia pe firmament, ca să-i prindă pe băieţii răi? Dar fidelul Uuliwinkle putea fi altfel decât devotat, în timp ce-l urma pe bravul Rocky?

Kate zâmbi brusc. Superman? Buliwinkle? Ce-i veni?

— Uite-l, spuse Alex, emoţia răzbătând în tonul vocii lui.

De câteva secunde părăsiseră autostrada şi rulau acum pe un drum lateral ce se îndrepta spre nord.

— Ducesă?

Kate îl privi cu prudenţă când îi văzu zâmbetul convingător. De mult nu mai avea încredere în acest zâmbet.

— Da, conte, murmură ea.

— Dacă deschizi torpedoul pentru mănuşi, ai să găseşti o hartă. Te rog să te uiţi către ce ne îndreptăm.

— Vrei să-mi spui că nici măcar nu ştii unde suntem? îl întrebă ea, aruncându-i o privire surprinsă şi lipsită de încredere.

Sentimentul că întâlnirea cu el şi implicarea ei în viaţa şi afacerile lui se datorase sorţii, începuse să se estompeze în cursul călătoriei; acum dispăruse cu totul. Nu asta era viaţa ei; era, pur şi simplu, un episod care lipsise din unul dintre serialele televiziunii.

— Eu sunt din Wisconsin, spuse el cu hotărâre, ridicând indiferent din umeri. Dacă m-ai întreba cum să ajungi din Waukesha la Sheboygan, aş fi omul tău, ţi-aş răspunde imediat. Dar aici am putea tot atât de bine să fim pe Marte, fără să pot face vreo deosebire.

Wisconsin. Noaptea trecută îi spusese că nu era belgian, iar accentul lui îi dezvăluise că era

american, dar abia acum îşi dădea seama ce ciudat era totul.

Adevărul era că nu-i dăduse nicio informaţie despre mediul din care provine. Cum putea un bărbat care era tot atât de american ca baseball-ul, să ajungă a fi un conte belgian? Din câte ştia ea, titlurile se moşteneau. Evan îi spusese că Alex era nou pe scena din Monte Carlo. Să fi însemnat oare că devenise recent un conte sau, pur şi simplu, că venise de curând în fief-ul celor bogaţi şi celebri?

— În Wisconsin cresc mulţi conţi? îl întrebă ea, aruncându-i o privire iscoditoare. Adică, sunt din recolta statului, aşa cum sunt cartofii de Idaho?

Dar cum singurul răspuns a fost râsul lui pe înfundate şi catifelat, care avea darul să-i tulbure întregul sistem nervos, Kate înghiţi cu greutate şi renunţă la personificarea lui Buliwinkel.

— Alex, spuse ea rar, nu vreau să par că mă bag în afacerile tale, dar n-ai putea să-mi spui şi

mie de ce gonim după maşina aia? îţi datorează bani… sau te simţi ofensat de Jaguar-ii roşii?

— Trebuie să vorbesc cu el. O mică problemă de şantaj, spuse el. Vocea îi era calmă şi indiferentă, dar ea simţi că aşteaptă să-i vadă reacţia.

— Oh, asta explică totul, spuse ea, aprobând din cap, ca şi cum şantajul ar fi o pâine zilnică.

Se aplecă însă în faţă şi scoase harta, o întinse pe genunchi şi începu s-o studieze cu atenţie.

Alex râse fără reţineri.

— Ştii ceva? Eşti adorabilă.

— Asta a fost şi părerea mea, răspunse ea cu modestie, apoi urmări cu arătătorul o linie de pe hartă. S-ar părea că suntem pe linia asta subţire, roşie, care duce spre Digne. Ştii ceva, Alex, cred că aş prefera linia dublă, portocalie. Arată mai stabilă. Asta pe care suntem acum pare să ne ducă printr-o mulţime de locuri verzi, ondulate.

— Locurile verzi, ondulate sunt munţii.

Cuvintele lui îi confirmară temerea pe care ea nu voise s-o exprime.

— Am impresia că am văzut peisajul ăsta într-un film, murmură ea în timp ce începură să urce pe un drum abrupt şi cu serpentine.

— Oh?

— Da, Fred Flintstone şi Barney erau…

Se întrerupse pentru a-şi trage răsuflarea, în timp ce Alex accelera.

Priveliştea începu să vâjâie pe lângă ei, transformându-se într-o ceaţă verzuie. Kate rămase calmă şi imperturbabilă timp de câteva clipe, apoi se lăsă pe spate în scaun, borul larg al pălăriei îi alunecă pe nas în timp ce închise ochii şi se ţinu de scaun îngrozită.

Am depăşit orice limită, îşi spuse ea, acceptând situaţia cu un aer fatalist. Oricând, de acum înainte, drumul nostru va fi vertical, în loc de a fi orizontal.

Oasele rupte dădeau dureri mari. Ştiuse asta dintotdeauna. Auzise întotdeauna fraza asta:

„Kate, oasele rupte nu sunt ceva amuzant”! Era îngrozită că va trebui să constate aceasta pe pielea ei, mai bine-zis pe oasele ei. Dar nici să intri cu capul într-un parbriz nu era o alternativă agreabilă.

Deschizând cu prudenţă un ochi, aruncă o privire pe geamul lateral. Obiecte, pe care le bănuia a fi copaci şi stânci, treceau prin faţa ei cu o viteză ameţitoare, topindu-se unul în celălalt într-o frescă incredibilă albastru-verzui, pictată pe un fond albastru.

Coborând privirea, se îngrozi la priveliştea prăpastiei ce părea să se caşte direct sub ea, ca şi cum roţile maşinii de pe partea ei se menţineau doar datorită încrâncenării cu care se ţinea de rezemătoare.

Dacă ar fi privit mai atent, ar fi văzut că mai era un metru între ea şi marginea prăpastiei, dar cum nu era dispusă să facă evaluări obiective, strânse tot mai tare din ochi.

Doamne Sfinte, putem vorbi? gemu în tăcere

Kate. Nu ţi-am cerut niciodată prea multe, nu-i aşa? Tu trebuie să înţelegi că mai am multe lucruri de făcut. Respiră cu greutate. Sunt datoare cu două cărţi de restituit la bibliotecă şi ai să-ţi aminteşti că mi-am promis întotdeauna să particip la maratonul de la Boston… de îndată ce voi fi în formă.

Cu coada ochiului, Alex aruncă o privire rapidă spre Kate. Are curaj, se gândi el încântat. Viteza necesară, ca să nu-l piardă pe Alvarez, o înspăimânta, dar se ţinea tare.

Curaj şi frumuseţe, îşi mai spuse el cu încântare, o combinaţie formidabilă. Nu era de mirare că îl intrigase din prima clipă când pusese ochii pe ea.

În noaptea trecută, în timp ce o urmărea prin fereastră, o găsise doar atrăgătoare… şi plină de sex-appeal. O văzuse cum observa scena din jurul ei, total neimpresionată de personajele care erau atât de mult impresionate de ele însele. Tocmai asta îl atrăsese, dar mai fusese atras de multe alte

femei, pentru a descoperi mai târziu o fisură în personalitatea lor, care să-l depărteze de ele pentru totdeauna.

Numai când văzuse râsul lucind în ochii ei şi constatase onestitatea fără jenă... în reacţiile ei faţă de el şi de lume, simţise că îi atinge o coardă care aştepta de mult să fie atinsă. Coarda cea mai ascunsă, partea din fiinţa lui care rămăsese singuratică şi atunci când fizic era alături de cineva.

Intrase în viaţa lui şi fără niciun efort îl făcuse să se simtă mai viu decât se simţise de mulţi ani. Descoperise ceva special în această femeie, şi era hotărât să n-o lase să plece, până ce nu va afla ce lucru îl făcea să se simtă astfel.

Hohoti încet când o văzu cum se lasă şi mai jos în scaun. În primul rând, va trebui să găsească un loc în care să nu-i mai fie frică, îşi promise el.

— Ce mai faci acolo, Kate? o întrebă Alex, întrerupându-i gândurile înspăimântate.

— Bine, abia i se auzi vocea. Bine şi grozav.

Ultimul cuvânt se pierdu într-un geamăt şi îşi reluă conversaţia tăcută cu Fiinţa Supremă. Dumnezeule, la Plum, moartea are loc lunea, nu în vacanţe scumpe în Franţa. Îţi promit că n-am să mai las niciodată bărbaţi nebuni să mă acosteze, dacă ai să mă fereşti să nu fiu aruncată ca o mătură.

În sfârşit, înţelese originea noţiunii de „a-ţi îngheţa sângele în vene”. Acum simţea chiar cum sângele era solid şi nu lichid când trecea prin venele ei. Poate că dacă era atentă, l-ar fi putut vedea mişcându-se în cheaguri şi bucăţi pe sub piele. Dar asta n-o va putea şti niciodată, deoarece ar fi fost nevoie de o rangă pentru a-i deschide ochii.

— Uite-l, spuse Alex, întrerupându-i din nou firul gândurilor ei.

El părea calm şi reţinut, dar i se putea detecta o tensiune latentă. Şi cu furie în suflet, Kate mai recunoscu şi o doză de freamăt, de anticipaţie. Idiotul chiar se distra.

Ideea de a se repezi la el fu repede abandonată, întrucât îşi aminti că el conduce automobilul şi atunci deschise ochii şi văzu în faţa lor maşina roşie. Doar o dubită şi un camion Saab îi mai separa. Respiră adânc uşurată când simţi că Alex reduce viteza, menţinând o distanţă rezonabilă între ei şi maşina urmărită.

Îndreptându-se în scaun, Kate îşi ridică pălăria de pe podeaua maşinii şi-i aruncă o privire întristată, deoarece era strivită şi murdară. Încă un semn la răboj împotriva lui Alex, îşi spuse ea, aruncând pălăria pe bancheta din spate.

— Sper că nu ţi-a fost frică?

Cum putea fi în acelaşi timp îngrijorat şi amuzat?

— Mie? se ironiză ea. Sigur că nu. Am încredere totală în măiestria ta de a conduce.

— Înţeleg, aprobă el. De asta ai smuls rezemătoarele de braţ şi ai făcut o gaură în mochetă, încercând să pui frână.

Kate făcu un gest vag cu degetele.

— Ştii cum este. Mintea se încrede în tine, dar trupul meu era preocupat de autoconservare. Întotdeauna acest din urmă sentiment e preponderent când mă aflu atât de aproape de moarte.

Alex râse iar şi sclipirea de aventură se întoarse în ochii lui. Spuse:

— Ţine-te bine, Katy, iubito.

Apăsă din nou pe accelerator.

— Ohh, aiaiai! se tânguia, regăsind logică în expresia favorită a lui Heather.

De fapt viaţa mea nu era atât de plicticoasă, îşi spuse ea, în timp ce se simţi din nou ţintuită de spătarul scaunului, din cauza vitezei. Şi oricum, e aşa de rău să fie plicticoasă? Eu pot face casă bună cu plictiseala. Adică, dacă trăiesc, aş putea trăi cu plictiseala.

Îşi înăbuşi un chicot care se ridica involuntar. N-am să fiu isterică, îşi spuse ea încet şi cu grijă, dar când au depăşit bătrânul Saab la o curbă periculoasă, ştia că minţise. Dregându-şi glasul, îşi

puse la încercare coardele vocale pentru protestul căruia îi venise în sfârşit timpul.

— Alex, spuse ea, abia recunoscându-şi vocea subţirică ce-i venea din gâtlej, Alex, eu nu sunt făcută pentru poveştile astea de capă şi spadă. Zău nu sunt.

— Dar noi vom fi prieteni şi prietenii împărtăşesc experienţele, îi spuse el, fără s-o convingă cu tonul lui sincer şi blând.

— N-ar fi mai bine să împărtăşim un pahar cu vin?

Tocmai trecuseră de o trecătoare şi se aflau din nou pe marginea unei prăpăstii, când Kate înghiţi cu greu şi adăugă fără putere:

— Dacă mă gândesc bine, un pahar dublu cu votcă.

De data aceasta, când Alex izbucni în râs, nu-i mai acceptă cu uşurinţă amuzamentul, nici măcar când o întrebă, vrând s-o înviorez:

— Îţi este bine, nu-i aşa?

— În comparaţie cu ce – cu un stop cardiac?

îl întrebă ea sec şi se lăsă fără putere în jos din cauză că Alex încercase să evite un iepure.

După aceea nu mai simţi nevoia să redeschidă ochii şi nici să dea glas vreunui protest. I se păru că trecuseră ore de când îşi interzisese să se mai gândească la felul cum maşina părea să alunece în prăpastie, recitând în schimb poeme de Robert Bums, pe care ea şi Heather le învăţase la şcoală.

Kate trecuse de stadiul când era amuzantă, în momentul când simţi că maşina încetineşte.

„Păsările sălbatice cântau, ecoul răzbătea, în timp ce fundul lui Damon bătea ora, Sir”, termină ea, deschizându-şi cu prudenţă ochii.

Privi întâi spre Alex, nedorind să vadă ce se putea afla în dreapta ei, şi văzu că întregul lui trup se scutura de râs.

— Nu mi s-a mai întâmplat, începu el cu o voce întretăiată de râs, să întâlnesc pe cineva care să ştie pe dinafară tot ce a scris Robby Bums.

— Nu tot, ci numai părţile care ar interesa o

adolescentă zburdalnică. Îndrăzni să arunce o privire prin parbriz şi văzu o mică vale smălţuită cu căsuţe. Ce-i acolo, Shangri-La?

— Se poate ca ţie să-ţi fi părut că sunt Himalaya, dar să ştii că, prin comparaţie, sunt munţi foarte mici.

— Rareori vorbesc prin comparaţie, răspunse ea ţâfnoasă. Aşa că, dă-mi voie să-ţi spun fără înconjur să termini cu raliul ăsta nebun de coastă şi să găseşti un drum fără denivelări ca să mă duci acasă?

— Acasă?

Alex rostea cuvântul cu o voce calmă şi aproape indiferentă. De ce se simţea ea oare neliniştită din cauza unui singur cuvânt?

— Da, acasă, repetă ea. Casa mea temporară de la Monte Carlo, unde locuiesc la nişte prieteni.

— De fapt, Kate, începu el, dar privind în jos, spre vale, ochii i se îngustară şi schimbă vorba. S-a oprit. Închide încă o dată ochii, Kate, vreau să văd ce face.

Poate că era din cauza faptului că el accepta în mod automat laşitatea ei sau poate că începuse să se obişnuiască cu teroarea, deoarece, indiferent de cauză, coborâşul rapid pe ultima serpentină care i-a adus în vale nu a mai fost în stare să-i provoace nici măcar o singură bătaie de inimă.

Ba, chiar era mândră de performanţa ei când trecură încet pe lângă maşina sport fără niciun ocupant şi se opriră pe şosea, lângă un pâlc de copaci.

— Probabil că s-a oprit pentru prânz, spuse Alex fără să se adreseze nimănui în special.

— Prânz? repetă Kate plină de speranţă. Trecuse peste prânz, Dumnezeule, parcă ultimul fusese cu zile în urmă. Privindu-şi ceasul de mână, constată cu surprindere că nu trecuseră mai mult de două ore de când îl părăsise pe Evan la restaurant.

— Şi ţie ţi-e foame? o întrebă Alex. Să ştii că eu sunt hămesit. Şi am senzaţia că el se află la singura tavernă din regiune. Privi înapoi spre sat.

De ce să nu ne întoarcem şi să vedem ce putem găsi?

Micuţul sat nu avea altceva decât un han, un garaj ca o cuţumie, care-i amintea lui Kate de atelierul unui potcovar, o frumoasă bisericuţă din piatră albă şi un magazin general. Iar magazinul era cu adevărat general: găseai acolo de la baghete franţuzeşti şi cărţi poştale, la ciocane şi ruj de buze.

În timp ce Alex făcea cumpărăturile, Kate folosi telefonul pentru a o suna pe Heather.

Receptorul fu ridicat la primul apel.

— Heather? spuse Kate, întrebându-se pentru prima oară cum va putea explica prietenei ei.

— Kate! se auzi scrâşnetul înnebunit al lui Heather. Katy Sullivan, unde naiba eşti? De ce ai plecat de la restaurant, fără să spui nimic? Evan mi-a spus că te-a emoţionat Alex Delanore. Kate, ce dracu' se întâmplă?

— Heather, spuse Kate abţinându-se să nu izbucnească în râs. Sunt bine. Evan a avut

dreptate. Alex m-a urmărit şi… m-a invitat să fac o plimbare la ţară. Tocmai voiam să-ţi telefonez şi să-ţi spun că nu m-au răpit piraţii.

— Alex Delanore, spuse Heather cu o voce stinsă. Cum de ştii… Nu, las-o pe mai târziu. Spune-mi doar când ai de gând să vii acasă?

Kate privi peste umăr şi-l văzu pe Alex la tejghea, plătind pentru cumpărături.

— Nu ştiu, dar nu-ţi face griji pentru mine, sunt bine. Nu mi-am imaginat niciodată ca actul al doilea să fie atât de excitant.

— Actul al doilea? Ai băut? Vocea ei deveni bănuitoare. Kate, noi nu-l cunoaştem foarte bine pe Alex Delanore, eşti sigură că poţi avea încredere în el?

Kate nu-i răspunse pe moment. Îl cunoştea pe Alex de două zile numai. Avea încredere în el? În partea cealaltă a încăperii, Alex zâmbea şi începu să se îndrepte către ea cu cumpărăturile.

— Da, am, spuse ea încet, fără rezerve. Am încredere în el. Şi acum trebuie să plec, Heather.

Ne vom vedea… când ne vom vedea, adăugă ea pe un ton vag. Puse receptorul în furcă şi ieşi cu Alex din magazin.

— Bine. Accept asta, spuse Alex, mai muşcând o dată din brânză. Dar dacă Lilian Gish rămâne cea mai bună actriţă din toate timpurile, cine e candidatul tău pentru cel mai bun actor?

Kate luă o înghiţitură din vinul pe care-l. Turnaseră în căni de lut şi-şi rezemă capul de speteaza de piele. Se întorseseră în maşină ca să-şi mănânce prânzul şi să poată urmări Jaguar-ul roşu.

— Cel mai bun actor? Asta e mult mai greu. Pot fi obiectivă în ce priveşte femeile, pentru că nu mă pot îndrăgosti de ele, dar cu bărbaţii e altceva. Cei care-mi plac mie s-ar putea să nu fie şi cei mai buni actori; pot să atingă doar o coardă în mine. Vârî mâna în punga dintre ei pentru un alt ciorchine de struguri. Tu ai putea fi un arbitru mai bun pentru a decide asupra celui mai bun actor.

— Hmmm, murmură el gânditor. Vorbim doar

despre talent, nu?

Ea răspunse afirmativ dând numai din cap, gura fiindu-i plină de struguri.

— Atunci cred că ar trebui să-l aleg pe Lon Chaney.

— Chiar crezi aşa? Sunt de acord că a fost perfect în ce a făcut, dar pentru mine a fi actor înseamnă să poţi schimba personajul, fără ajutorul machiajului şi al altor ajutoare externe aşa cum a făcut el, explică ea în timp ce-i fură o bucăţică de brânză şi muşcă din ea. Devenind personajul cerut pe dinăuntru mai mult decât pe dinafară.

Alex făcu o pauză pentru a rupe o bucăţică de pâine.

— S-ar putea să ai dreptate, îi făcu el o concesie. Dacă e aşa, atunci cred că votul meu se va îndrepta către Theodore Roosevelt.

— Descalificat! râse ea, înecându-se cu vinul. Politicienii nu sunt admişi. Poţi să-ţi imaginezi premii date în fiecare an unui politician care a înşelat pe majoritatea oamenilor, făcându-i să

creadă că el ştie ce face?

— Ai de gând să facem politică? o întrebă el, privind-o cu atenţie în timp ce aduna resturile dejunului lor şi punea punga pe bancheta din spate.

Kate îşi lovi bărbia de cană, meditând asupra întrebării.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu facem politică. Soarele străluceşte, eu sunt în Franţa şi am mâncat grozav. Dacă a fost vreodată o zi în care nu trebuie făcută politică, apoi aceea a fost cu siguranţă astăzi.

— Bun, oftă satisfăcut Alex, lăsându-se pe spate. Acum spune-mi care este cel mai bun disc al lui Elvis.

Kate cântări întrebarea, termină vinul şi puse cana pe bancheta din spate.

— Cred că trebuie dat cu banul, spuse ea în sfârşit, între „Totul este în ordine, mama” şi „Te doresc, am nevoie de tine, te iubesc”.

— Nu intră în competiţie „închisoarea Rock”?

o întrebă el surprins.

— Nu, nu, scutură ea energic capul, poate „Teddy Bear”, dar nu „închisoarea Rock”.

— Mic burgheză ce eşti, spuse el dezgustat. Probabil că ai o ureche de tinichea.

Kate râse de această ofensă, apoi se lăsă iar pe spetează, sorbind aerul proaspăt de ţară.

Alex privi şi el peisajul din jur.

— Nu crezi, Kate, că aerul are altă calitate aici? o întrebă el ca un ecou al gândurilor ei. Nu e numai pentru că oamenii vorbesc o altă limbă şi casele sunt diferite. Este o altă percepţie a Franţei decât există în Statele Unite… cel puţin în partea mea a Statelor Unite.

— Da, ai dreptate, recunoscu Kate. Dar eu am mai avut-o şi înainte. În Texas. La noi nu există schimbări spectaculoase între anotimpuri, aşa că atunci când se întâmplă, ele se fixează în memorie. Cele câteva zile de primăvară şi de toamnă pe care le avem îmi amintesc întotdeauna de lucruri care s-au petrecut în alte primăveri, în

alte toamne. Zâmbi la aducerile aminte. Asta îmi aminteşte de prima oară când m-am îndrăgostit.

— Dureroasă sau fericită? o întrebă el cu o privire înţelegătoare.

— Foarte fericită. Mă captivase total cât timp a durat şi m-a abandonat cu uşurinţă când s-a terminat.

— Nu mi te pot imagina fiind captivată, spuse el, şi parcă se putea citi o nuanţă de invidie în vocea lui. Cum a reuşit acest model de perfecţiune?

— Avea un păr blond, ondulat, ochi limpezi, albaştri şi o grămadă de bani, îşi aminti ea, ridicându-şi picioarele pe scaun şi rezemându-şi bărbia pe mână. Cred însă că ceea ce m-a făcut să-mi pierd capul pentru Billy Wayne Turner a fost talentul lui de a face cele mai extraordinare zgomote doar punându-şi mâna sub braţ.

— Pare o competiţie foarte dură, râse el. Cred că eu m-am îndrăgostit pentru prima oară tot în şcoala primară.

— Şcoala primară? întrebă ea, ridicând o sprânceană. Păi, asta a fost anul trecut.

Îi plăcea să-l audă râzând, deoarece o făcea cu atâta plăcere, iar sunetul cald al râsului lui i se răspândea în sânge, ca un coniac, încălzind-o toată. Pentru o clipă îşi spuse că dacă i s-ar îndeplini o dorinţă, ar alege să-şi petreacă restul zilelor ascultând râsul lui. O dorinţă sentimentală ca aceasta nu-i semăna deloc.

— Kate? Alex îşi schimbă uşor poziţia pentru a se apropia de ea şi-i netezi o buclă ce se rătăcise pe frunte. Am mâncat, am vorbit, şi acum se pare că mai avem încă o mulţime de timp la dispoziţie. Degetele lui alunecară pe umărul ei, aşa că braţul lui o învăluia. O privi cu o expresie încărcată de speranţe. Vrei să te îmbrăţişez?

Ea dădu drumul unui hohot de râs:

— Vrei să te îmbrăţişez? Doamne, ce romantic ai devenit!

— Nu sunt romantic, spuse el, ridicând din umeri. Credeam că ţi-ai dat seama până acum.

Asta nu înseamnă că nu sunt excitant şi cumplit de sexy. Aşa că, ce părere ai?

Kate aproape că se înecă cu propria-i răsuflare. El îşi imagina că o tachinează cu lăudăroşenie lui şi nu-şi dădea seama că o atinsese direct în călcâiul lui Achile! Iar ea se străduise toată după-amiaza să nu se gândească la senzaţiile pe care le avusese noaptea trecută.

— Nu, îi răspunse Kate, acoperindu-şi minciuna cu un râs cam tremurat. Nu vreau. Ceea ce aş vrea cu adevărat este să-mi spui mai mult despre ce se întâmplă acum. Ridică privirea spre el ca să-i poată studia în voie expresia. Până în prezent nu prea mi-ai spus nimic.

În timp ce vorbea, privirile lor s-au întâlnit şi după un scurt moment de comunicare tăcută, Alex ridică din umeri.

— S-ar putea să greşesc, spuse el încet, dar am avut impresia că aveai unele motive pentru care ai venit cu mine, motive care nu aveau nimic de-a face cu obiectivul meu care este de a urmări

acest om.

Cum de a putut ghici aceasta? Cum a putut şti că ea, Kate, considerase întâlnirea lor şi evenimentele ce i-au urmat ca un fel de provocare pe care i-o arunca viaţa, o provocare pe care trebuia să o accepte sau să fie condamnată să se mulţumească cu viaţa ei obişnuită care nu-i dădea satisfacţii.

Îşi întoarse ochii şi spuse:

— E în regulă. Accept şi asta, dar acum vreau să ştiu mai multe despre ce se întâmplă.

— E o poveste lungă şi care începe cu mulţi ani în urmă. Ochii lui parcă priveau în trecut. Important este că un vechi prieten de-al meu este şantajat.

Kate simţi un fior pe şira spinării. Luase totul prea uşor până atunci, iar această informaţie nu mai era ceva ce putea fi ignorat. Ar fi vrut să pună mai multe întrebări – cine şi de ce – dar ideea de şantaj implica necesitatea păstrării secretului. Nu-i putea cere să-i destăinuie nişte secrete care nu

erau ale lui.

— De către omul din Jaguar? întrebă ea încet.

Alex rămase tăcut un moment.

— Nu cred aşa ceva. Nu mă întreba de ce. El este omul care pune condiţiile, dar cumva nu se leagă. Dădu din umeri. Aşa că îl urmăresc pentru a încerca să ajung la miezul lucrului. Vreau să ştiu cine este în spatele lui şi de ce. De asemenea trebuie să reintru în posesia unor obiecte care sunt potenţial dăunătoare pentru siguranţa prietenului meu.

— Îl cunoşti pe omul din Jaguar?

— L-am întâlnit, spuse el cu o voce severă. Omul nostru se numeşte Rene Alvarez, născut la Paris din părinţi spanioli. Din câte ştiu, toată viaţa lui a fost un parazit şi, pe cât cred, va face orice pentru bani. Răsuci paharul cu lichidul rubiniu privindu-l cu atenţie, apoi lăsă să se audă un sunet de frustrare. În ultimele luni am fost la destule petreceri care să-mi ajungă pentru toată viaţa, l-am cultivat pe Alvarez şi pe prietenii lui pentru a

înţelege ceva din toată afacerea. Cu un scop anume, am acceptat să-mi fac o reputaţie pătată, pentru ca el să se poată lăuda în voie cu ce face.

Kate deschise ochii mari. Aşadar ştia ce spunea lumea despre el. Nu se bucura însă de reputaţia pe care şi-o câştigase.

— Şi a făcut-o? întrebă ea fără alt comentariu.

Alex avu un râs aspru înainte de a sorbi ultima picătură de vin din cană.

— S-a lăudat că foloseşte şi vinde o serie de droguri ilegale, spuse el fără s-o privească. S-a lăudat că este intermediar în escrocherii, falsuri de opere de artă şi alte activităţi asemănătoare, de care sunt sigur că nici n-ai vrea să auzi, dar până în prezent, niciun cuvânt despre Tony.

— Prietenul tău?

Alex încuviinţă din cap.

— Nu pot descoperi legătura, spuse el, frecându-şi ceafa cu mâna liberă. Iar cu cât vorbeşte mai mult, cu atât cred că este doar un

mesager plătit.

Kate îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vrei să spui că cineva l-a angajat la localul Hoods' R'Us?

— Cam aşa ceva, râse el. Totuşi, dacă tot şantajul ăsta ar fi fost ideea lui, ar fi cerut imediat banii şi totul s-ar fi sfârşit atunci… până când ar fi cerut mai mult. Dar nu a existat nicio pretenţie bănească. Cineva vrea să-l facă pe Tony să sufere.

Kate îşi privi mâinile, punând capăt pentru moment curiozităţii ei, recunoscând tonul de sinceritate din vocea lui.

— Atunci ce pretenţii au fost, dacă nu băneşti? îl întrebă ea.

— La început, Tony primea scrisori în care i se spunea că cineva era în posesia anumitor… fapte în legătură cu trecutul său. Expresia lui Alex deveni severă în timp ce vorbea. Cu timpul au devenit mai ameninţătoare. Făcu o pauză. Lui Tony i-a fost oferită o ocazie extraordinară care i-ar fi putut schimba cursul vieţii; cel care i-a scris

acele scrisori vrea ca el să piardă această şansă… în caz contrar vor face publice anumite lucruri din trecutul său.

Kate îi studie faţa, observând cutele de îngrijorare din jurul ochilor şi buzele strânse.

— Înţeleg că este foarte important pentru tine, zise ea, în cele din urmă.

— Tony este foarte important pentru mine, spuse el liniştit. Nu se întâmplă de multe ori în viaţă să poţi plăti o datorie atât de mare ca aceea pe care o datorez eu lui Tony. Nu vreau să pierd şansa de a o face. Vreau să rezolv problema asta pentru el, deoarece îi sunt dator şi deoarece îl iubesc.

Kate nu mai auzise ca un bărbat să-şi mărturisească dragostea faţă de alt bărbat. Dar în vocea lui Alex nu detectase nicio ezitare, nicio jenă. Mai crescu cu un metru în ochii ei. Acolo, într-o maşină parcată la marginea unui sat necunoscut din Franţa, Kate îşi imagină un moment că trăia începutul celui de-al treilea şi

celui mai important act al vieţii ei.

Ca şi cum ar fi citit o schimbare în ochii ei, Alex se apropie tot mai mult de ea.

— De data asta n-am să te mai întreb, spuse el încet şi se aplecă acoperindu-i buzele cu ale sale.

De data aceasta n-ar fi spus nu, îşi spuse ea, simţind căldura buzelor lui. Închise ochii şi aşteptă să se producă senzaţiile puternice pe care tocmai Alex i le putea transmite.

Dar câteva secunde au fost de ajuns pentru a-şi da seama că ceea ce simţea acum nu se putea compara cu ce fusese în noaptea precedentă. Atunci fusese tulburată, chiar speriată, dar acum, simţind căldura ce i se împrăştia în tot trupul, mângâierile lui şi plăcerea pe care i-o produceau, îşi dădea seama că le aşteptase dintotdeauna. Cu toate că senzaţiile erau acum cu mult mai puternice decât fuseseră în noaptea trecută, nu se mai simţea ameninţată de ele. Era ca şi cum trupul ei ar fi acceptat în sfârşit ca acele senzaţii

ciudate să facă parte din fiinţa ei.

Buzele i se întredeschiseră fără niciun efort sub presiunea buzelor lui, sărutul devenind tot mai adânc. Cu un suspin, Alex făcu să-i alunece scaunul în spate şi o luă în braţe.

— Am greşit, murmură el privind-o drept în ochi. Kathryn nu este un nume potrivit pentru a face dragoste, Kathryn este prea rece pentru o făptură atât de caldă şi de sensibilă ca tine. Tu eşti Katy… Katy a mea iubită.

Îşi apropie din nou gura de a ei şi ea îl primi cu pasiune, ca şi cum s-ar fi depărtat de ea ani întregi şi nu numai câteva clipe. Degetele lui erau încleştate sub sâni şi Kate simţea cum fiecare centimetru din carnea ei răspundea presiunii lor.

Alex o strânse şi mai tare în braţe, despărţindu-şi puţin pulpele şi delicioasa umflătură îi stârni lui Kate senzaţii în alte locuri sensibile. O nevoie stringentă începu să pulseze în ea, cerându-i să se apropie mai mult de el.

El se depărtă puţin, îi atinse buzele cu limba

şi îşi rezemă obrazul de al ei, respirând cu greutate.

Kate privi drept în faţă şi după un moment murmură:

— Vai mie!

Alex lăsă să se audă un râs aspru.

— Eu mă gândeam ia ceva mai aproape de „blestem fierbinte”!

Punându-i o mână sub ceafă, îi întoarse capul spre el. Dar în acelaşi timp prin faţa ochilor ei trecu un fulger roşu, iar când buzele lui atinseră gura ei, Kate şopti:

— Dar nu trebuia să urmărim un Jaguar?

— Hmmm, şopti el.

— Maşina roşie. Acei… ăă… Dar Kate uită ce voia să spună din cauza sărutului lui tot mai insistent, tot mai adânc.

— Maşina? Plecă capul pe gâtul ei, apoi se ridică drept în sus. Jaguar-ul Draci şi blesteme! mormăi el, trecându-şi mâna prin păr. Putea cel puţin să fi mâncat şi desertul.

Îi atinse buza de jos cu un deget şi, cu regret în privire, îi spuse:

— Cred că a sosit momentul să plecăm şi noi, Katy, iubirea mea.

Dar Kate avu nevoie de mai mult decât un moment pentru a-şi recâştiga echilibrul. Rămăsese uluită de senzaţiile stranii care apăruseră în mintea şi trupul ei şi-i părea că ar trebui să le analizeze, dar nu putea. Tot ce putea gândi era cât de frumoasă fusese ziua şi cât de minunat se simţea.

Alex începu să fluiere de îndată ce se aşternu din nou la drum, dar Kate era prea preocupată cu gândurile ei pentru a-l auzi. După un timp zâmbi, recunoscând cântecul.

„A fine românce”.

Modificându-şi uşor poziţia, Alex îşi mişcă muşchii înţepeniţi ai umerilor. Soarele coborâse spre asfinţit când îşi aruncă privirea spre ceasul digital şi spre femeia care dormea lângă el.

Kate se ghemuise pe scaunul de piele

înclinat, cu obrazul rezemat în mâini. Avusese o zi grea şi mai mult ca sigur una învălmăşită.

Alex îşi spuse, lăsând să-i scape un oftat, că n-ar fi trebuit să o târască cu el în afacerea asta. Când se aflase pe strada din Oraşul Vechi, i se păruse de o importanţă vitală să o aibă lângă el, ca şi cum o voce i-ar fi şoptit că aceasta este singura lui şansă cu Kate.

Îşi dori brusc să n-o fi cunoscut tocmai acum când era implicat în şantajul acesta. Dar, pe de altă parte, dacă nu era implicat, ar fi ajuns el s-o cunoască atât de repede? N-ar fi trebuit să treacă prin toată rutina întâlnirilor, când urmau să se cunoască cu încetul, să afle cât mai mult unul despre celălalt, până să poată ajunge la stadiul în care erau acum?

Un zâmbet cam trist îi trecu pe buze. Dacă i-a trebuit o cursă de viteză ca să se apropie de ea, atunci trebuia să se bucure că s-a întâmplat aşa. Când vor reveni la Monte Carlo…

O exclamaţie îi scăpă de pe buze care

întrerupse firul gândurilor: uitase cu totul de Paul. Ar fi trebuit să-i dea un telefon când se opriseră pentru târguieli şi să-i spună ce se întâmplase cu ei. Da, ar fi trebuit să-l sune, dar fusese complet acaparat de Kate.

Îi veni să râdă la gândul reacţiei ei şi a furiei pe care o va manifesta desigur când se va trezi şi va afla că nu se vor întoarce la Monte Carlo în această noapte.

O atinse uşor pe umăr.

— Kate. Katy, dragoste, trezeşte-te.

Kate se mişcă până când obrazul ei ajunse pe mâna lui Alex de care începu să se frece ca un pisoi mulţumit. S-ar părea că Kate putea fi îmblânzită, dar numai în timpul somnului.

Cu un zâmbet larg, el i se adresă:

— Kate, am depăşit deja Lyon; cum ţi se pare?

Ea se agită puţin, buzele schiţând un zâmbet leneş care-i tăie respiraţia lui Alex.

— Lyon? şopti ea încă adormită. Lyon e

drăguţ.

Alex îşi dădu seama că nu se trezise pe deplin, dar, cel puţin, încercase. Ridicându-şi mâna, îi netezi fruntea, îndepărtând o buclă rebelă, apoi, fără tragere de inimă, îşi întoarse atenţia spre autostradă şi maşina din faţa lui.

Ceva mai târziu, Kate simţi ceva cald pe buze, apoi pe ureche.

— Ce faci? murmură ea.

— Te sărut normal.

— De ce faci asta? întrebă ea încă somnoroasă, fără să-i pese de ce, dar simţindu-se oricum obligată să întrebe.

— Aşa, dintr-odată, am simţit o poftă nebună, vorbi el tărăgănat şi o sărută din nou.

— Râzi cumva de felul cum vorbesc? întrebă ea. Accentul ei texan îşi mai pierdu din nuanţă după ce se deşteptă de tot.

— Cine, eu? întrebă el pe un ton nevinovat.

Kate se ridică în sus.

— Unde suntem?

Mişcându-se cam ţeapăn la început, îşi întinse muşchii şi privind pe geamul lateral în întunericul de afară, ochii i se încreţiră când observă o mică clădire în apropierea automobilului.

— Ce e asta, un grajd? întrebă ea. Da, este chiar un grajd. Se întoarse către Alex cu privirea bănuitoare. Alex, de ce am parcat lângă un grajd.

— Pentru că ne-am oprit fiind noapte, spuse Alex, deschizând portiera maşinii. Alvarez s-a oprit la un hotel din oraş şi a luat o valiză mică din maşină.

— Da? continuă, îl încurajă ea. Dar asta tot nu explică de ce am parcat lângă un hambar.

— Era singurul hotel din oraş.

Alex începuse să se dea jos din maşină, când fu oprit de Kate care-i puse mâna pe braţ.

— Şi?

— Dacă rămâneam peste noapte şi noi acolo, ne-ar fi văzut, spuse el zâmbind ca şi cum ar fi spus ceva foarte normal.

— Dacă rămâneam peste noapte… repetă Kate, dar se întrerupse, prea uluită ca să poată continua.

— Aşa că am găsit locul ăsta. Părea extrem de mulţumit de el însuşi, în timp ce continua cu mult entuziasm. Am controlat casă, locuitorii sunt plecaţi dar nu cred că ar avea ceva împotrivă dacă am folosi hambarul doar pentru o noapte. Nu sunt animale înăuntru, aşa că nu avem de ce să ne facem griji.

Kate rămăsese cu ochii la el.

— Vrei să spui că vom petrece noaptea în asta… într-un adăpost pentru vaci? reuşi ea să articuleze. Închise ochii, respiră adânc, străduindu-se să vorbească calm: Alex, dragule, comandă-mi un taxi.

— Nu există taxiuri, spuse el nereuşind să-şi ascundă amuzamentul. Probabil nici prea multe telefoane, după cum arată împrejurimile.

— Atunci n-ai altceva de făcut decât să mă duci acasă, declară Kate categoric, rezemându-se

de speteaza scaunului şi încrucişând braţele.

— Este prea departe ca să conduc noaptea. Ochii lui negri străluceau, dar vocea era joasă şi mângâietoare. Chiar ai vrea să pornim pe drumurile astea pe întuneric?

Kate întoarse brusc capul.

— Ascultă-mă cu atenţie, refuz să petrec noaptea într-un staul în care nici vacile nu vor să doarmă, spuse ea cu încăpăţânare. Mă auzi? Refuz categoric.

Şi Kate continuă să refuze şi cu cinci minute mai târziu, în timp ce-l urmărea cum arunca fân pe podeaua grajdului.

Aventură, mormăi ea printre dinţi, asta am vrut, aventură. Asta e actul doi, Kate. Soarta ţi i-a trimis, Kate. Păi acum asta am, aventură. Am să dorm pe o claie de fân mucegăit, cu un bărbat pe care îl cunosc de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Apoi, mai tare:

— Ce fel de ploşniţe crezi că trăiesc în fân?

Alex lăsă să se audă un râs, în timp ce se

îndrepta spre maşină. Când se întoarse, după câteva minute, încă mai râdea, dar adusese un pled de lână în carouri şi punga cu resturile de alimente, pe care le cumpăraseră mai devreme.

În timp ce Kate îl privea în aceeaşi tăcere încăpăţânată, Alex întinse pledul peste grămada de fân; apoi scoase din pungă plăcintele cu carne şi ce rămăsese din vin. Luă o lampă cu gaz, ce atârna de un cui bătut în uşă, şi o ridică pentru a supune încăperea inspecţiei din partea ei, spunând: Ta-dah!

Kate îşi schimbă poziţia şi-şi încrucişă din nou braţele, peste mijloc de data asta. Se simţea ca o proastă stând în mijlocul grajdului, în timp ce el făcea toată treaba, dar voia să-l facă să înţeleagă că nu avea de gând să-i urmeze toate ordinele. Trebuia să se termine cu asta.

După ce aprinse lampa, Alex se ridică şi făcu un gest larg de invitaţie la picnic, cu un Zâmbet cuceritor. Părea aşa de încântat de el însuşi, încât Kate simţi cum hotărârea ei se năruie. Data

viitoare, îşi spuse ea. Data viitoare va fi mai fermă. Şi cu acest încântător compromis, ridică din umeri şi se aşeză pe pătură.

Îl studie un timp, apoi îi spuse:

— Ştii, cred că mi-am dat în sfârşit seama de ce mă placi.

— Oh? îşi plimbă ochii pe trupul ei cu o privire exasperat de lacomă. Înţelegi cam încet, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea, dând din cap, vorbesc serios. Luând plăcinta cu carne, continuă. Asta e pentru că sunt o fată ieftină. Dacă ai fi fost cu una dintre femeile alea frou-frou de la serată, ea s-ar fi aşteptat la caviar şi şampanie şi la o cameră la Ritz. Dar fata asta bună, Katy Sullivan, din Plum, Texas, se mulţumeşte cu plăcinte cu carne reci şi cu o mână de fân.

Alex râse din nou.

— Ce spui, şampanie şi cameră la Ritz? Am să ţin minte pentru a doua întâlnire. Dar când Kate se înecă cu plăcinta, zâmbi şi spuse: Plum, ca

şi când ar fi savurat cuvântul. Îmi place asta. Este în mijlocul unei livezi de pruni sau ceva asemănător?

— Din câte ştiu, la Plum nu e niciun prun pe o rază de cincizeci de mile. O mulţime de cactuşi ţepoşi şi mimoze, dar nu prun. Făcu o pauză. Cred că Plum sună mai bine decât Pară Ţepoasă, Texas.

Alex turnă vin în două căni şi-i întinse una lui Kate.

— Aşadar, tu ai creat lumea ta de desene animate şi caricaturi la Plum Texas?

— De fapt, nu acolo. Mai muşcă o dată din plăcinta cu carne şi ciuperci, pe care o găsi nespus de bună, şi continuă: Am un apartament în Dallas şi nu mă duc la Plum decât din când în când, la sfârşit de săptămână. Oraşul meu natal mă aduce cumva la realitate, mă face să văd lucrurile în perspectivă. Când mă las prinsă de goana nebună după succes de la Dallas şi când încep să găsesc că lucruri fără importanţă devin importante, mă retrag pentru un timp la Plum.

Oamenii de acolo mă consideră încă mica Kate Sullivan, vecina lor. Acolo nu există luptă pentru putere, singura luptă se duce împotriva soarelui, a vântului şi a ploii. Asta mă ţine întreagă, termină ea, ridicând din umeri.

Privindu-l apoi, îl cântări înainte de a-l întreba:

— Dar tu? Te întorci din când în când în Wisconsin, ca să-l descoperi pe adevăratul Alex Delanore?

El negă, scuturând din cap.

— Cu mine e altfel. Sunt aici doar pentru Tony.

— Adică te-ai făcut conte ca să-ţi ajuţi un prieten?

— Am căpătat titlul şi proprietatea acum trei ani, dar n-am început să-mi folosesc moştenirea decât în ultimele şase luni. În clipa în care Paul şi cu mine am sosit în Europa.

— Paul?

— Paul lucrează pentru mine şi este un

prieten de-al meu. M-a însoţit ca să mă ajute. Are să-ţi placă. Dar mă gândesc că niciunul din noi nu e făcut pentru acest gen de viaţă, dar eram convins că dacă voiam să obţin informaţii, nu puteam face altfel decât să fiu în centrul evenimentelor. Se rezemă într-un cot. La Madison nu sunt decât un Alex Delanore obişnuit. Dar ştiu ce înseamnă să te păstrezi întreg. După câteva luni de trai bun, am început să mă întreb dacă viaţa mea de la Madison nu fusese un vis… sau dacă viaţa de aici nu era un vis. Îmi vine greu să-mi dau seama ce este real, şi asta mă îngrijorează. Pe vremea când îmi conduceam afacerea mea de construcţii, nu aveam niciodată astfel de probleme.

Construcţii. Îl privi şi, în lumina slabă, începu să se plăsmuiască o imagine – Alex gol până la brâu, cu blugi strâmţi şi cu o cască acoperindu-i părul negru.

Sfinte Sisoie! exclamă ea în sinea ei, trăgându-şi surprinsă respiraţia, pe măsură ce

viziunea îi gonea tot mai repede sângele prin vene. Îşi drese cu efort glasul şi-l întrebă:

— Obişnuiai să stai într-un birou sau te alăturai muncitorilor-constructori?

El dădu din cap, ridicându-se şi rezemându-şi coatele pe genunchi.

— Nu pot sta mult timp într-un birou. Atingându-şi fruntea, continuă: Creierul se leneveşte, aşa că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să fiu în miezul acţiunii.

Kate luă o mână de fân şi începu să-şi facă vânt, ignorându-i privirea întrebătoare.

— Eu… mie mi-ar plăcea să te văd la lucru. Ridicând ochii, privi umbrele care se lăsaseră pe chipul lui. Ştii, prima oară când te-am văzut, mi-am spus că semănai cu un indian american. Asemănarea nu este atât de puternică la lumina zilei, dar acum, când umbrele îţi accentuează pometţii, ai putea trece chiar drept un războinic Comanş.

— Din partea mamei mele mărturisesc că am

sânge indian american, dar mi-e teamă că nu este de războinici, ci de paşnici fermieri Choctaw, adăugă el, scuzându-se.

Din nou o imagine bine conturată îi invadă imaginaţia: un Alex bronzat şi gol, purtând doar un „cache sexe” 1, cu părul negru legat la spate cu o cordeluţă de piele, călare pe un cal bine ţesălat, purtând un arc şi săgeţi şi… Nu, nu un războinic, se corectă ea. Dar n-avea nicio importanţă. Ar avea sex-appeal chiar şi dacă ar prăşi porumbul.

Opreşte-te, îşi spuse ea cu severitate, scuturând capul, imaginile astea nu o puteau conduce decât la necazuri, mai ales acum când se pregătea să petreacă noaptea cu obiectul imaginaţiei ei.

În consecinţă, Kate nu mai făcu decât o conversaţie banală în restul timpului cât luară masa, ignorând strălucirea privirii lui. Când Alex strânse resturile pentru a le duce în maşină, ca să nu tenteze vreun animal ce s-ar fi aflat prin

apropiere, Kate rămase cu ochii la el, apoi oftă şi-şi scoase ochelarii punându-i în poşetă. Mintea însă nu-i stătea la pieptănat în timp ce-şi scoase acele din păr, lăsându-i să-i cadă liber pe umeri, şi începu să procedeze la ritualul obişnuit pentru noapte.

Fir-ar să fie, mormăi ea, în timp ce pieptenele refuza să treacă prin buclele ei încâlcite, urmare a aventurii din acea după-amiază.

Alex se întoarse în grajdul abia luminat şi se opri, brusc, văzând-o pe Kate îngenuncheată pe pătură cu părui ei lung, în sfârşit despletit.

Lorelei o asemui el, ţinându-şi răsuflarea.

Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Sclipea ca aurul fluid în lumina pâlpâitoare şi se revărsa pe umeri până la talie. Simţi dintr-odată ca şi cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.

Iar când Kate se întoarse întrebătoare spre el, îngenunche lângă ea şi, luându-i pieptenele din mână, îi spuse cu o voce răguşită:

— Lasă-mă pe mine.

În timp ce o pieptăna, cu cealaltă mână îi mângâia pletele mătăsoase, apropiindu-le de obrazul lui, fără să fie observat de Kate. Când ea îşi mişcă uşor poziţia, le lăsă să cadă repede şi-şi drese glasul.

— Cred că l-am descurcat, spuse el răguşit.

Ea avu un râs blând.

— Nu ştiu de ce îl port aşa, deoarece nu-mi place prea mult părul lung. Probabil, ca să evit să mă duc la coafor. Detest să stau acolo ore întregi, când aş putea face altceva. Cred că am să-l tai când mă voi întoarce acasă.

— Nu! protestă el, să nu faci asta. Nu cred că ar trebui, părul lung îţi vine bine.

Kate se întoarse uşor şi-i aruncă o privire ciudată, ia care lui Alex îi veni să-şi muşte limba pentru reacţia lui spontană. Deşi era vorba numai de păr, pentru Dumnezeu, de ce îi accelera atunci respiraţia? Şi de ce trebuia să facă un atare efort ca să nu-şi ascundă faţa în el?

Dar nu era un păr oarecare. Era părul lui

Kate. Şi văzându-l despletit, li provoca o senzaţie de intimitate cum nu mai avusese vreodată. Poate şi pentru că îşi imagina că nu multă lume o văzuse aşa.

Stăpânindu-şi şi alte gânduri şi imagini mai intime, continuă să-i descurce părul.

Timp de câteva secunde, după ce-i luase pieptenele din mână, Kate îi fusese recunoscătoare lui Alex. Acum însă începu să-şi dea seama de erotismul pe care-l trezea simpla pieptănare a părului ei.

Furnicăturile pe care i le producea se transmiteau pe toată carnea şi simţurile ei. La atingerea cefei avu senzaţia de piele de găină. Citise în romane cum femeile din epoca victoriană leşinau când se lăsau stăpânite de emoţii puternice, dar nu-şi imaginase vreodată că şi ei i s-ar fi putut întâmplă aşa ceva.

După un timp îl auzi respirând cu greutate, apoi spunând:

— Cred că am reuşit. Acum ar fi mai bine să

dormim.

Aproape că se vedea cum îi bate inima în timp ce-şi împletea părul. Apoi îşi privi rochia mototolită care nu era cea mai potrivită pentru dormit, dar nu se punea problema să o scoată.

Alex stinse lumina şi când se răspândi întunericul în grajd, Kate începu să tremure. Fantomele şi vampirii sunt bestii cu picioare lungi, îşi aminti ea înăbuşindu-şi un chicot isteric. Apoi, în timp ce ochii începură să se obişnuiască cu întunericul, îl văzu pe Alex care se aşeza lângă ea şi „lucrurile care se pot întâmplă noaptea” au fost date uitării.

Kate se ţinu ţeapănă un timp, dar când simţi ghemotoace de fân, care-i înţepau coastele, nu mai rezistă şi începu să-şi caute un loc mai comod, iar când Alex repezi nişte pumni în pătură, lângă el, sări în sus. Dar el o trase mai aproape.

— Stai bine acum?

Kate lăsă să se audă un sforăit înainte de a-i răspunde:

— Sigur că da. Nu ţi-am spus că visul meu de când eram copil a fost să-mi petrec noaptea într-un loc pe care vântul îl va lua cu el?

— Vino lângă mine şi destinde-te. Îi ridică capul şi i-l rezemă de umărul lui. Nu-i mai bine aşa?

Vru să-i răspundă, dar se opri brusc, ţinându-şi răsuflarea. Rămase tăcută câteva clipe, apoi şopti:

— Alex, este… se opri ca să-şi dreagă glasul… mâna ta se află cumva pe sânul meu?

— Ce spui? Privi la mâna lui mare care-i acoperea sânul stâng. Păi, cam aşa e, îi răspunse el surprins, apoi privind-o din nou, îi declară solemn: Mâna mea se află cu siguranţă pe sânul tău.

— Ai de gând să o iei de acolo?

— Doar dacă grajdul ia foc, răspunse el.

Când Alex făcu gestul de a-şi apropia capul de al ei, Kate ştiu că o va săruta. Iar dacă o făcea, mai ştia şi că nu se va opri la atât. Tensiunea

crescuse cu încetul de când porniseră la drum, dar de când îi pieptănase părul ajunsese că o puteai tăia cu cuţitul.

— Alex, şopti ea, când buzele lui erau gata să le acopere pe ale ei. Nu.

— Nu?

Alex se opri şi încercă să-i distingă expresia prin întuneric. Iar ea simţea pasiunea ce pusese stăpânire pe el şi care-i provocase o durere pe care n-o putea identifica. Poate că n-ar fi trebuit să fie atât de categorică. Ar fi vrut să-i explice, dar cum puteai explica ceva ce nu înţelegeai bine nici tu însăţi?

Alex se rezemă într-un cot şi-i spuse:

— Înţeleg, încuviinţă el, fără buze… dar cum ar fi cu urechile? continuă el, muşcându-i lobul urechii. Sau obrajii… sau nasul… sau poate chiar bărbia?

Cu fiecare nou cuvânt îşi punea în practică şi gestul, sărutând-o tot mai repede, în timp ce Kate începu să râdă şi să se ferească de gura lui. Îşi

dădea seama că el urmărea să limpezească atmosfera şi-i era recunoscătoare pentru asta.

— Dar de tâmple ce spui? O tâmplă frumoasă mă înnebuneşte, şopti el cu buzele pe pielea ei.

— Opreşte-te, prostule, râse ea.

Alex se trase înapoi.

— Cu o singură condiţie.

— Şi care ar fi asta, îl întrebă ea bănuitoare.

— Dă-mi o jumătate de buză şi mă opresc.

— Alex, începu ea.

— Ştiu, ştiu, oftă ei şi o atrase în vechea poziţie cu capul pe umărul lui. Tu îţi spui că nu trebuie să se întâmple atât de repede. Îi luă bărbia în mâna lui dreaptă. Dar Katy, tu nu-ţi dai seama? Suntem nişte norocoşi. Atâta lume trebuie să lase să treacă luni, chiar ani până când se cunosc aşa de bine cum ne cunoaştem noi după doar două zile. Îi mângâie obrazul cu degetele lui aspre. Îţi promit să nu insist dacă îmi porniţi şi tu că nu-ţi vei face probleme cu reguli şi ce e „normal”.

Pentru câteva clipe, Kate nu fu în stare să

scoată niciun cuvânt. Toate astea aveau o logică, sau era numai dorinţa ei de a crede tot ce-i spunea el?

— Bine, concedă ea, doar jumătate de buză.

Alex râse, înţelegând că aprobarea ei însemna mai mult decât o sărutare. Îi luă ceafa între mâini şi o apropie de el, atingându-i cu buzele lui colţul gurii. Apoi dădu încet drumul respiraţiei şi şopti:

— Mă gândesc serios să mă fac călugăr, ducesă.

— Călugăr?

— Da, murmură el trist. Cred că am început să intru pe calea celibatului.

Ea râse uşor ghemuindu-se lângă el, în timp ce Alex trase peste amândoi haina lui de piele de căprioară.

Când Kate se trezi a doua zi, Alex nu mai era lângă ea. Aerul era încă răcoros, dar razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile uşii grajdului, lăsând dâre aurii.

Învelindu-se mai bine cu jacheta de piele, Kate se culcaşi şi dădu frâu liber amintirilor, gândindu-se cum petrecuseră noaptea unul în braţele celuilalt.

Întrucât Kate nu dormea profund de felul ei, presupusese întotdeauna că nu va fi în stare să doarmă alături de un bărbat. Dar cu Alex nu a trebuit să se zvârcolească în pat, să lupte pentru spaţiu, să-şi dezmorţească muşchii. Se potriviseră perfect, membrele li se încolăciseră fără efort. Surprinsă, îşi dădu seama că dormise neîntoarsă ca şi cum ar fi dormit alături de el ani de zile.

Capitolul 6

Căscând somnoroasă, se întrebă unde era el acum şi ce făcea. Se simţea puţin cam ciudat, cam golită pe dinăuntru până când înţelese că, pentru prima dată de când ieşise din restaurant şi el o urmărise în ziua trecută, acum era singură.

Cine era oare acel conte de Wisconsin care o tulburase atât de puternic? Nu-i spusese nimic din trecutul lui şi foarte puţin despre motivul pentru care se aflau aici. Cum putea şti că puţinul pe care i-l povestise era adevărat? Nu se putea baza decât pe cuvântul lui că bărbatul din Jaguar era complice la şantaj.

Dar înainte ca imaginaţia să alunece pe acest drum, ea o opri, încruntându-se. Nu, Kate, asta n-o să meargă, recunoscu ea. Nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire fa sinceritatea lui Alex. Trăsăturile şi vocea lui, când îi povestea despre problema prietenului său, exprimau adevărul.

Sosise ora adevărului, îşi spuse ea cu

resemnare. Motivele lui, pentru a urmări prin toată Franţa un necunoscut, nu erau importante. Important era motivul pentru care hotărâse ea să-l urmeze.

Era cu adevărat dorul de aventură sau credinţa că soarta îi adusese împreună ca s-o încerce? Sau era doar făptui că era atrasă de el şi voia să fie cu el?

Începea să înţeleagă că ultima ipoteză avea cea mai mare greutate, dar unde o ducea? Era atrasă de el şi era limpede că şi el simţea acelaşi lucru, dar mai fusese atrasă şi de alţi bărbaţi mai înainte, deşi niciodată la fel de mult. De ce era diferit de astă dată? Şi unde o va duce toată povestea asta?

Când ridică ochii, Alex era îngenuncheat lângă ea. Repede îşi impuse să pună capăt gândurilor ce i se învălmăşeau în minte şi-i zâmbi.

— Am greşit, spuse el liniştit. Ochii tăi nu sunt căprui, sunt aurii, iar vocea era înmărmurită, ca şi când ar fi descoperit cine ştie ce mister.

Kate coborî privirea, dorindu-şi să fi avut mai mult timp să-l analizeze. De data asta nu căzuse pradă unei atracţii obişnuite. Tonul vocii, privirea ochilor şi cuvintele lui îi produceau un val de căldură care se răspândea în toată fiinţa ei. Îi trebui un efort susţinut ca să nu se întindă spre el.

— Bună dimineaţa, îi spuse în timp ce se ridică din pătură, cu un ton neobişnuit de rezervat.

— Bună dimineaţa, îi zâmbi el. În timp ce dormeai, eu am fost foarte activ. Îi puse în poală un pachet legat cu sfoară. M-am gândit că ţi-ar prinde bine altă îmbrăcăminte. Ţi-am adus doar blugi, tricouri de bumbac şi adidaşi, care, cel puţin, arată ca şi când nu ai fi dormit îmbrăcată în ei.

Kate simţi cum ultimele rezerve se spulberau auzindu-i vorbind atât de calm.

— Vrei să spui că sunt mototolită? îl întrebă ea privindu-l cu coada ochiului în timp ce desfăcea pachetul.

— La tine şi cele mototolite arăta bine, îi răspunse el cu galanterie, scoţând ceva de sub maldărul de îmbrăcăminte.

— O periuţă de dinţi! exclamă ea, luând periuţa albastră. Eşti un înger, nu-mi pot începe ziua până nu-mi perii dinţii. Făcu o pauză, aruncându-şi privirea în jurul ei şi văzând micul garaj pentru prima oară la lumina zilei. Alex… hm… unde este toaleta în hotelul acesta?

— Mi-a fost teamă că ai să întrebi asta, spuse el cam încurcat. Cred că toaleta constă într-o cuţumie şi o pompă de apă lângă troaca animalelor, în curte.

— O pompă? repetă ea. N-am văzut niciodată o pompă adevărată. Eşti sigur că funcţionează? Nu-mi închipuiam că le mai foloseşte cineva astăzi.

El dădu din cap zâmbind la bucuria ei.

— Funcţionează, dar probabil că a rămas din trecut. Îmi închipui că au apă curentă în…

— Stai, aşteaptă un pic, spuse ea, strângând

din ochi. Ai spus o cuţumie, adică o privată? Genul ăsta de cuţumie?

El încuviinţă, încercând să rămână serios.

— Asta este. Ai de ales între asta sau să aştepţi până la următoarea staţie de benzină.

— Asta zic şi eu alegere, mormăi ea. Apoi ridică din umeri cu resemnare. Să nu se spună niciodată că Kate Sullivan este lipsită de spiritul de pionierat care a făcut din America ceea ce este ea astăzi: un loc cu băi frumoase, strălucitoare, dar interioare.

Ignorându-i hohotul de râs, Kate îşi adună hainele noi, se ridică entuziasmată că va începe o nouă zi cu toate facilităţile limitate. De îndată ce-l descoperise pe Alex în genunchi lângă ea, simţise cum i se stârneşte o nelinişte, ca şi cum el ar fi fost înzestrat cu o aură electrică, un câmp electric, care avea efect asupra ei ori de câte ori se apropia de ea şi dispărea când se depărta şi el.

Petrecu foarte puţin timp în „toaleta” de afară pe care n-o putea descrie în mod acurat.

După ce se schimbă în lucrurile pe care i le adusese şi care erau destul de comode, îl întâlni pe Alex în curte.

În timp ce el acţiona pompa, ea îşi frecă dinţii cu periuţa şi îşi spălă faţa în apa rece ca gheaţa, dar noutatea de a folosi apa pompată direct din pământ îi îndepărtă atenţia de la faţa îngheţată.

După aceea se aşeză pe un scăunel pentru muls vacile şi, în timp ce păsărelele îi făceau serenade, îşi pieptănă şi împleti părul.

Aşezat pe o buturugă, Alex o urmărea cum şi-l împletea şi îi veni ideea năstruşnică de a nu mai pleca de acolo, spunându-şi că dacă va zăbovi mai mult timp în apropierea ei nu i-ar fi păsat să doarmă în fân sau să se spele în curte la o pompă vetustă.

Ceva i se întâmplase în noaptea trecută în timp ce o ţinuse în braţe. Ceva minunat, nou şi excitant. Se imagina ţinând-o în braţe zece ani de aici înainte, douăzeci de ani de aici înainte.

În dimineaţa aceasta stătuse un timp lângă ea privind-o cum doarme. Se întreba cum va arăta în patul lui Wisconsin, dar ştia foarte bine că nicăieri nu va fi mai frumoasă decât acum zăcând pe un braţ de fân.

Senzaţia era nouă şi stranie pentru Alex. Mai dorise femei şi în trecut şi-i plăcuseră femei şi mai înainte. Cunoscuse femei pe care le plăcuse şi le dorise, dar la care nu se gândea să îmbătrânească alături de ele. Cu Kate dorea să îmbătrânească, dorea să fie lângă ea când îi va creşte primul fir de păr alb, dorea s-o vadă jucându-se cu copiii lor şi mai târziu cu nepoţii lor.

Gândul de a face copii cu Kate îi provocă o durere ascuţită în inimă şi-şi simţi muşchii stomacului cum se strâng ca şi cum ar fi fost prinşi într-un pumn de oţel.

Respirând adânc, Alex se strădui să păstreze o expresie normală. Nu putea s-o grăbească acum. Era prea important şi-şi dădea seama că insistase deja prea mult. Trebuia ca şi ea să fie tot atât de

sigură de el, pe cât era el de ea.

Mâncară cornuri proaspete, bucurându-se de ele ca de ambrozie, şi râseră de orice prostie le trecea prin cap. Era o dimineaţă din cartea de poveşti, o dimineaţă de pus deoparte în memorie, la care să te gândeşti în zile reci, în viitor.

După micul dejun, Alex puse o mână de franci sub un vas de pământ ce se afla în prag şi se pregătiră de plecare. După ce se întoarseră pe drum, Alex parcă Mercedes-ul în spatele unei magazii părăsite pentru a-i putea observa pe Alvarez.

Erau acolo de mai puţin de treizeci de minute, când îi depăşi Jaguar-ul. Alex ieşi din ascunzătoare, porni maşina şi-l urmări pe autostrada ce ducea la Paris. Autostrada era mult mai aglomerată decât drumul pe care porniseră urmărirea, dar îi oferea avantajul de a se ţine aproape de Jaguar, fără a fi descoperit. Timpul şi l-au petrecut însă povestindu-şi fiecare trecutul şi copilăria.

Kate era fascinată de amintirile lui Alex din copilăria lui în Wisconsin. Nu aducea cu nimic cu educaţia unui conte, mai degrabă cu copilăria lui Tom Sawyer, de fapt cu copilăria normală a unui copil american. Copil unic, îşi amintea cu drag de ambii părinţi şi nimic din ce-i povestea nu-i sugera ceva anormal în educaţia lui.

În timp ce-şi depănau amintirile, kilometri zburau, iar după ora unu, Alvarez ieşi de pe autostradă pentru a o lua pe un drumeag de ţară.

— Asta trebuie să fie, spuse Alex, încetinind pentru a nu fi observat pe drumul aproape pustiu.

— Trebuie să fie ce? întrebă Kate nedumerită, dar observând o nouă încordare în el.

— S-ar putea să se întâlnească cu contactul lui, pe undeva, pe aici.

Tonul lui Alex implica că ar dori acest lucru, Kate însă se întrebă dacă i-ar plăcea şi ei să fie prezentă când şantajul va fi demascat. Persoana pe care Kate o numea în sinea ei „Domnul Mare” nu era cineva pe care voia să-l cunoască.

Văzând maşina sport că se opreşte în faţa unui restaurant mare şi cam de prost gust, Alex îl depăşi şi parcă la o mică distanţă de ea.

Deschise portiera, ieşi din maşină, apoi îşi băgă capul pe geam, spunându-i lui Kate:

— Mă duc să văd ce face.

Toate filmele cu gangsteri, pe care le văzuse, se năpustiră asupra lui Kate în timp ce aştepta în maşină, cuminte, să vină Alex. Masacre, asasinate şi îngropări în ciment i se învălmăşeau în cap; până în acel moment nu-şi dăduse seama că ceea ce făcea Alex putea fi periculos. Deodată simţi că vrea să alerge după el… să…

Şi ce-aş putea face? îşi spuse ea dezgustată? Să-l apăr de băieţii răi? Să-i cer să renunţe să-l mai ajute pe prietenul lui?

Dădu din cap. Nu avea nimic de făcut decât să stea şi să aştepte şi să aibă încredere în el. Alex era un bărbat inteligent, puternic, şi i-ar fi putut încredinţa propria-i viaţă. Acum va trebui să înveţe să-i încredinţeze şi propria lui viaţă.

În timp ce-şi freca fruntea cu vârful degetelor, ceva vag începu să se întruchipeze în mintea ei. Simţea că-l priveşte pe Alex şi felul cum pusese el stăpânire pe toate gândurile ei. Înainte însă să-şi poată construi o imagine mai clară, Alex se întoarse.

Se strecură înapoia volanului şi ridică din umeri ca răspuns privirii ei întrebătoare.

— Este singur şi a comandat prânzul, spuse el pe un ton dezamăgit.

— Alex, îndrăzni ea să-l întrebe, n-ar putea fi în drum spre părinţii lui sau spre o iubită?

— M-am gândit şi la asta, admise el vorbind rar. N-aş vrea să spun că nu şi-ar putea vizita părinţii, deşi nu e un tip sentimental. Pe de altă parte, ar putea călători pentru afaceri care să n-aibă nicio legătură cu Tony. Ridică din umeri. Dar nu mă pot baza pe asta. De mai multe săptămâni, Paul l-a urmărit în timpul zilei în Monte Carlo, în timp ce eu îi ofeream ticălosului dineuri şi vinuri şi niciunul din noi n-a putut aduce un singur fapt

serios măcar. Nu a părut să se fi întâlnit cu nimeni în secret. Îşi încleştă mâinile pe volan. Asta trebuie să se întâmple acum sau va trebui să-i scoatem adevărul prin bătaie.

Kate îi acoperi cu mâna ei una din mâinile lui mari şi i le strânse.

— O să reuşeşti, ai să vezi.

— Sper că am să reuşesc, zâmbi el şi expresia sumbră îi dispăru. Şi acum, hai să dejunăm. Porni maşina. Ştiu o mică cafenea chiar peste drum de restaurant. De data asta îl vom putea urmări, stând confortabil într-o cafenea.

Alex parcă Mercedes-ul în spatele micuţei clădiri din lemn şi intrară printr-o uşă laterală. Era un loc încântător, măsuţele de lemn erau acoperite cu o muşama pânzată, galbenă, un buchet de flori sălbatice se vedea pe fiecare masă, iar din bucătărie veneau nişte arome îmbietoare. Trei muzicanţi în vârstă zâmbeau fericiţi dintr-un colţ, în timp ce cântau puţin în falset dar cu mult entuziasm.

După ce se aşezară la o masă la fereastră, un chelner tânăr şi zâmbitor se prezentă pentru a lua comanda. Era un tânăr brun şi frumos, un perfect specimen al francezului atât de atrăgător. Aşteptând ca ei să se decidă, examina cu multă apreciere blugii strânşi pe corp ai lui Kate. Privirea lui era atât de francă şi îi admira cu atâta plăcere naivă formele tentante, încât ea nu se putea simţi ofensată. Cu toate acestea, remarcă la Alex că nu prea aprecia admiraţia băiatului. Se încruntase şi străpunsese cu o privire severă pe tânăr, iar când îşi începu comanda, vocea lui era aspră.

Studiind meniul, Kate se străduia să descifreze lista, dar, simţind că Alex întârzia prea mult cu comanda prânzului, ridică privirea când prinse câteva cuvinte rostite în franceza rapidă pe care o folosea acesta în conversaţia lui cu chelnerul.

— Epouse? întrebă ea, punându-i mâna pe braţ, nu înseamnă soţie? La zâmbetul lui

satisfăcut, Kate exclamă uimită: Alex! l-ai spus că suntem căsătoriţi?

Nu-l putea lăsa să scape cu o minciună atât de gogonată. Îl prinse de braţ pe chelner, care se pregătea să plece, şi începu să bâlbâie o dezminţire într-o franceză îngrozitoare deprinsă în liceul din Plum.

Tânărul o privea cu ochii mari, apoi începu să se retragă, scuturându-şi cu nervozitate capul, de parcă i-ar fi ameninţat viaţa. Kate îl privi un moment, apoi îşi întoarse înnebunită privirile spre Alex.

— Ce a fost toată asta? De ce…

Se întrerupse tot mai încurcată, văzându-i expresia.

— Ce încercai să spui? o întrebă Alex, părând să se înece cu cuvintele.

— Am vrut să-i spun că tu i-ai spus o minciună gogonată. Rămase cu ochii la el, apoi îl întrebă cu prudenţă: De ce? Canard nu este o minciună?

Alex izbucni în râs fără reţineri, trupul lui mare scuturându-se de veselie. O privi cum vorbeşte, apoi închise gura şi scutură din nou capul.

— Ce am spus? oftă resemnată Kate.

Făcând eforturi vizibile ca să-şi recapete controlul, Alex spuse fără convingere:

— I-ai spus că eram un răţoi uriaş.

— Eu… a rămas ea cu gura căscată, amintindu-şi de expresia tânărului chelner. O fi zis că sunt nebună, murmură ea.

Se strădui cu greu să-şi recapete demnitatea, sau ce mai rămăsese din ea, dar nu putea uita cum îi explicase chelnerului, într-o franceză detestabilă, că Alex era nu numai un răţoi, ba chiar unul gigant. Gemu de ruşine înainte de a-şi da drumul într-un râs necontrolat.

— Nu-i nimic, ducesă, spuse el încă râzând. În momentul ăsta îi mulţumeşte lui Dumnezeu că nu are în braţe o nevastă nebună.

Kate îi aruncă o privire ucigătoare şi

deschise gura pentru a-i spune că vina pentru ceea ce se întâmplase era numai a lui, dar se opri înainte de a rosti primul cuvânt.

— A sosit mâncarea, spuse Alex, indicându-l pe timidul chelner care se întoarse la masa lor cu o tavă cu apetitive.

Kate era foarte înfometată şi lăsă să treacă elucidarea incidentului, aşa că se pregăti să atace cu entuziasm apetitivele. Felul doi, o friptură de miel cu ciuperci şi cartofi era însoţit de chifle crocante, iar tartele cu căpşuni cu frişcă proaspătă şi groasă se topeau în gură.

De câte ori chelnerul le aducea un fel de mâncare, se înroşeau, încercând să-şi oprească hohotele de râs pe care bietul adolescent le stârnea de îndată ce apărea. Kate trebui chiar să-l atingă cu piciorul pe sub masă ca să se stăpânească.

Ajunseră la cafea, iar Kate îşi privea ceaşca cu cafea, fără să spună ceva, când Alex îi acoperi mâna cu a sa.

— Fii atentă, spuse el zâmbindu-i, cântă cântecul nostru.

— Dar noi nu avem niciun cântec, mormăi ea şi apoi întoarse capul spre locul de unde veneau sunetele. Trioul începuse să treacă de la o masă la alta, luând comenzile. Kate privi un moment cum muzicantul care cânta la tubă – un bărbat scund şi pleşuv – îşi umflă obrajii, apoi spuse: Dar ce naiba cântă? Nu cred că am mai auzit vreodată melodia asta.

Se întoarse şi el, acoperindu-şi gura cu mâna ca să nu stropească cu vin. Era un aiurit! încântător, încântător de aiurit, se gândi ea, în timp ce Alex îi luă amândouă mâinile în ale lui, iar ochii lui zâmbitori îi întâlniră pe ai ei. Un aiurit de care, începuse să simtă, nu se mai putea lipsi.

Capitolul 7

După ce luară masa, Kate şi Alex se instalară în Mercedes pentru a-l aştepta pe Alvarez să apară şi după aceea începură din nou urmărirea. Drumui era acum destul de plat, iar peisajul mai verde decât fusese înainte.

În timp ce înaintau, Kate urmărea oile care păşteau o iarbă verde şi din când în când mai apărea şi câte un cioban care o emoţiona, aducându-i aminte de familiarii cowboy şi argaţi de la ferme; ciobanul adevărat de aici din Franţa reprezentase însă o noutate pentru ea şi regreta că nu avea un aparat de fotografiat. Nu-şi imaginase, atunci când părăsise apartamentul lui Heather, că Muzeul Oceanografie nu avea să fie singura atracţie de vizitat. Nu fusese pregătită chiar pentru un tur al Franţei pe drumuri lăturalnice.

— Mi-am amintit şi de ăsta, spuse dintr-odată Alex, întrerupându-i reveria. Încă nu l-am cântat

pe „Monster Mash”.

Kate zâmbi; de când porniseră după-amiază, îşi petrecuseră timpul căutând să-şi amintească toate melodiile din repertoriile lor, cântându-le cu entuziasm, chiar dacă într-o cheie falsă.

— Există un motiv pentru asta, zise ea, aruncându-i o privire nevinovată.

După ce privi un timp drept înainte, un gând îl făcu să-şi încreţească fruntea.

— Încerc să-mi dau seama dacă nu vrei să ajungi la o nouă insultă, spuse el în sfârşit şi apoi ridică din umeri. Ce naiba. Sunt rezistent, trage cu nădejde.

Ea îi aruncă o privire nevinovată, vrând să spună: „Cine, eu?” şi ascunzându-şi un zâmbet.

— N-o să cântăm „Monster Mash”, pentru că toate imitaţiile tale sună identic una cu alta… şi e imposibil să fie armonizate cu Willy Nelson, făcându-l pe Boris Karloff.

— Oh? Daaa? Asta e petrecerea ta? îi aruncă el o privire jignită.

— Ştiam eu că ai să răspunzi cu ceva energic şi la obiect, spuse ea admirativ. Poate că ar trebui să mi-o notez. Cum ai pronunţat? „Oh daaa?”

— Oh daaa? repetă ei, râzând. Şi presupun că tu crezi că imitând-o pe Barbara Streisand a fost extraordinară?

— A mea? exclamă ea indignată. Află că lumea de la Plum vine cu mic cu mare doar ca să mă audă cântând „Second Hand Rose”.

— Probabil că sunt cu toţii „fanii” lui Ethel Merman, spuse el cu gura până la urechi.

— Tu… tu… Oh daaa? reuşi ea să articuleze în timp ce se întoarse în scaun pentru a continua dezbaterea. Dar remarcă, cu această ocazie, cum i se încordează muşchii feţii şi, privind prin parbriz, reuşi să vadă un ied care sărise în faţa maşinii… urmat de un băieţel care-l gonea.

Kate îşi ţinu respiraţia, în timp ce Alex răsuci, brusc, volanul şi automobilul se îndreptă pe neaşteptate spre stânga. Ea rămase cu ochii îngroziţi destui de mult deschişi pentru a vedea că

nu loviseră nici băiatul, nici iedul, dar îi închise când auzi o trosnitură puternică înainte ca maşina să se oprească.

— Ai păţit ceva, Katy? o întrebă el, în timp ce-şi redeschidea ochii.

Negă din cap, dând încet drumul la răsuflare.

— Dar tu?

Alex se lăsă pe spate şi-şi închise un moment ochii.

— Eu sunt bine, dar mi-e teamă că automobilul nu prea e.

Trosnitura pe care o auzise.

— Ce-am lovit?

— Un bolovan de mărimea lui Mount Rushmore, spuse Alex. Oftă şi deschise portiera. Cred că ar trebui să nu mai amân şi să văd ce s-a întâmplat.

Se dădu şi Kate jos şi se apropie de el, care îngenunchease şi cerceta bara de protecţie lovită.

— E rău?

— Destul de rău. Se ridică şi îşi şterse

mâinile pe batistă. Bara de protecţie e turtită de cauciuc şi roata e înclinată într-un unghi nenatural.

— O să-l scăpăm definitiv pe Alvarez, spuse ea, fără să-şi dea seama cu cât regret o spunea.

Alex se rezemă de maşină şi-şi puse un braţ în jurul ei, strângând-o lângă el.

— Asta înseamnă că nu putem ajunge nici măcar înapoi la Monte Carlo. Ai auzit de drumul cel lung? îl facem împreună.

— Nu putem face nimic? întrebă Kate. După ce l-am urmărit două zile e păcat să renunţăm acum.

Alex îi studie expresia indignată, zâmbi şi o strânse cu putere în braţe, ca şi cum i-ar fi mers la inimă ce spunea ea.

— Am să mă duc până la casele pe lângă care am trecut şi să văd dacă nu găsesc pe cineva care să mă tracteze cu maşina şi să ne ducă acasă.

— N-am putea găsi pe cineva care să ne aducă altă maşină? Şi să continuăm drumul? îl

întrebă ea plină de speranţă.

— Până aduc pe cineva aici, omul nostru va fi şters-o de mult. Mâna lui o strânse şi mai puternic de talie, în semn de apreciere. Dar am făcut tot ce am putut, Katy. O sărută pe frunte şi porni pe drumul pe care veniseră.

Kate îl urmări până dispăru vederii, apoi se aşeză pe un bolovan lângă Mercedes. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi începu să-şi amintească cât de mult îl combătuse tot timpul pentru ca acum, când se putea întoarce acasă, să nu mai dorească s-o facă. I se părea că a rămas o treabă neterminată. Nu numai în ce-l priveşte pe Alvarez, dar şi în ceea ce era între ei doi.

Trecură treizeci de minute şi Alex tot nu apăruse, iar Kate începu să fie îngrijorată. Nu avea nevoie de un timp atât de îndelungat pentru a da un telefon. E adevărat că s-ar fi putut ca locuitorii din acele case să nu aibă telefon.

Se ridică şi începu să se mişte în sus şi în jos îngrijorată, când auzi un duduit înăbuşit în

depărtare, care, cu cât se apropia, o îngrijora tot mai mult, iar când o motocicletă antediluviană se îndreptă spre marginea şoselei şi se opri lângă ea, Kate îşi închise strâns ochii, sperând cu disperare că îşi va continua drumul.

Dar când îi redeschise, motocicleta era tot acolo, iar conducătorul îşi ţinea casca sub braţ şi zâmbea cu gura până la urechi.

— Vai, nu, Alex, începu ea, dându-se înapoi, Alex nu vreau, nu pot, nu…

— Haide ducesă, râse el, apucând-o de braţ şi trăgând-o înapoi. Îi puse pe cap a doua cască şi i-o încheie sub bărbie, înainte ca ea să-l poată opri. Să ştii că-l scăpăm, dacă mai pierdem multă vreme aici.

— Dar cu maşina ce faci? îl întrebă ea cu încăpăţânare. Doar n-o s-o lăsăm aici.

— Paul se va ocupa să fie adusă în garajul din ultimul sat pe care l-am depăşit. Se dădu jos ca să ia poşeta ei şi sacoul lui de pe bancheta din spate a automobilului. Le puse într-un compartiment

montat pe motocicletă şi-i spuse: Mă gândeam că ne putem întoarce cu Paul, dar tocmai când punea receptorul jos, a intrat fiul celor care aveau căsuţa aia cenuşie. A fost încântat să-mi vândă mie motocicleta.

— Ce noroc pe noi, mormăi ea pe un ton sarcastic. Alex, eu nu pot, niciodată n-am… şi nici n-am s-o fac acum, adăugă ea cu emfază, dar când Alex o ajută să se urce în spatele lui, nu făcu altceva decât să geamă uşor.

— De ce eu? zbieră ea, în timp ce Alex porni motorul cu mult zgomot şi într-o clipă erau din nou pe drum. Când mi-am schimbat viaţa cu Penelope Pitatop? El e de vină, spuse ea, atingându-l cu casca pe spinare. El a început totul… şi este hotărât să-i pună punct până n-o să fiu moartă sau cel puţin schilodită atât de mult, încât să nu mai pot fi recunoscută.

— Ai spus ceva? zbieră el peste umăr.

— Spuneam doar că e o zi prea frumoasă ca să fii izbit de un camion.

Alex râse şi acceleră. Ea strânse braţele în jurul taliei lui şi nu i se păru a fi rău, îi simţea muşchii tari de pe spate şi stomac. Întregul ei trup era lipit de al lui, şi se lăsa pătrunsă de căldura lui, dându-i nişte senzaţii incredibil de erotice. Când au intrat din nou pe autostrada aglomerată, căldura erotică o făcea să nu se gândească la modul criminal în care conduceau partenerii de trafic.

— Crezi că o să-l prindem? strigă ea, ridicându-se uşor din şa ca să-i poată striga în ureche.

— Sper, ducesă, strigă el, sper din tot sufletul.

Pentru o vreme părea că-l pierduseră. Apoi, după treizeci de minute de când intraseră pe autostradă, au văzut Jaguar-ul roşu la o depărtare apreciabilă în faţa lor.

De îndată ce l-au identificat, Kate şi-a apăsat faţa de spinarea lui Alex şi şi-a ţinut ochii închişi pentru a nu vedea automobilele şi camioanele care

treceau pe lângă ei cu viteze ameţitoare. Îi deschise doar mai târziu, când Alvarez ieşi de pe autostradă. Păstrând distanţa, îl urmăriră până la Dijon. Traficul din oraş era tot atât de aglomerat precum cel pe care-l lăsaseră în urma lor, dar, cel puţin, viteza nu mai era aceeaşi.

Când au trebuit să se oprească la un semafor, o altă motocicletă, mai nouă, se opri lângă ei. Kate îi dădu drumul lui Alex şi se întoarse să studieze conducătorul. Îi veni aproape să verse, dar se stăpâni, aducându-şi aminte la timp de bunele maniere. Cu toate acestea, nu-şi putea lua ochii de la cuplul de pe motocicletă.

— Alex, îi şopti ea la ureche, pe motocicleta asta sunt nişte tipi foarte ciudaţi... Crezi că vor să ne alăturăm la banda lor?

El chicoti şi se întoarse să examineze cuplul de lângă ei. Părul feţei era tuns foarte scurt şi stătea în sus ţepos, iar ea purta ceva ce semăna cu un tricou lung şi rupt şi cizme de piele strâmte şi nimic altceva. Cu toată coafura ei bizară, era

frumoasă, cu ochi mari, migdalaţi, şi pometi înalţi şi ar fi putut fi manechin.

Iar Alex, după ce studie un timp destul de lung picioarele feţei, se pronunţă:

— Frumoasă motocicletă.

Kate aproape îi strigă în ureche, dar auzindu-l râzând, îi trase doi pumni în coaste şi se întoarse din nou spre ceilalţi motociclişti pentru a constata că devenise obiectul interesului feţei. Aceasta îi privea cu curiozitate pe amândoi, cu ochi galeşi. După puţin timp i se adresă în franceză lui Alex.

— A ta?

Kate ezită o clipă, dar, observând privirile senzuale pe care fata i le arunca lui Alex, ridică din umeri şi spuse:

— Oui.

Fata răspunse ceva pe care Kate nu-l putu traduce, dar sensul nu-i scăpă: Ce mai tip!

Kate râse cu poftă, apoi privi spre bărbatul de care fata părea lipită cu clei. Craniul îi era bărbierit, lăsându-i doar o codiţă subţire ce se

încolăcea în jurul urechii, iar tricoul era identic cu al feţei, doar că acoperea mai multă piele.

— Al tău? întrebă Kate, tot în franţuzeşte.

Fata râse şi se strâmbă ca şi cum ar fi vrut să spună: „Nu-i cine ştie ce, dar e al meu” şi apoi răspunse:

— Oui.

După schimbarea culorii, ambele motociclete au pornit deodată. Kate îi făcu un semn de drum bun cu degetul mare în sus frumoasei cu ochi negri şi râseră amândouă, înţelegându-se perfect.

După ce depăşiră Dijon-ul, drumul deveni mai complicat, cu serpentine una după alta. Deşi şoseaua nu era aglomerată, suprafaţa ei era neregulată şi Kate simţea toate ridicăturile. Peisajul continua să fie interesant, dar, deşi îşi dădea seama că nu toţi turiştii obişnuiţi aveau privilegiul de a admira această parte a Franţei, începuse să se teamă că picioarele ei vor rămâne permanent arcuite.

Sunt probabil singura persoană din lume

care se va duce acasă cu bătături pe faţa interioară a pulpelor, îşi spuse ea cu resemnare.

La ideea aceasta nu se putu opri să nu râdă, dar se opri brusc, în timp ce privi în jur. Ajunseseră în vârful unui deal şi de acolo coborâră direct în centrul unui sat. Alex încetini şi începu să-şi facă loc pe o stradă plină de camioane şi căsuţe.

— Trebuie să fie zi de târg, îi strigă Alex peste umăr.

Pentru a evita mulţimea, se strecură printre două tejghele de produse, care blocau intrarea, spre o străduţă laterală. La capătul ei încetini din nou pentru a se îndrepta către est şi, dintr-odată, se văzură înconjuraţi de grupuri de oameni costumaţi şi zâmbitori.

— Ce se întâmplă? întrebă ea uluită, privind cu ochii larg deschişi la un măgăruş plin de decoraţii, care se afla chiar în faţa lor.

Alex îi aruncă o privire cu ochii strălucind de veselie.

— Dacă nu mă înşel, suntem prinşi într-o paradă.

Kate privi îngrijorată în jur şi văzu că în spatele grupului era o orchestră, iar în faţa măgăruşului, o căruţă, trasă de cai, plină cu copii care le făceau semne vesele cu mâna.

— Văd că ştiţi cum s-o impresionaţi pe o fată! le strigă ea cu glas tare. Faceţi des astfel de parăzi?

Văzându-l pe Alex că participă la veselia generală, Kate ridică din umeri şi începu să împartă sărutări şi să facă cu mâna spre spectatorii adunaţi pe stradă.

Ea nu putea înţelege cum erau construite străduţele astea fără trotuare, când erau atât de înguste, încât abia te puteai strecura pe ele, iar cu lumea adunată să vadă parada erau şi mai înguste. Drumul îi duse pe lângă prăvălii zugrăvite cu semne pe care nu le putea interpreta.

În sfârşit, procesiunea se opri în piaţa satului, având de jur împrejur tarabe decorate cu

hârtie creponată, pline cu tot felul de bunătăţi, dar care blocau toate celelalte străzi, în afară de cea pe care sosiseră.

Întorcându-se puţin spre spate, constată că strada din spatele lor era blocată de orchestră şi de locuitori, ceea ce le indica foarte clar că erau prinşi într-o cursă.

Alex studie terenul şi, după un timp, ridică din umeri, apoi lăsă privirea în jos către ea.

— Hai, vino, ducesă, râse el, hai să participăm la distracţie.

De îndată ce coborâră de pe motocicletă, se văzură înconjuraţi de săteni care le puneau în mâini băutură şi mâncare, aşa că, în următoarea jumătate de oră, mâncară şi băură şi se bătură pe spate cu toţii, ridicând paharele în cinstea prietenilor săteni.

După ce goli paharul pentru a nu ştiu câta oară, Kate se întoarse către Alex, şoptindu-i:

— Ce sărbătorim?

— Cine ştie? răspunse ei, punându-i un braţ

în jurul umerilor. Ar putea fi ziua unui sfânt sau, pur şi simplu, aniversarea unei mărci celebre de vin.

— Cred că dacă Louisiana poate avea un festival al urzicilor, atunci şi ei pot celebra vinul.

— Salată de urzici?

— Da, este o legumă care creşte la marginea drumului, explică ea. Un fel de încrucişare între spanac şi lăptucă. Arată chiar dezgustător, dar la gust e bună. În timpul Depresiunii, o mulţime de locuitori ai Sudului au supravieţuit mâncând urzici.

Când un ţăran mai bătrânior se apropie de Kate vorbind încet franţuzeşte, Kate îi aruncă lui Alex o privire întrebătoare.

— Te-a invitat la dans, îi spuse zâmbind Alex.

Kate îi făcu cea mai elegantă reverenţă, apoi se lăsă în mulţime la braţul surprinzător de agil al săteanului. Ea nu avea habar ce fel de dans executau, dar ştia că se dăruia cu totul melodiei.

Se întoarse fără suflu, dar râzând, doar

pentru a porni din nou, de data aceasta la braţul lui Alex. Atât ceilalţi dansatori, cât şi spectatorii, se comportau ca şi când Kate şi Alex le acordau marea onoare de a participa la festivalul lor, aplaudându-i şi încurajându-i de câte ori treceau pe lângă ei.

— Ştii ce fel de dans e ăsta? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată în timp ce se învârteau şi se roteau neîncetat.

— Habar nu am, spuse el fără să-i pese.

— Am avut impresia că oamenii ăştia strigau ceva care semăna cu „Ce drăguţ din partea voastră că v-aţi alăturat nouă”. Îşi pierdu răsuflarea în timp ce săreau ca nişte mingi în ritmul unei melodii care aducea a polka. Dar probabil că se gândesc că niciunul din noi nu ştie ce face.

— Franţujii admiră curajul, spuse el.

Ea deschise gura pentru a-i da un răspuns, dar îşi aminti brusc de ceva în timp ce ritmul se schimbă într-un vals.

— Alex, dar noi am uitat de Alvarez. Cum o să-l mai putem descoperi. A ajuns în mijlocul Franţei până acum.

Dar el râse şi se întinse puţin ca să privească deasupra mulţimii spre dreapta lor.

— Priveşte.

Kate se răsuci pe dată, dar nu văzu decât fermierii în plină petrecere. La un moment dat însă, în timp ce mulţimea s-a despărţit o clipă, zări Jaguar-ul roşu într-o latură a pieţei, prins, de bună seamă şi el, în vălmăşagul sărbătorii. La volan se vedea un bărbat brun cu ochelari de soare care-i ascundeau aproape toată faţa. Era limpede să vezi că era exasperat, în timp ce privea mânios şi bătea în volan cu degetele nerăbdătoare.

Kate se întoarse, jenată pentru un moment, dar când distinse în ochii lui Alex o privire satisfăcută, râse şi se concentră din nou asupra dansului.

Soarele coborâse mult spre orizont înainte ca lumea să înceapă să se retragă şi ei să fie liberi să

pornească din nou ia drum. Kate era frântă de oboseală şi se bucură că avea la îndemână jacheta de piele. Când credea că nu se vor mai opri niciodată, Alex încetini şi opri motocicleta la marginea şoselei.

— Asta este, spuse el calm.

Ridicându-şi capul de pe spatele lui, unde şi-l odihnea, privi în jur. Erau în vârful unui deal, într-un loc complet necunoscut, fără niciun drum secundar în apropiere. Deschise gura ca să-l întrebe pe Alex ce voia să spună, când, la poalele dealului, văzu Jaguar-ul. Ieşise de pe şosea şi rula pe o alee lungă cu pietriş. Kate îşi trase răsuflarea când îşi dădu seama unde ducea aleea.

Era un castei sau mai corect spus un „château”. Răsărea deasupra unui râu verzui, un edificiu din piatră strălucitor de albă, cu toate accesoriile, turnuri, turnuleţe, o copie miniaturală a castelelor pe care le vizitase pe Loara. Se vedeau şi frumoasele grădini, în stil franţuzesc, cu micile labirinturi din garduri vii, perfect tunse.

Kate întoarse o privire fascinată către Alex, dar întâlni o încruntare rece şi aspră.

— Ce nu e bine? îl întrebă ea îngrijorată. Cunoşti acest castel?

El aprobă scurt.

— Am fost la aceeaşi şcoală cu Charles Sauset, actualul proprietar, murmură el fără să dea atenţie la ce spunea.

— Tipul care are castelul ăsta a fost la şcoală în Wisconsin? întrebă ea năucită.

Alex respiră adânc, îşi scutură capul, parcă pentru a-şi scutura gândurile negre şi-i zâmbi.

— Am să-ţi explic totul, de îndată ce ne vom întoarce la Paris, spuse el. Lucrul important este că am vorbit cu Charles şi cu încă câţiva inşi cu care am fost la universitate şi i-am spus că prietenul meu este şantajat. În timpul conversaţiei am menţionat numele lui Alvarez... şi Charles a negat că îl cunoaşte.

De ce i-a chemat pe cei cu care a fost la universitate? se întrebă ea, simţind cum o

mănâncă curiozitatea. A mai spus că-i va explica totul la Paris… Paris?

— De ce mergem la Paris?

— Un prieten de al meu are acolo un apartament pe care l-am putea folosi până când ne vom face un plan de acţiune.

Lui Kate îi plăcea cum o includea în toate planurile şi calculele lui, ca şi cum ar fi avut nevoie de ajutorul ei. Dar era prea obosită pentru a se minuna cât de implicată ajunsese să fie cu un om pe care-l cunoştea doar de două zile.

În timpul acesta, Alex întoarse motocicleta şi porniră în sens invers, până când ajunseră la o şosea principală, unde o luară spre nord-est în direcţia Parisului.

Se făcuse întuneric când ajunseră la destinaţia lor, într-o suburbie a Parisului, iar Kate nu se mai putea ţine pe picioare de oboseală. După ce parcă motocicleta, Alex o luă aproape în braţe ca să urce scările până la etajul al doilea al unei mici construcţii din cărămidă.

— Eşti moartă de oboseală, spuse el cu îngrijorare.

— Nu e prea grav, trei zile de somn sau un pahar cu whisky mă vor pune pe picioare, îi răspunse ea. Dar de unde ştii că prietenul tău o să fie bucuros de oaspeţi.

— Pete e foarte primitor.

— Ce fel de nume e ăsta pentru un parizian?

— E englez şi numele lui complet este Neville Petrie, dar ultima persoană care i s-a adresat cu Neville trebuie să fie la recuperare într-un spital, râse Alex.

— Parcă spuneai că e primitor?

— Cu oricine, în afară de cei care i se adresează greşit. Trebuia să-l fi văzut la şcoală. Era complet zurliu. Părinţii lui au vrut să-l trimită la Oxford, dar el a preferat literatura personală pe care a găsit-o în Franţa. Zâmbi unei amintiri. Cred că realizarea cea mai grozavă a lui Pete a avut loc anul trecut. Şi-a pus o mască de Mardi Gras şi a colindat întreaga facultate la ceaiul de după-masă.

— Pare interesant, murmură ea. Abia aştept să-l cunosc.

— S-a potolit de atunci, spuse el în timp ce suna la uşă.

Privită de afară, clădirea părea obişnuită, chiar mohorâtă. Dar când s-a deschis uşa, Kate privi într-un interior de o rară opulenţă, înainte ca privirea să-i fie atrasă de bărbatul care-l strângea pe Alex în braţe cu entuziasm.

— Pete, spuse Alex, râzând în timp ce se întorcea spre Kate, îţi prezint pe Kate Sullivan şi avem nevoie de un loc unde să putem dormi.

— Katy, iubito, spuse bărbatul zvelt şi foarte elegant, îmbrăţişând-o pe Kate cu şi mai mult entuziasm. Casa mea este şi a voastră. Patul meu este şi al vostru. O privi cu sprâncenele ridicate, apoi adăugă: Şi, dacă mă gândesc bine, şi trupul meu este al vostru. Aşa că, atunci când te vei plictisi de colonialistul ăsta înapoiat, să-ţi aduci aminte de oferta mea.

— Da… da… reuşi ea să articuleze, aşa am să

fac. Apoi, pe când îi conducea înăuntru, îi şopti lui Alex: S-a potolit, nu-i aşa? Aş fi vrut să-l întâlnesc la tinereţe.

— După cum vedeţi, spuse Pete arătând către mai multe valize din piele îngrămădite după uşă, eram pe punctul de a pleca. Am o treabă la Marsilia. Foarte discretă, mă înţelegeţi? chicoti uşor. Soţul ei este o oficialitate de grad mai mic al oraşului, căruia nu i-ar păsa nici dacă nevastă-sa s-ar culca cu toţi funcţionarii primăriei, dar ei îi place secretul şi intriga.

Avu un zâmbet larg şi Kate, deşi părea cam ciudat, îl categorisi ca fiind cu adevărat simpatic. Se plimbă prin living-ul apartamentului, în timp ce Alex îl ajuta pe Pete cu bagajele. Mobilierul era la fel de elegant ca şi proprietarul apartamentului, deşi puţin cam excentric.

Alex se întoarse în apartament şi se aşeză lângă ea.

— Dacă ai răbdare să-l cunoşti mai bine, ai să vezi că e o persoană plăcută, un om în care poţi

avea încredere.

— Credeai că îl judecam? îl întrebă ea curioasă.

— Nu, doar doresc să-ţi placă prietenii mei.

— Adevărul este că îmi place, îi răspunse ea cu sinceritate. Nu zâmbeşte doar cu buzele, îi zâmbesc şi ochii. Apoi oftă. Alex, mi-aş da salariul pe un an pentru o baie, dar cred că, întâi, va trebui să o sun pe Heather.

— Trebuie să dau şi eu nişte telefoane, dar mai pot aştepta. Se întoarse şi-i spuse peste umăr: Mă duc să văd dacă avem destulă mâncare în frigider, până dai tu telefonul.

Kate vorbi rapid, tăind protestele lui Heather de îndată ce reuşi să spună şi ea un cuvânt. O linişti cât putu de bine, apoi puse în furcă receptorul antic, aurit. Sprijinindu-şi mâinile pe şale, Kate îşi destinse muşchii încordaţi, apoi se duse în căutarea lui Alex, pe care îl găsi tot în bucătărie.

— Heather mi-a relatat fiecare fărâmă de

zvon pe care l-a auzit despre tine.

El ridică o sprânceană.

— Au fost şi zvonuri favorabile?

Kate scutură capul.

— Doar cele obişnuite, plicticoase, femei nebune, petreceri cu beţie, partide de sex nefiresc.

— Sex nefiresc? Ţi-a dat detalii? S-ar putea să-mi trebuiască pentru autobiografia pe care intenţionez s-o scriu cândva.

Kate râse şi apoi îi aruncă o privire inchizitivă.

— Pete a spus că trebuie să considerăm apartamentul ăsta ca fiind al nostru, nu-i aşa? La aprobarea lui, ea răspunse cu un suspin: Bine. Atunci am să încep prin a considera cada de baie ca fiind a mea. Cred că unele insecte care trăiesc în fân s-au decis să emigreze.

Îl lăsă râzând şi se retrase la baie. Alex ar fi fost tentat să o urmeze, dar ştia că mai avea de făcut o serie de lucruri. Şi apoi, afară de asta, îi

promisese că nu o va presa.

Ridică receptorul telefonului roşu din perete şi formă numărul său din Monte Carlo. Bătu toba cu degetele pe bufet de nerăbdare, în timp ce aştepta ca Paul să-i răspundă. Când acesta ridică la rândul lui receptorul, Alex nu pierdu vremea şi-l puse la curent cu toate faptele pe care el şi Kate le observaseră, apoi ascultă în tăcere tot ce-i povestea Paul.

Conversaţia a fost scurtă şi Alex era pe punctul să închidă, când Paul îl întrebă:

— Eşti încă fascinat, şefule?

N-a fost nevoie să-l întrebe la ce se referea.

— Am depăşit fascinaţia. Asta este, Paul. S-a întâmplat. Şi chiar de-ar trebui s-o duc legată, o să vină cu mine în Wisconsin.

Paul chicoti.

— N-am crezut niciodată că am să trăiesc să văd că se întâmplă. Tăcu un moment. Doar din pură curiozitate, ce-ai descoperit la ea care te-a făcut să ştii că e ea şi nu alta?

— Că o iubesc? întrebă cu un glas măsurat Alex. Ştia că întrebarea lui Paul nu era din pură curiozitate. În Statele Unite se afla o femeie cu care prietenul său ieşise timp de mai mult de un an şi Paul tot nu era sigur de seriozitatea relaţiei dintre ei.

@— Mii de persoane au încercat s-o explice, îi spuse Alex, şi nu cred că eu am să fiu în stare s-o fac mai bine ca ele. Este singura femeie pe care am întâlnit-o care cunoaşte cuvintele de la „Surfin Safari” şi de la „*The Tere Penny Opera*” 1. Poate să râdă de ea... şi de mine. Făcu o pauză şi vocea deveni duioasă când continuă: Este îngâmfată şi încăpăţânată şi uneori face pe deşteapta, dar este şi loială şi înţeleaptă şi curajoasă. Ea... ea... Cum aş putea să-ţi explic? Ea este doar Kate, termină el, ridicând din umeri.

— Te invidiez, spuse simplu Paul. Era pentru prima oară că Alex detectase acea notă specială în vocea lui, aproape nostalgică.

După ce termină conversaţia, Alex rămase o

clipă tăcut, apoi dădu din cap şi luă din nou receptorul.

Kate ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop gros. Baia lui Pete era aproape tot atât de mare, cât şi dormitorul. Cada, care semăna cu un mic bazin de înot, era construită pe o platformă de lemn cu două trepte. Apa fierbinte îi îndepărtase oboseala şi aproape toate durerile. Se simţea gata pentru orice. Luând apoi de pe un cuier de alamă un halat de baie bordo, şi-l îmbrăcă şi se îndreptă spre bucătărie.

Văzându-l pe Alex în faţa uşii dinspre bucătărie, rămase pe loc privindu-l amuzată. Se vedea că făcuse şi el un duş, deoarece părul îi era încă ud şi era în picioarele goale. Purta blugi strâmţi, verzi şi un tricou negru cu o obscenitate în limba franceză pictată pe el.

— Văd că şi tu ai împrumutat de la Pete, îi spuse ea cu gura până la urechi.

Alex privi spre îmbrăcămintea lui, apoi spre halatul de catifea, care se târa pe jos, şi dădu din

cap.

— Singurul lucru pe care nu l-a putut învăţa la şcoală a fost bunul-gust, spuse el pe un ton jalnic, dar ridicând din sprânceană, adăugă: Cu toate astea, pe tine nu arată rău. Făcând un gest către masă, unde adusese cele necesare sandvişurilor, o întrebă: îţi este foame?

Ea dădu din cap şi se aşeză la masă.

— Nu, am mâncat destul la festival ca să-mi ajungă pentru o săptămână, dar tu nu te sfii, mănâncă!

Se aşeză şi el la masă, destins, şi duse ia gură o sticlă cu bere.

— Suntem invitaţi la o petrecere, spuse el cu ochii lucind în anticipaţie.

— Ai vorbit cu Sauset? îl întrebă Kate.

— A fost încântat să mă audă din nou, spuse el sec. Dar când i-am cerut să ne întâlnim, a devenit mai puţin încântat. N-am reuşit să obţin decât o invitaţie la o petrecere pe care o dă mâine seară. S-ar putea să iasă mai bine în felul ăsta.

Ea deschise gura pentru a-l întreba ce voia să spună, dar se răzgândi când îi văzu schimbarea de expresie: fruntea i se încreţise de grijă şi în ochii lui citea o privire gânditoare.

Simţea că ceva îl tulbura profund şi aproape că se întrebă dacă Alex îşi mai amintea de prezenţa ei în încăpere, când îl auzi spunând:

— Tony a vorbit astăzi cu Paul. A mai primit o scrisoare. Este doar o a doua care i-a fost trimisă prin poştă. Celelalte îi fuseseră remise de Alvarez. Se încruntă. Mi s-a părut mereu că este ceva ciudat în toată afacerea asta. Era ca şi cum ar fi trebuit să înregistreze reacţiile lui Tony pentru plăcerea altcuiva.

Rămase din nou pe gânduri, apoi spuse:

— Tony şi cu mine am împărţit aceeaşi cameră la şcoală.

— La colegiu?

— La colegiu am împărţit un apartament cu Pete, dar eu vorbesc de perioada dinainte de colegiu. Cred că va trebui s-o iau mai de demult ca

să poţi înţelege situaţia. Bunicul meu se numea François Denoisel Delanore şi era fratele Contelui de Nuit, decedat. Zâmbi amintirilor. El era ceea ce ai numi astăzi oaia neagră a familiei. În 1912 emigrase în America, luând cu el o sumă mică de bani, cât să-i permită să trăiască. Apoi în 1916, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani s-a căsătorit cu bunica mea şi a întemeiat un cămin de care să se bucure doar ca să-şi vadă fiul născut cu doi ani mai târziu. A fost ucis în primul război mondial. Mi-o amintesc pe bunica mea vorbind despre el ca despre un mare erou care-şi sacrificase viaţa pentru ţara care-i oferise refugiu în momente dificile. După ce ea a murit, tata mi-a spus că bătrânul părăsise Belgia ca să fugă de nişte soţi furioşi, şi că eroul murise, de fapt, într-o încăierare de beţivi într-o cârciumă. Dar toate astea nu contează. Ea şi-a păstrat visurile până la sfârşit.

Se rezemă cu coatele pe masă şi continuă:

— Tot ce-ţi povestesc acum ne aduce la

momentul când eu aveam doisprezece ani şi bătrânul conte înaintase în vârstă şi era fără moştenitori. Tata murise când eu aveam zece ani, aşa că contele a luat legătura cu mama şi a convins-o să mă lase să fiu educat în şcoli potrivite, deoarece tot aveam să moştenesc titlul.

Luă o bucată de şuncă şi o privi gânditor.

— Nimeni nu şi-a închipuit că va mai trăi atât de mult, dar asta nu a avut nicio importanţă. Pentru el, cele mai bune şcoli erau cele europene. Se încruntă. Aşa că am plecat în Franţa, într-un internat. Acolo l-am cunoscut pe Tony. Deşi tatăl lui era englez, mama lui, care era franţuzoaică, a insistat ca educaţia lui să fie făcută în limba franceză. Şcoala nu era rea, dar îţi poţi închipui ce însemna pentru un băieţel de doisprezece ani, care nu părăsise niciodată Wisconsin-ul? Zâmbi, dar de data aceasta, era un zâmbet trist. Eram nefericit. Tony era cu doi ani mai mare, dar avea o maturitate care-mi lipsea mie şi pe care englezii ştiau să o inculce copiilor lor. El mi-a salvat viaţa,

Kate. M-a învăţat cum să mă apăr de bătăuşii şcolii, fără să-mi spargă capul de fiecare dată. El mi-a fost frate, prieten şi, uneori, chiar părinte.

Kate avu sentimentul că fusese mai mult decât grija lui Tony pentru el. Trebuie să-l fi considerat pe Tony ca pe singura lui familie într-o ţară străină.

— Tot el m-a scos pe cauţiune dintr-o închisoare franceză, când aveam paisprezece ani, mai spuse el zâmbind.

— Atunci când ai fost închis şi nu conta? îl întrebă ea plină de curiozitate.

Alex aprobă din cap.

— Henri, băiatul care ne-a prezentat unul altuia avea ceva necazuri cu fratele lui mai mic. De asta ştia ceva de aventurile mele.

— Şi ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, studiindu-i expresia.

— Când mă gândesc la toate astea acum, mi se pare că s-au întâmplat altcuiva. Aveam ideea trăsnită că dacă aş fi dat de necaz, mama m-ar

aduce înapoi acasă, aşa că am şterpelit un ceas. Tony l-a rugat pe tatăl lui să plătească cauţiunea, ca să mă scoată din puşcărie şi să aibă grijă să nu mi se facă dosar. Aşa că vezi că îi datorez destul de mult.

Kate încuviinţă. Alex era omul care-şi va plăti datoriile, indiferent cât îl vor costa pe el.

— Mai târziu am urmat amândoi o şcoală care se numea „Grande secole”. Nu ştiu dacă există un echivalent american, dar diferă de o universitate prin faptul că studenţii sunt pregătiţi pentru cariere bine apreciate, cum ar fi în servicii civile şi militare, comerţ, industrie… Doar o zecime dintre studenţii care se înscriu trec de examenul de intrare.

Se mişcă din nou în scaun, apoi se ridică şi începu să strângă totul de pe masă, nelăsând-o pe Kate să-i ajute, atunci când se ridică şi ea de la masă.

— Deşi pare curios, continuă el, acolo m-am întâlnit cu Pete… şi cu Charles. N-am avut

niciodată nimic cu Charles, mi se părea doar puţin cam ciudat. În timp ce se concentra ca să-şi amintească mai bine, Kate observă cum cute noi i se adânceau în jurul ochilor. Era foarte retras, nu voia să participe la nimic, nici la sporturi, nici la petreceri. Uneori, mă întrebam dacă participă la viaţă. Şi întotdeauna îi privea pe cei care participau cu o invidie hidoasă. Ridică din umeri în timp ce punea ultimul borcan în frigider. Asta-i tot ce-ţi pot spune despre Charles. Era şi el acolo, dar nimic mai mult. Nu-mi pot da seama de ce îi face asta lui Tony. Nu mi-l amintesc să fi fost mai invidios pe Tony decât pe mine sau pe Pete.

— Acest… acest incident la care se referă scrisorile nu are nimic a face cu Charles. Nimeni altul nu a fost implicat, cu excepţia lui Tony şi a unei fete.

Alex scoase încă o sticlă cu bere din frigider şi luă o sorbitură înainte de a continua:

— Pe fată o chema Helena. Avea un păr negru, pe care-l purta tuns scurt, dându-i aparenţa

unui băiat zburdalnic, până când nu o vedeai mai îndeaproape. Trebuie să recunosc că eram şi eu puţin amorezat de ea... până când am cunoscut-o mai bine. Dădu din cap. Nici acum nu pot înţelege cum de a putut fi Tony atât de bine păcălit de ea. Trebuiau să se logodească, dar ea ţinea inelul ascuns în poşetă şi nu-l purta decât când era cu Tony. Nu venea la întâlnirile pe care le avea cu Tony şi tot el era cel care îşi cerea scuze.

— Se mai întâlnea cu altcineva?

— Cu altcineva? Era o armată de alţi cineva. A încercat să-şi arunce mrejele şi asupra mea. Dar Tony era prietenul meu şi faptul că îl înşela, o făcea să pară urâtă. Aş fi vrut să-i spun lui Tony despre ce văzusem şi auzisem, dar mă gândeam că nu era treaba mea. Nu-ţi poţi da seama de câte ori nu mi-am dat pumni din cauza asta.

— Ai avut dreptate, spuse ea, dacă era atât de obsedat de ea, nu te-ar fi crezut orice i-ai fi spus. Ar fi provocat o falie în prietenia voastră tocmai într-un moment când avea nevoie de

prietenii lui.

Alex zâmbi, auzind-o cum începe să-i uşureze conştiinţa, apoi dădu din cap.

— Într-o zi a venit la el spunându-i că era însărcinată. Tony nu-şi mai încăpea în piele de fericire, îi plăceau copiii şi pentru el însemna că se vor căsători, ceea ce îşi dorea cel mai mult.

Alex respiră adânc şi Kate înţelese că urma o parte neplăcută a poveştii.

— Ea i-a spus că nu voia să păstreze copilul şi nu voia nici să se căsătorească, spuse Alex fără nicio intonaţie. Tot ce voia era să obţină destui bani ca să-şi facă un avort. Eu aş fi ucis-o pentru asta. Şi nici măcar nu-i dădea vestea cu blândeţe, parcă se bucura că-i face rău. Iar când a refuzat să-i dea bani pentru avort, ea a schimbat tonul. Deveni blândă, drăgăstoasă şi începu să-i vorbească de viitorul lor împreună, i-a spus că, în realitate, nu voia să scape de copil, dar a vrut numai să-l încerce, să se convingă că el o iubea cu adevărat sau voia să termine cu ea. Poţi bănui ce

s-a întâmplat.

— A inventat că avea nevoie de bani pentru altceva? propuse Kate.

— Pentru îngrijirea prenatală, a confirmat el dezgustat. Ar fi putut să se mulţumească cu asta. L-ar fi putut spune mai târziu că a pierdut sarcina. Dar n-a făcut-o. L-a telefonat în ziua următoare, spunându-i că este în drum spre doctorul care-i va face avortul şi că nu trebuia să-şi facă griji, pentru că, oricum, copilul nu era al lui.

Kate îşi ţinu răsuflarea.

— O lovitură dublă, murmură ea cu ochii înlăcrimaţi. O pierduse pe ea, în acelaşi timp şi speranţa copilului.

Alex încuviinţă din cap.

— Tony şi-a pierdut minţile. Am încercat să-l opresc, dar nu puteam face altceva decât să mă ţin după el, în timp ce colinda maidanele, căutând-o. Nici măcar nu ştia din ce parte a oraşului îi telefonase. Când l-am convins într-un sfârşit că îi era imposibil s-o găsească, ne-am întors în

apartament şi am aşteptat toată noaptea, în speranţa că ne va telefona din nou…

Alex făcu o pauză şi Kate înţelese că nu-i va face plăcere să audă ceea ce el avea să-i spună.

— Poliţia ne-a sunat în ziua următoare pe la ora nouă, spuse el liniştit. Găsiseră numărul lui de telefon în poşeta lui Helene. Era moartă. Sângerase până când a murit într-o cămăruţă dintr-o suburbie a Parisului.

Kate încercă să cuprindă tot ce-i spusese, dar era prea mult şi prea repede.

— Îmi pare rău, Alex, zise ea cu o voce răguşită. Îi luă mâinile în ale ei. Trebuie să fi fost foarte dureros pentru el. Şi pentru tine, îşi spuse ea în gând. Prietenul care voia atât de mult să consoleze, dar nu putea.

Au rămas un timp aşa, fără să vorbească, ţinându-se de mâini şi comunicând în gând. Apoi Kate rosti:

— Tot nu înţeleg de unde vine şantajul, Alex. Singura parte vinovată este moartă. Cum ar mai

putea cineva să-l ameninţe pe Tony cu acest gen de informaţie?

— Am încercat să-i spun asta, spuse el. În scrisori el este învinuit de toate – de sarcină, de avort, de moartea lui Helene – dar el nu a avut nicio legătură cu toate astea.

Kate îşi frecă fruntea, preocupată.

— Legătura lui Helene era cunoscută printre voi?

— În cercul nostru? Sigur că da. După cum toţi ştiau că Helene se culcase cu cine vrei şi cu cine nu vrei. Nimeni nu a făcut o apropiere între moartea ei şi Tony.

— Cu toate astea cineva a făcut-o… şi încă o face. Şi urmăreşte să-l rănească. Kate îl privi. Probabil că notorietatea care se produce în urma poveştilor din ziare ar putea face asta.

— În profesia lui, notorietatea este norma. Iar când îl privi întrebătoare, continuă: Ai auzit vreodată de Anthony Blakewell?

Ea începu să nege, apoi se opri.

— Anthony Blakewell ai spus?… Actorul care-l interpretează pe Shakespeare?

Alex încuviinţă.

— Nu publicitatea îl deranjează. Nici ameninţarea de a-i dezvălui totul soţiei lui. Diana ştie totul. Ce îl înnebuneşte este că autorul acestor scrisori pretinde că deţine dovada că copilul este totuşi al lui Tony. Ezită o clipă. Tony şi Diana nu pot avea copii. Cred că asta este unul dintre motivele care îl consumă. Vrea să cunoască adevărul şi, în acelaşi timp, vrea ca aceste constante aduceri aminte să înceteze. Vrea ca trecutul să fie îngropat definitiv.

— Ce scrie în scrisori?

— După ce-l acuză pe Tony, ele îi cer să renunţe la un contract ce i-a fost oferit – ce reprezintă şansa de a apărea într-un film. Ar însemna să se mute în California, dar ar însemna, în acelaşi timp, o întrerupere serioasă a carierei lui. Şi el nu vrea să renunţe la carieră, dar chiar dacă ar vrea el, nu l-ar aduce mai aproape de

adevăr. Singura cale de a descoperi este să aflăm cine le trimite şi de ce o face. Alex se încruntă şi-şi destinse muşchii umerilor. Şi aici e momentul când apar eu în scenă. Trebuie să aflu cine este şi să-l opresc.

— Amândoi trebuie s-o facem, îl corectă ea cu blândeţe.

— Aşa e, îi răspunse el şi privirea obosită îi dispăru din priviri în timp ce se uita la ea. Ţi-am spus ce adorabilă eşti în halatul lui Pete?

Ea surâse, încercând să-i copieze zâmbetul.

— Pete are un gust ţipător, nu-i aşa?

— Se potriveşte cu personalitatea lui, îi răspunse el sec.

Se ridică, îşi întinse membrele, trupul lui zvelt şi puternic exercitând o fascinaţie asupra ei. Când se întoarse şi-i întâlni privirea, avu o tresărire. Apoi, clătinând capul îi spuse:

— Cred că acum trebuie să ne hotărâm ducesă, unde urmează să dormim.

Ea încuviinţă în tăcere şi-l urmă în hol.

Amândoi căutau să evite tensiunea ce se stabilise în simţurile lor, tensiunea care creştea continuu. Numai faptul de a fi singuri în apartament era destul de excitant, fără să mai pui la socoteală acea incredibilă simţire a unui fluid care parcă trecea de la unul la celălalt.

— Preferi dormitorul lui Pete sau vrei camera de musafiri? o întrebă el peste umăr.

— Cred că aş prefera camera de musafiri. Pete trebuie să aibă oglinzi ascunse peste tot deasupra patului.

Alex râse cu poftă.

— Nu am informaţii precise, dar nici n-aş jura că nu le are.

Deschise o uşă şi o introduse într-un dormitor de dimensiuni modeste, dar elegant, decorat în culori suave, albastru ca pudra şi cenuşiu, şi nu atât de frapant ca restul apartamentului. Patul era pentru o singură persoană, acoperit cu satin bleu. În timp ce trecu pragul, avu o ezitare şi-l privi pe sub gene.

— Atunci ne vedem mâine dimineaţă, îi spuse ea cu un glas răguşit.

El încuviinţă din cap şi dădu să plece; se întoarse însă brusc şi o luă în braţe.

— Să te săruţi în prag poate fi periculos, Kate, şopti el. Dar să fiu al naibii dacă mai pot aştepta până să ajung într-un loc mai ferit.

Alex aplecă capul şi îşi apăsă buzele de ale ei, la început uşor, dar îşi pierdu repede controlul şi sărutul deveni fierbinte şi nestăpânit. Kate nici nu încercă măcar să-i reziste. Dorise, dureros de mult, acest sărut toată ziua, chiar din clipa în care se trezise în aceeaşi dimineaţă şi-l găsise îngenuncheat în fân lângă ea. Îşi despărţi nerăbdătoare buzele, primindu-i limba cercetătoare şi mângâind-o cu a ei.

Noaptea trecută îl oprise, deoarece sentimentele ei erau încă confuze, dar în această seară nu mai exista confuzie, nici ezitare. Cărarea pe care pornise era dreaptă şi ducea spre el.

Sărutul se prelungi, se adânci, până când

simţi cum se contopesc într-o singură fiinţă. Fără să-şi dea seama, braţele ei îi cuprinseră mijlocul şi mâinile îi alunecară pe spate, sub tricou, mângâindu-i şi frământându-i muşchii tari. Îl simţea cum tremură la atingerea ei şi cum întreg trupul ei era cuprins de un fior cum nu mai cunoscuse vreodată.

Când Alex îi depărtă halatul şi-i luă un sân în mâna lui aspră, prin venele ei parcă treceau flăcări şi îşi ridică genunchiul pentru a-şi lipi pulpa goală de a lui. Iar el o împinse de uşorul uşii şi-i cuprinse în palme fesele pentru a o lipi şi mai strâns de el, în timp ce o fierbinţeală îi străbătea pe amândoi.

Dar Alex îşi trase brusc capul înapoi, cu o respiraţie întretăiată, iar mâna îi tremură uşor când îi mângâie obrazul şi privi în ochii ei, de culoarea caramelei.

— Nu te grăbesc, Katy, nu-i aşa? insistă el.

— Nu, îi răspunse ea cu un râs tremurat.

— Bine.

O luă de mână şi o trase în grabă spre dormitorul principal.

Kate zâmbi cu afecţiune când îi recunoscu uşurarea din voce. Fierbinţeala, ce îi ameţise adineaori, mai slăbise de când nu mai erau strânşi unul în braţele celuilalt şi era bucuroasă să constate că între ei nu mai era stânjeneală, aşa cum se întâmplă uneori după ce două fiinţe şi-au dat frâu liber emoţiei.

— Îmi pare aşa de bine că nu eşti timidă, Katy, spuse el după ce închise uşa în urma lor. Pentru că nu te pot lua cu încetul şi nici nu sunt un tip romantic. Nu acum. Nu acum când te aştept de atâta timp.

— De două zile? îl întrebă ea cu un zâmbet şăgalnic.

— Nu de două zile, de treizeci şi şapte de ani, o corectă el cu blândeţe. Toată viaţa mea te-am aşteptat, Katy. Am ştiut dintotdeauna că exişti undeva pentru mine, dar nu ştiam unde să te găsesc. Oh, ducesă, am atâtea lucruri să-ţi arăt.

— Oh? murmură ea, ridicând sprâncenele, în timp ce Alex îşi scotea tricoul.

— Nu, spuse el, râzând, mă gândeam la alte lucruri. Ori de câte ori eram într-un loc din Wisconsin, de unde aveam o vedere spectaculoasă, mă gândeam: „Ar trebui să fie şi ea aici, cu mine, să vadă asta”. O strânse din nou la piept. Ţi-am şi cumpărat lucruri. Crezi că este ceva ciudat? Când găseam ceva frumos, un porţelan sau un tablou, sau un desen pe lângă care nu puteam trece indiferent, îl cumpăram şi-l puneam deoparte, spunându-mi: „Ăsta este pentru ea”.

— Nu, murmură ea emoţionată, nu cred că e ciudat, cred că sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit.

Îi spusese că nu era romantic. Va trebui să-l corecteze cândva. Cândva, dar nu astăzi.

Alex îşi aruncă tricoul pe un scaun, apoi o luă din nou în braţe ca şi cum n-ar fi putut sta departe de ea nici cât timp îşi scotea restul de îmbrăcăminte.

— Simţi şi tu ceva unic, nu-i aşa, Katy? îi murmură el în timp ce-i depărta halatul şi-şi plimba palmele pe sfârcurile întărite ale sânilor. Simţi şi tu necesitatea trupurilor noastre de a fi împreună? Ele se potrivesc tot atât de bine ca şi gândurile şi mintea noastră. Facem contact acolo unde trebuie.

Ea gemu şi-şi arcui spatele, împingându-şi trupul fierbinte către trupul lui fierbinte. Părul aspru de pe pieptul lui îi trimise fiori prin sfârcurile sensibile ale sânilor până în adâncul fiinţei, în timp ce se freca de el. Halatul căzuse pe jos şi abia au reuşit să dea şi restul de îmbrăcăminte de pe ei înainte să se îndrepte către pat. Când se aşeză pe marginea patului, Kate îşi despleti părul şi îl auzi gemând în timp ce o culcă pe spate, lăsând părul să-i învăluie pe amândoi.

Mai târziu, când se aplecă deasupra ei murmurând cuvinte de dragoste, Alex îi atinse fiecare părticică a trupului, dar nu cu mângâierea sigură a unui amant cu experienţă, ci ca un bărbat

care abia acum descoperea o lume nouă.

Înmărmurirea şi bucuria pe care le vedea pe faţa lui erau mai excitante, mai erotice decât orice îşi imaginase vreodată şi ea reacţionă cu aceeaşi uimire sinceră, în timp ce-i mângâia formele dure, bărbăteşti.

Numai când plăcerea deveni prea intensă pentru a mai putea fi suportată, s-au împreunat cu o violenţă pasionată, o bucurie acută. Respiraţia lui grea şi cuvintele de dragoste răguşite o aduseră repede la locui pe care-l căuta cu şoldurile ei arcuite. Iar când el o pătrunse adânc, ea îl primi cu o explozie de plăcere incontrolabilă, care-i cutremură trupul în valuri repetate. Îşi implântă degetele în spinarea lui şi-l simţi cum se cutremură în acel „grand frisson" şi atunci ştiu că şi el a găsit defularea completă.

Un timp mai lung nu s-au auzit decât respiraţiile lor grele, pentru ca apoi, ca şi când eliberarea fizică adusese în acelaşi timp şi o eliberare a gândurilor, au început să vorbească

liniştit despre viaţă, despre dragoste, despre ei, împărtăşindu-şi gânduri pe care nu le împărtăşiseră niciodată cu altă fiinţă.

Întunericul începuse să se dizolve încet ca un preludiu al zorilor când adormiră amândoi cu trupurile lor obosite înlănţuite.

Capitolul 8

Capul lui Kate apăru de după perdea şi ea îl zări pe Alex odihnindu-se pe o sofa elegantă cu motive florale în salonul unei prăvălii pentru confecţii de damă, în care intraseră cu treizeci de minute mai devreme. Respirând adânc pentru a-şi face curaj, dădu perdeaua la o parte şi intră în cameră.

Alex n-o remarcă până când nu i-a trecut pe dinainte, mergând cu un mers exagerat de manechin pe estrada din faţa lui. Atunci se lăsă pe spate alene, cu mâinile pe stomac şi degetele proptindu-se în vârfuri.

Kate era îmbrăcată în nişte pantaloni până la genunchi, dintr-un satin verde, de smarald, o bluză transparentă, de culoarea liliacului, cu mâneci voluminoase, şi o pălăriuţă cochetă, verde, cu paiete, cu o voaletă scurtă, abia acoperindu-i ochii. Cu excepţia pălăriei, ar fi putut fi luată drept unul dintre cei trei muşchetari.

După ce-i privi costumul, Alex murmură:

— Trebuie să-i iei, ducesă.

Şi, întorcând capul, făcu un semn vânzătoarei care se afla, atentă, în spatele lui, dar în timp ce avea spatele întors spre ea, Kate negă viguros din cap şi din mâini.

Aleseseră deja rochia pentru serată: un furou lung, din Jersey, de mătase de un verde-stins, pe care o găsiseră mai devreme într-un butic. Pe partea de sus erau cusuţi nasturi de perle, de la gât până la talie, făcând ca rochia să fie în acelaşi timp modestă şi provocatoare după cum intenţiona cea care o purta. Rochia şi accesoriile erau împachetate împreună cu lucrurile pe care le cumpărase pentru el şi puse în portbagajul automobilului Renault, pe care Alex îl închiriase.

Să faci cumpărături la Paris era ceva ce nu semăna cu nimic din ce ştia ea, mai cu seamă că se comportaseră ca nişte copii într-un magazin de jucării, dar lui Kate nu-i mai păsa de nimic. Toată viaţa auzise spunându-i-se că Parisul era făcut

anume pentru îndrăgostiţi, şi astăzi amândoi o dovediseră.

Nu mai întâlnise un bărbat căruia să-i placă să facă cumpărături, dar lui Alex îi plăceau pălăriile… orice fel de pălărie. Şi, mai ales, îi plăcea să privească la Kate cum le încerca. Aşa că ea a încercat pălării. Zeci de pălării, suficient de multe ca să-i ajungă pentru toată viaţa. Pălării care semănau cu farfuriile zburătoare, cu boruri suficient de mari pentru a putea umbri întregul orăşel Plum, sau pălării mici cât o ceaşcă de ceai. Încercase şi pălării cu pene sau pălării cu mărgele, pălării agresive şi pălării modeste.

Pozase şi se plimbase prin faţa ochilor lui Alex care râdea şi o îndemna să cumpere tot ce încercase. După un timp îşi dăduse seama că nu putea lupta cu el şi renunţă să mai protesteze, anulând comenzile când era cu spatele întors, aşa cum făcuse şi acum.

De îndată ce se schimbă, Kate îl scoase din magazin înainte să-şi dea seama că anulase

comanda pentru pantaloni. Cumpărase destulă îmbrăcăminte pentru câteva zile şi refuza să-l lase să-şi cheltuiască banii cu ea. Lui însă îi venea greu să înţeleagă de ce Kate nu voia să-i accepte cadourile tot atât de uşor, pe cât îi accepta trupul şi prietenia, dar ea fusese prea obişnuită să se întreţină singură, aşa că rămăsese fermă în refuzul ei. Deşi, să rămâi fermă cu Alex nu era sarcină uşoară, îşi spusese ea mai târziu, în aceeaşi seară, în timp ce se îmbrăca pentru serata lui Sauset. Când o privi cu ochi încărcaţi de pasiune, simţi că tot ce era solid în trupul ei se lichefiază.

Zâmbi, când îşi aminti cum arăta dimineaţă când tio trezise şi o găsise aplecată deasupra lui studiindu-i trăsăturile. Chipul lui o emoţionase mai mult decât orice alt chip; oricât de ciudat s-ar părea privirea lui avea un aer de inocenţă, ca a unui copil care vede prima pasăre cântătoare. Iar ea, când îl privise, simţise cum îi pocneşte inima de dragoste.

Oh da, îl iubea cu adevărat. Ştia asta chiar înainte de a face dragoste cu el. Cândva, undeva, în cursa lor nebunească de la Monte Carlo, undeva pe caraghioasa aia de motocicletă sau în stogul de fân, se îndrăgostise total, irevocabil, şi minunea aceea pusese stăpânire pe ea.

Acum îşi privea, în oglinda din baia lui Pete, ochii strălucitori şi zâmbi imaginii ei, apoi făcu ultimele retuşuri machiajului. Îşi luă poşeta de seară şi ieşi din cameră, dar aici se opri brusc văzându-l pe Alex. Era pentru prima dată când îi apărea în haine de seară şi apariţia lui îi tăie răsuflarea.

Nobilul sălbatic, îşi spuse ea în timp ce ochii ei îi urmăreau cu aviditate trăsăturile acum familiare.

— Eşti superb, îi spuse ea şi, privindu-i ochii, ceea ce văzu în ei o făcu să zboare direct în braţele lui.

— Bărbaţii nu sunt superbi, îi răspunse el cu un glas uşor voalat; eu sunt numai extraordinar de

chipeş, tu eşti superbă. Aplecă capul pentru a o săruta, ceea ce o lipsi de un răspuns şi o făcu să i se învălmăşească gândurile.

— Chiar trebuie să mergem la chestia asta? îi şopti el câteva minute mai târziu în timp ce mâinile lui îi frământau trupul.

— Îhî, murmură ea, simţind cum mâinile lui se încleştează şi mai tare.

— Aşa să fie. Dar cu cât scăpăm mai repede de ea, cu atât ne putem întoarce mai repede aici. O luă de braţ şi o conduse spre living. Hai să terminăm cu asta!

La uşa principală se opri o clipă şi, scoţând ceva din buzunarul pardesiului, i-l întinse.

— Ce este? întrebă ea privind cilindrul negru.

— Este o lanternă.

Kate îl luă în mână privindu-l uluită.

— Alex, vreau să ştiu de ce am nevoie de o lanternă la o petrecere?

— Doar în cazul în care am avea şansa să facem o muncă de detectivi, spuse el, râzând.

— Detectiv? murmură ea. Dar în ochii ei căprui începu să lucească un interes excitant. Vrei să spui că pot să te ajut?

Alex o strânse lângă el şi, cu un braţ în jurul umerilor, îi răspunse:

— Ai fost alături de mine de când am început urmărirea, îi spuse el, strângând-o şi mai aproape, îmi închipui că vrei să fii şi pentru final.

— Nu vorbi de asta unei laşe, mai spuse ea, lipindu-şi faţa de cămaşa lui de mătase. De fapt, cred că faptul că-mi acorzi încrederea, ca să mă laşi să te ajut, constituie un compliment.

El îi zâmbi. Apoi, în timp ce ieşeau pe uşă, îi spuse cu blândeţe:

— Ţi-aş încredinţa viaţa mea, ducesă, fără nicio clipă de ezitare.

După ce se instalară în Renault-ul închiriat, Kate puse lanterna în fundul poşetei, controlând să nu se vadă vreo umflătură care i-ar putea deconspira. Încercă să se gândească la petrecerea ce-i aştepta, dar ultimele lui cuvinte nu-i ieşeau

din minte.

Spusese că avea încredere în ea. Că i-ar fi încredinţat chiar viaţa lui. Dar abia atunci constată cu surpriză că îi era teamă de o astfel de relaţie. Depindea de o altă persoană pentru a fi fericită… şi, ce era mai mult, dorea să facă orice îi stătea în putinţă ca să-l facă pe el fericit.

Zâmbi, fără să se preocupe de faptul că prevestirile lui Evan se adeveriseră. Îi datora un cadou soţului lui Heather şi făcu o notă mintală să i-l dea când se vor revedea. Deoarece avusese dreptate. Alex îi dăduse mai mult decât oricine altul în viaţa ei şi, în schimb, nici ea nu putea reţine nimic numai pentru ea.

Ceva mai târziu, Kate privi pe fereastră şi văzu, surprinsă, că ajunseră deja la castel. Îşi netezi cu nervozitate rochia, în timp ce Alex dirija maşina spre aleea care ducea la intrarea castelului.

Nu fusese deloc nervoasă când cumpăraseră toaletele de seară şi nici când se machiase cu

grijă. Dar acum că erau acolo, simţea furnicături în stomac.

După ce intrară în holul mare, pardosit cu marmură, Kate avu impresia că toţi cei prezenţi nu aveau ochi decât pentru mica umflătură din poşeta ei aurie.

Comparat cu cele de pe Valea Loarei, castelul părea mic, dar pentru Kate era impresionant. Era plin de un mobilier pe care nu-l mai văzuse decât în muzee şi de care nu aflase decât din cărţi. Pereţii aveau tapiserii uriaşe care ajungeau până la etajul al doilea. Ar fi vrut să se oprească şi să examineze pe cele mai mici, dar îşi aduse aminte în timp de motivul pentru care era acolo.

Intrară în altă încăpere şi fură întâmpinaţi de valuri de muzică şi murmur de voci. Marele salon ul castelului era plin, iar Kate, în dorinţa ei de a părea că acţionează normal, zâmbea în dreapta şi în stânga.

Alex privi prin încăpere, în căutarea lui Sauset, dar într-o astfel de înghesuială era

imposibil să găseşti persoana pe care o căutai.

O privi pe Kate. Dumnezeule, cât era de frumoasă. Aproape tot atât de frumoasă ca atunci când se trezise de dimineaţă. Pentru o clipă, crezu că o visase, dar numai pentru o clipă. Simţindu-i trupul cald lipit de al lui se convinse că era adevărat.

Dădu din cap ca să-şi alunge gândurile şi reveni la problema care-l preocupa.

— Ducesă, spuse el, aplecându-se ca să nu fie nevoie să vorbească cu voce tare, mă duc să o caut pe gazda noastră. Stai nemişcată aici, lângă perete, ca să te pot găsi când mă voi întoarce.

— Şi eu ce să fac cât ai să lipseşti? îl întrebă ea.

Alex zâmbi. Părea nervoasă.

— Ce faci în mod obişnuit la o petrecere? Râzi de bancurile stupide şi admiri bijuteriile ostentative. Discuţi până la ultimul detaliu dieta şi boala la modă şi localitatea de schi favorită în anul acesta… Ce cauţi? o întrebă Alex, în timp ce Kate

deschidea poşeta şi căuta ceva în ea.

— Un notes şi un creion, spuse ea sec. Cred că e mai bine să iau notiţe.

Alex râse, o sărută pe nas şi-i spuse:

— Fii doar tu însăţi. N-am să lipsesc mult. Porni încet printre grupuri, privind din timp în timp înapoi să vadă ce făcea Kate. Nu ajunsese prea departe când o văzu înghesuită de un croitor, pe care-l mai întâlnise şi în alte dăţi.

Biata Kate! Bărbatul era unul dintre cei mai plicticoşi oameni din lume.

Privind din nou înainte, înţepeni când îl observă pe Sauset în centrul unui grup, la dreapta lui. Porni în acea direcţie şi-şi dădu perfect de bine seama când a fost reperat de gazda lui. Trăsăturile lui Sauset se aspriră pentru o secundă, înainte de a-i oferi un surâs încântător.

— Alexandre, spuse el cu un surâs afabil, întinzând o mână, în timp ce Alex se apropia. Sunt încântat că ai reuşit să vii. Este o plăcere să te văd din nou.

Şi începu să-l prezinte tuturor oaspeţilor din jurul lui, dar Alex îl urmărea îndeaproape cu ochii pe jumătate închişi. Sauset nu era în apele lui, asta era limpede. Observă ceva febril în afabilitatea lui, ceva fals.

— Arăţi foarte bine, Charles, spuse Alex într-o pauză a conversaţiei.

— Şi tu la fel, Alex. Sau poate că ar trebui să spun Conte de Nuit, replică el. Eşti mult mai bronzat decât erai în universitate. Întotdeauna mi-am zis că arătai puţin barbar. Râse, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce glumă. Dar era un barbarism care nu ţi-a scăzut popularitatea faţă de sexul opus. Privi în jur cu curiozitate. Credeam că vii cu o prietenă. Doar nu eşti singur?

— Nu, spuse Alex, observând cum apărea o transpiraţie uşoară pe fruntea prietenului său, în timp ce acesta continua să-l fixeze. Am venit cu o doamnă deosebită. Mă aşteaptă în partea cealaltă a salonului.

— De ce n-o aduci aici? protestă Sauset.

Trebuie s-o cunosc şi eu pe această doamnă deosebită.

Încuviinţând fără entuziasm, Alex se depărtă.

Dar după ce îl înghiţi mulţimea, se opri lângă un palmier decorativ şi se întoarse să-l observe pe Sauset.

De ce era hotărât să-l facă să sufere? Alex căuta să-şi aducă aminte de anii de şcoală, dar nu găsi niciun punct de reper pentru ceea ce se întâmplă acum. Din câte ştia, Charles nici măcar nu o întâlnise vreodată pe Elene. Aşadar, de ce dezgropa acum un episod atât de trist din trecut?

Kate porni încet croindu-şi drum prin mulţimea bine dispusă, cercetând din priviri întreaga încăpere pentru a-l găsi pe Alex, întrucât nu mai avea nicio intenţie să-şi petreacă seara cu plicticosul acela.

Zărindu-l, se îndreptă spre cealaltă parte a palmierului şi, despărţindu-i ramurile, se apleacă şi spuse cu o voce răguşită:

— Alo, marinarule, ai un chibrit?

Alex întoarse brusc capul şi-i zâmbi printre frunze.

— Bună, ducesă, tocmai mă îndreptam spre tine.

— Da, da, chiar văd că aveai de gând, murmură ea înţepată. Era şi timpul, îi şopti în continuare, aruncându-i o privire ucigătoare. Eram eu pregătită să… dar nu m-ai prevenit că plictiseala era mortală.

— Plictiseală? întrebă el, ridicând din sprânceană. Dar Mario este renumit pentru hazul lui.

— Omul este monosilabic, insistă ea. Îl priveam şasiu. Mai bine spune-mi ce ai descoperit. Crezi ca Sauset este vinovatul?

— N-am descoperit nimic, spuse el cu vocea scăzută. Totuşi, sunt sigur că este el. Şi vrea să te cunoască.

— Să fiu măgulită? întrebă ea, în timp ce traversau camera, apoi, privindu-l, îi zâmbi. Eu, în schimb, am făcut nişte investigaţii, în timp ce ai

fost plecat.

— Nu mai spune! Şi ce-ai aflat?

— Am aflat că nu pot vorbi nici franţuzeşte, nici italieneşte, nici swahili. Am încercat să o interoghez pe cameristă, dar ea mă trimitea întruna la toaletă doamnelor. Şi mai era şi un negru, cu o ţinută regală, care m-a privit timp de zece minute, de parcă eram venită de pe altă planetă, şi mă întreb şi acum ce i-am cerut.

Alex se amuză, dar, brusc, o apucă strâns de braţ.

— Alvarez, spuse el, arătându-i un bărbat care lua o cupă cu şampanie de la un chelner.

Era pentru prima dată că-l vedea de aproape pe bărbatul din Jaguar-ul roşu şi-l studie pe ascuns, apoi se ridică în vârful picioarelor pentru a-i şopti lui Alex:

— Parcă ar fi Peter Lorre într-unul din rolurile lui Laurence Olivier.

Alex izbucni în râs apoi.

— Mă întreb dacă Charles mai poate nega că-

l cunoaşte.

După ce au ajuns în apropierea gazdei, de îndată ce i-o prezentă pe Kate, îi spuse fără înconjur:

— Charles, i-am văzut pe Alvarez. Parcă îmi spuneai că nu îl cunoşti.

Trăsăturile lui Sauset se împietriră.

— Dragă Alex, parcă ai fi un câine cu osul în gură. Nu cunosc această persoană de care îmi vorbeşti întruna. Dacă este cu adevărat aici, probabil că a fost adus de alt musafir. Eu sunt sigur că nu l-am invitat. Se întoarse către Kate cu un zâmbet cuceritor.

— Sunt sigur că pe domnişoara Sullivan nu o interesează această persoană plicticoasă.

Kate însă îl studia cu atenţie; nu părea să semene a şantajist, arăta uşor exuberant, destul de atrăgător; categoric nu-i făcea impresia să fie un om rău.

Îi întoarse zâmbetul.

Dimpotrivă. Mi s-a părut un tip foarte

interesant. Poate că ar trebui să-l întrebăm pe domnul Alvarez cum a ajuns aici?

În ochii lui Alex luci un zâmbet ascuns.

— Poate că n-ar strica să facem asta.

În acord tacit, îl salutară pe Sauset şi se deportară. Foarte curând îl zăriră pe Alvarez cufundat în conversaţie cu o roşcată.

— Charles este marele vinovat, Katy, o simt prin toţi porii.

Kate îl privi un minut cu atenţie.

— Şi atunci ce propui? îl întrebă ea. Doar nu-ţi imaginezi că Alvarez ne va spune ceva.

— Nu, nu avem nicio şansă. Trebuie să scotocim peste tot, până când vom găsi o dovadă.

Rămase şi el tăcut în timp ce cerceta mulţimea.

— Pot să-ţi spun însă că ne urmăreşte ca un şoim. Cred că va trebui să intri în scenă şi să faci ceva care să-i distragă atenţia şi să nu mă observe când voi dispărea de aici.

— Să-i distrag atenţia? îşi roase o unghie în

timp ce se gândea, apoi deschise doi nasturi ai rochiei. Respirând adânc pentru a-şi pune şi mai mult în evidenţă locul unde i se despărţeau sânii, repetă cu emfază: Să-i distrag atenţia!

Dar în timp ce pornea spre Alvarez, Alex o prinse de braţ, se încruntă şi încheie la loc nasturii.

— Aşa cum am spus, vom aştepta să vină cineva care să-i atragă atenţia şi atunci, vom dispărea amândoi.

Kate zâmbi şi ridică din umeri. În următoarele cincisprezece minute rămaseră lângă perete, încercând să pară nişte petrecăreţi normali. Apoi, ca şi cum ar fi primit un ordin, o femeie blondă îl abordă, dirijându-l într-un colţ lângă o statuie de marmură.

— Acum putem pleca, îi spuse Alex, luând-o de mână.

Se strecurară spre uşă, fără să fie observaţi, oprindu-se din loc în loc să vorbească cu câte un cunoscut şi comportându-se ca nişte obişnuiţi ai

acestor serate. Apoi, fără a-i pierde din ochi pe Sauset şi pe Alvarez, trecură prin arcadă în holul de intrare.

Ceilalţi oaspeţi îşi vedeau de treabă, aşa că nimeni nu observă când Alex şi Kate urcară scara mare, de marmură. Pe primul palier, o luară la dreapta şi Alex se opri în dreptul primei uşi.

După ce controlă ambele capete ale coridorului, deschise încet uşa. Camera era întunecată şi Kate nu-şi dădu seama dacă era cea pe care o căutau. Făcu un pas înăuntru, dar o scârţâială o opri pe loc. În timp ce Alex închise în grabă uşa, avu timp să observe cuplul ce se afla în pat.

— Cameră greşită, îi şopti el cu o chicoteală şi n-o îndreptă spre uşa următoare.

Kate privi peste umăr la uşa închisă.

— Cel puţin să fi încuiat uşa, şuieră ea printre dinţi, apropiindu-se de Alex.

Camera următoare era goală, dar prea feminină pentru a fi dormitorul stăpânului

castelului, aşa că o părăsiră. A treia li se păru cea pe care o căutau. Raza de lumină, care pătrundea din coridor pe uşă, le permise să observe un halat bărbătesc, de mătase, aşezat pe pat.

— Asta pare să fie, spuse el încet, în timp ce intrau în cameră.

Kate tresări, în momentul când uşa se închidea în urma lor, lăsând camera într-un întuneric complet.

— De ce nu putem aprinde lumina? şopti ea când văzu raza subţire de lumină ce pornea de la li interna lui.

— Am văzut gardieni afară când am ajuns. S-ar putea să nu remarce o lumină aici, dar nu vreau să risc, îi spuse el în timp ce deschidea sertarul unui birou.

Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric şi după ce scoase şi lanterna ei din poşetă, Kate se duse la o noptieră antică, îi deschise sertarul şi îndreptă raza de lumină în interior. În vreme ce scotocea conţinutul sertarului, îl auzea pe Alex

făcând acelaşi lucru în birou. Ea dădu peste un roman şi o mulţime de fotografii, dar nu găsi nicio scrisoare.

În continuare, deschise o lădiţă care era goală, apoi examină toate sertarele şi câteva cutii care se aflau în cameră. Încercă şi fundul sertarelor, aşa cum văzuse că făceau detectivii în cărţile poliţiste pe care le citise, dar, acolo nu era nimic interesant.

Kate se vedea la sfârşitul căutărilor ei, când în lumina slabă desluşi o uşă în dreapta ei. Aşteptându-se să nu găsească nimic altceva decât camera de baie, încercă clanţa, apoi tresări, constatând că era încuiată.

Luminând cu lanterna interiorul poşetei, găsi fişa ei de la bibliotecă, dintr-un carton flexibil. Ţinându-şi răsuflarea, o strecură între uşă şi broască.

— Fir-ar să fie, murmură ea surprinsă în timp ce uşa se deschise. Am reuşit!

Îndreptă raza subţire a lanternei asupra

conţinutului dulapului din perete, apoi rămase uluită, examinând o serie de lucruri ciudate ce se aflau acolo.

— Alex, şopti ea cu o expresie încurcată.

— Nu găsesc nimic decât lenjerie cu monodrame, spuse el dezgustat. Chiar dacă nu este cel pe care-l bănuim de şantaj, nu mi-ar putea fi niciodată simpatic un bărbat care poartă chiloţi de jockeu. El…

— Alex, repetă ea, întrerupându-i bodogănelile. Eu cred că acest Sauset este puţin cam straniu. Are un ştiu câte rânduri de curele de piele foarte sofisticate. Şi nu e totul. Recunosc şi biciul şi lanţul, dar ce este asta?…

Alex veni imediat lângă ea şi o scoase din dulap, închizând uşa în urma lor.

— Dar n-am terminat cu cercetările, protestă na, încercând să-şi elibereze braţul.

— Gata, ai terminat, decise el, trăgând-o departe de dulap.

Kate renunţă să mai lupte cu Alex şi-i studie

un moment expresia.

— N-ai de gând să-mi spui ce era obiectul acela (Io pe raftul de sus? Arăta ca un gigantic…

— Kate, n-am venit aici ca să explorăm preferinţele sexuale ale omului, spuse el cu fermitate. Vrem să descoperim de ce se servea ca să-l şantajeze pe Tony.

— Sexuale? Chestiile alea erau sexuale? Dădu din cap. Trebuie să aflu mai multe.

Alex începu să râdă, apoi se opri şi o luă în braţe.

— Ce dracu'…

Protestul el fu oprit de buzele lui tocmai când uşa s-a deschis.

— Mă scuzaţi, se auzi o voce jenată, apoi uşa se închise încet.

Dar nici Kate, nici Alex nu remarcaseră nimic, erau prea preocupaţi de sărutul lor. Abia după câteva minute, murmură ea în timp ce buzele lui rătăceau pe gâtul ei.

— Alex, a plecat.

— Cine a plecat?

Kate râse, îşi frecă obrazul de al lui şi-şi strecură mâinile pe sub sacoul lui.

— Kate… Kate, cred că ar fi mai bine să plecăm, şopti el răguşit, în timp ce ea îi masa muşchii spatelui. Patul ăsta îmi pare tot mai aproape de câte ori mă uit la el.

Dar îi dădu drumul şi, îndreptându-se spre uşă, o deschise atât cât să poată privi afară, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

— Acum încercăm la biroul lui, îi spuse el, i netezindu-şi părul.

— Ştii unde este? îl întrebă ea.

Kate îşi ţinu fusta lungă cu o mână pentru a putea coborî scara. Când ajunseră în hol şi privi spre încăperea unde avea loc petrecerea, i se părea curios că atmosfera era aceeaşi de când o părăsiseră.

— Am fost o singură dată la Charles cu Tony, pe vremea când eram la şcoală, spuse el, încruntându-se. Era imediat după ce ne

cunoscusem, şi nu înainte să aflăm cât de ciudat era. Asta a fost; cu mult timp în urmă. Sper să-l mai pot găsi.

O conduse pe după scară şi păru că îşi aduce aminte de planul casei. Astfel ajunseră în faţa unei uşi pe care o recunoscu şi conversară cu voce groasă, până când nu mai rămase nimeni în hol, apoi deschise uşa şi intrară repede înăuntru.

— Dacă este aici, trebuie să se găsească în birou.

După ce închise uşa, Kate îşi scoase lanterna din poşetă. În timp ce Alex se uita la hârtiile de pe birou, Kate îşi plimba lanterna în jurul camerei.

Ar fi fost mai inspirată dacă îndrepta lumina drept în faţa ei, deoarece, cu un zgomot înăbuşit, ateriză într-o grămăjoară pe podea, în timp ce lumina se îndrepta spre plafon.

— Ducesă, tu ai fost aceea? şopti el.

— Nu, a fost Irving Schwartz, spuse ea sarcastic. Sigur că am fost eu.

Alex pornise îngrijorat spre ea de îndată ce

auzise zgomotul, dar acum vocea lui suna amuzată când o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— M-am împiedicat de o... se opri şi pipăi obiectul mare care era sub genunchii ei, apoi îşi dădu capul pe spate cu un strigăt, când simţi ceva păros. Doamne, este un, mai pipăi în jurul ei pe podea până ce găsi lanterna, apoi o îndreptă spre obiectul care îi provocase căderea, este un animal împăiat sau ceva asemănător, spuse ea dezgustată.

Când ajunse la ea, Alex se aplecă să o ajute să se ridice.

— De ce nu ţi-ai pus ochelarii? o întrebă el zâmbind, în timp ce ea dădea cu piciorul în animalul împăiat. Ştiu doar că nu vezi la doi paşi fără ei.

— Nu-i port pentru că, începu ea iritată, apoi se opri, brusc, deoarece Alex o apucă de braţ şi o trase după el în partea cealaltă a camerei.

Alex reuşi s-o ascundă după o perdea şi, după

aceea, o aşeză pe bancheta de sub fereastră, dar nu reuşi să ajungă şi el lângă ea înainte ca uşa să se deschidă şi lumina să fie aprinsă. Kate îşi ţinu răsuflarea şi se lipi cu corpul de fereastră. N-avea altceva de făcut decât să-şi muşte buzele şi să aştepte momentul când Alex va fi descoperit. Aşa că se puse pe aşteptat… dar nu se întâmplă nimic.

Probabil că reuşise şi el să se ascundă undeva. Kate privi pe fereastră în noaptea întunecată, întrebându-se dacă nu era vizibilă de afară, apoi auzi pe cineva vorbind şi deveni conştientă de pericolul în care se afla.

— Închide uşa.

Vocea îi aparţinea lui Sauset şi nu mai era plăcută. Era joasă, aspră şi furioasă şi-i transmise fiori pe şira spinării. Îşi impuse să stea nemişcată şi să-şi controleze respiraţia, în timp ce conversaţia continua.

— Ţi-am spus doar să nu vii aici în seara asta. S-a auzit un zgomot, ca şi cum s-ar fi înecat de furie. Sigur, nu ştii decât să zâmbeşti, şuieră

vocea. Să vedem dacă ai să mai zâmbeşti când n-am să-ţi mai fac ultima plată.

— Dar bine, Charles, răspunse o voce rugătoare. Trebuia să fie a lui Alvarez. Kate nu-l auzise vorbind, dar era sigură că nu putea fi altcineva. Iar vocea nu-i plăcea, avea ceva unsuros şi neplăcut.

Îi auzea cum se mişcau prin cameră şi faptul că nu vedea ce se întâmplă o înnebunea. Trebuia neapărat să afle unde se găsea Alex şi dacă era bine ascuns.

Începu să se mişte într-o parte, înaintând cu câte un centimetru pentru a ajunge la locul unde draperiile se întâlneau şi unde pătrundeau fâşii de lumină din cameră în ascunzişul ei. Trebuia să aibă nu numai grijă ca formele trupului ei să nu mişte draperia, dar şi să avanseze destul de încet ca să nu mişte aerul din alcov. Dar nu se dădu bătută şi avansă cu încetul până când ajunse unde voia.

Ridică privirea de la picioare şi privi prin

îngusta deschidere… chiar în ceafa unui bărbat, înghiţindu-şi respiraţia, înţepeni ca o statuie de piatră. Avu impresia că au trecut ani până când, în sfârşit, bărbatul s-a depărtat de acolo.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, spunea Alvarez cu o expresie încântată, confirmându-i lui Kate că nu-i simţise prezenţa. Ce poate face, pentru Dumnezeu?

— Mie nu-mi place, se repezi Sauset, livid de furie. Ne pregăteşte ceva. Dacă n-aş fi venit eu, tu nu te puteai descurca. Ar fi suspectat el ceva, dar nu ar fi avut dovezi.

Kate îşi roti privirea prin cameră, dar nu găsi nicio urmă de Alex. Se linişti, deoarece dacă ea nu-l vedea, însemna că nici ei nu puteau. Nu voia să se gândească că nu avea ochelarii la ea şi, în consecinţă, nu putea distinge trăsăturile celor din mijlocul camerei. Nu dorea decât să creadă că Alex nu era în pericol. Trebuia să creadă acest lucru.

Apoi, ceva îi atrase atenţia şi înţepeni din

nou. Nu era mult, doar o uşoară mişcare pe sub sofa care îi atrase atenţia, dar care o convinse că era vorba de Alex. Deşi nu-şi mişcă privirea de la locul acela, nu mai reuşi să observe o nouă mişcare.

— Acum nu poate dovedi nimic, spuse Alvarez degajat, apoi râse. E ca un purice pe un câine. Plicticos, dar inevitabil şi fără să-i facă vreun rău.

— Ai devenit prea sigur de tine, Rene! Nu vreau ca acest burghez să se amestece în afacerile mele. Respiră adânc, iar Kate îl văzu cum se loveşte cu palma pe pulpă, cu un aer nerăbdător. Voiam să provoc sfârşitul, dar să acţionez cum vreau eu, cu dibace, iar acum nu se mai poate.

În timp ce Sauset vorbea, Alvarez se mişca prin cameră neliniştit. Pentru o clipă se opri lângă sofaua de piele şi Kate îşi ţinu răsuflarea când îl văzu cum se pregăteşte să se aşeze. Începu chiar să tremure când îl văzu punând picior peste picior şi aruncându-şi braţul pe spetează.

— În acest caz, am să fac mişcarea finală, continuă Sauset, îndreptându-se spre birou. Vreau să te duci acum la cabană şi să mă aştepţi acolo.

Acum? Alvarez se ridică brusc şi Kate răsuflă uşurată când îl văzu că se îndreaptă către Sauset. Desigur, o să-mi facă plăcere. Dar am alte planuri.

— Ai să le anulezi, nu-i aşa, dragul meu Rene. Vocea lui Sauset era blândă şi usturătoare în acelaşi timp. Se întoarse să ia ceva de pe birou.

Un moment nu se auzi nimic, apoi doar râsul scurt al lui Alvarez.

— Da, cred că aşa am să fac.

— Atunci du-te. Mă strecor şi eu de îndată ce am să pot.

Porniră unul după celălalt spre uşă. Sauset o deschise, se întoarse şi spuse:

— Şi Rene…

Făcu o pauză şi poşeta lui Kate îi scăpă din degetele tremurătoare lovind pernele din fereastră cu un zgomot înfundat care răsună în urechile ei ca o împuşcătură.

Rămase ţeapănă, cu ochii închişi, aşteptând clipa când perdeaua va fi smulsă şi ea va fi descoperită.

— … ar fi bine să fii acolo, spuse cu o voce scăzută Sauset.

Camera rămase din nou în întuneric şi Kate auzi cum uşa se închide cu un clinchet uşor.

Capitolul 9

Kate se lăsă să alunece de-a lungul ferestrei, apoi, dând din cap, despărţi draperia şi înaintă în cameră. Îşi luă poşeta şi privi în întuneric în timp ce-i rostea numele lui Alex.

— Alex? Mai făcu câţiva paşi. Alex, unde eşti?

— Chiar aici, ducesă.

Vocea venea chiar de lângă ea şi tresări speriată. Întinzând mâna, dădu de pieptul lui, apoi de faţă. După ce se convinse că era chiar el, se dădu înapoi şi-i repezi un pumn în umăr.

— M-ai speriat, îl acuză ea. Unde erai de fapt? Am văzut ceva mişcând pe sub sofa.

— Tot eu eram. Încercam să-mi opresc strănutul. Charles ar trebui să-i pună la treabă pe servitori. Era un praf acolo!

— Am crezut că mor când l-am văzut pe Alvarez cum se aşeză pe canapea. Alex, abia acum îmi dau seama că au vorbit tot timpul englezeşte… doar din când în când o vorbă franţuzească. De ce

oare, mă întreb?

— Nu-mi dau seama, zise el, ridicând din umeri. Charles vorbea mereu mai mult englezeşte decât franţuzeşte, deoarece afacerile lui au sediul în Canada şi mai cred că Alvarez a petrecut un timp în Statele Unite.

— Totuşi, mi se pare cam ciudat. Parcă ar fi vorbit ca să-i putem înţelege noi.

— Dacă ar fi ştiut că suntem aici, n-am mai fi acum în această încăpere, ducesă, pierzându-ne timpul, spuse el. Am fi într-o situaţie tare neplăcută.

— Şi acum, unde mergem? îl întrebă ea, în timp ce Alex întredeschise uşa şi strecura o privire în hol.

— Ia ghiceşte! îi răspunse el, întorcându-se cu o privire întrebătoare. După un moment de gândire, ea concluzionă:

— Alvarez, spuse Kate în cele din urmă. Trebuie să-l urmăm la cabană. Mai făcu o pauză. Alex, doar nu crezi că această cabană este în Tibet

sau în Siberia sau în Swaziland?

Alex îi puse un braţ în jurul taliei şi ieşiră în hol.

— De ce mă întrebi?

— După tot ce ni s-a întâmplat de când îl urmărim pe acest om, mi se părea foarte posibil. Brusc, îl privi şi aproape strigă: Uită-te la tine, Alex. Eşti murdar de sus şi până jos.

S-au scuturat amândoi de praf, apoi au trecut prin holul de la intrare, salutând pe toţi cei pe care îi întâlneau şi se uitau la ei surprinşi de hainele lor mototolite.

— Îşi închipuie probabil că ne-am fugărit prin pivniţa de vinuri, îi spuse ea, vocea ei exprimând nemulţumire, în timp ce porniră din nou în urmărirea lui Alvarez. Fugiseră la Renault-ul lor ca să-l prindă de îndată ce-l văzuse plecând şi acum erau în urma lui, pe un drum de ţară şerpuitor, în direcţia Parisului.

— Iar noi ne fugăream în schimb în birou, râse el.

— Nu-i adevărat, protestă ea indignată. Dacă ne-am fugărit undeva, asta a fost numai în dormitor.

Kate întoarse capul să nu-i vadă zâmbetul şi se rezemă de spătarul scaunului, urmărind luminile de poziţie ale Jaguar-ului. Alvarez îi ţinuse ocupaţi, nu-i vorbă.

La vreo treizeci de kilometri în afara orăşelului, Alvarez coti pe un drum îngust. Alex opri imediat, stinse farurile şi încercă să vadă ceva prin regiunea împădurită în care intrase Alvarez.

— Pe aici nu e circulaţie şi ne-ar vedea imediat farurile, spuse el, şi se aventură la rândul lui pe acelaşi drum, dar fără faruri aprinse. Să sperăm că lumina lunii e destul de puternică, ca să nu ieşim de pe şosea.

Era cam sinistru să conduci în întuneric prin pădure. Copacii negri, de pe marginea drumului, păreau o ameninţare cu coroanele lor întunecate care se aplecau asupra lor. Cu ochii larg deschişi, Kate urmărea drumul ca să nu intre în vreun

copac. Nu-şi dăduse niciodată seama că puteau fi atât de multe nuanţe de negru. Farurile lui Alvarez apăreau printre copacii din faţa lor, dar după aproape cincisprezece minute, fură atinse şi ele. Alex îndreptă maşina spre marginea drumului, o ascunse printre copaci şi opri motorul.

— De aici va trebui să mergem pe jos, îi spuse el, deschizând portiera. Alvarez trebuie să asculte motorul maşinii lui Charles, aşa că noi trebuie să ne ascundem ca să nu fim luaţi prin surprindere de amicul nostru.

Kate nu protestase când stinsese farurile şi condusese orbeşte, nici când îi spusese calm: „Va trebui să mergem pe jos”, ci îşi muşcase doar limba ca să nu spună ceva, dar acum, asta era prea de tot.

— Alex, murmură ea în timp ce el se apleca să-i deschidă portiera, chiar dacă port tocuri înalte şi o rochie de seară, am să merg pe jos… dar în pădurea asta nu sunt cumva animale şi mlaştini, şi alte lucruri?

— Dar noi avem lanternele, ducesă, se auzi râsul sonor al lui Alex.

— Sigur că le avem, spuse ea cu un glas dulce, lovindu-se cu palma peste frunte la stupiditatea ei. Aşa că dacă vom fi atacaţi de animale sălbatice, le putem îndepărta cu lanternele. Coborî din maşină bodogănind. Dacă nu dăm de o bandă de rozătoare, ne putem scufunda.

— Kate… Kate, o strânse el în braţe, după ce se dădu jos din maşină. Trupul i se cutremura de râs. Cum de m-am descurcat înainte să te cunosc?

— Erai un mizerabil Don Juan, îi spuse ea, sărutându-l pe obraz.

Era un subiect pe care avea de gând să-l aprofundeze, dar ştia că acum nu era timpul.

— Şedeai cu câte o roşcată la fiecare braţ şi sughiţai de plâns în paharul cu şampanie, pentru că nu era nimeni care să te sâcâie.

— Asta era, chiar asta era. O mai strânse o dată în braţe, se uită apoi în jur cu figura atentă

şi-i spuse: în regulă, ducesă, să pornim.

Îndreptă fasciculul de lumină spre dreapta lor.

— Lumina farurilor venea din direcţia asta înainte să le stingă, aşa că vom merge în direcţia lor, în loc să ţinem drumul, şi vom ajunge acolo mai repede.

Kate scoase doar nişte sunete fără substanţă când intrară în tufiş. Din cauza muşchiului şi a crăcilor căzute, erau obligaţi să meargă unul după altul folosindu-şi lanternele pentru a nu pierde cărarea.

După câteva minute de mers, Kate nu-şi mai simţea picioarele, se împiedicase de trei ori, gâfâia, dar tot nu spunea nimic, cel puţin nu cu voce tare. Ar fi putut să rămână în maşină, dar acum nu-i mai era de folos.

James Bond le-a sucit mintea masculilor americani, îşi spuse ea cu cinism când se împiedică pentru a nu ştiu câta oară.

De data aceasta, Alex se opri, se rezemă din

nou de un copac şi o trase lângă el.

— Cum te descurci, Kate?

Nici măcar nu gâfâie, fir-ar să fie! îşi mai zise ea.

— Mă simt grozav, spuse ea, străduindu-se să-şi recapete respiraţia. Mi-am rupt trei unghii şi s-ar putea să am zgârieturi pe picioare, fără să mai pun la socoteală ciorapii deşiraţi, dar încolo sunt perfect bine.

Alex o rezemă de trupul lui şi o sărută pe frunte.

— Eşti formidabilă, îi şopti el, sărutând-o în continuare.

Kate încuviinţă.

— O femeie mai slabă de înger s-ar fi prăbuşit, întări ea cu modestie.

— O femeie mai slabă de înger ar fi luat un taxi s-o ducă înapoi la Monte Carlo, dar în comparaţie cu tine, toate femeile sunt mai slabe de înger.

Alex dădu drumul unui chicot, apoi făcu un

semn cu capul pentru a-i indica ceva în spatele lui.

— Aproape am ajuns.

Kate ridică capul şi privi în direcţia indicată. Nu putea distinge clădirea, dar vedea o lumină care trebuia să vină de la ferestre.

— Ce-o să facem când vom ajunge acolo? întrebă ea, cuibărindu-şi capul la pieptul lui.

— Aşteptăm.

— Dacă vom putea sta jos, s-ar putea să nu fie prea rău, mormăi ea.

În ce o privea pe Kate, ar fi preferat să rămână unde era, cu braţele lui în jurul ei şi lipită strâns de trupul lui. Cu toate acestea, porniră din nou la drum de îndată ce-şi recăpătă o respiraţie normală şi, în curând, văzură, în mijlocul unui luminiş, o căsuţă de piatră cu pereţii acoperiţi de viţă-de-vie.

Îndreptându-se spre o latură a clădirii, găsiră un buştean la o distanţă bună şi se aşezară în aşteptarea evenimentelor. Întrucât era riscant să vorbească, Kate se rezemă de Alex şi ascultă în

tăcere zgomotele nopţii. Micile vietăţi ale pădurii scoteau aceleaşi sunete peste tot în lume şi ar fi putut fi tot atât de bine acasă la ea, la Plum, şi nu la câţiva kilometri de Paris.

Prin rochia subţire, de jerseu, simţea coaja aspră a buşteanului, dar senzaţia nu era neplăcută. Poate că într-o zi îl va putea lua pe Alex în cabana ei din West Texas şi vor şedea tot aşa, lângă un foc de tabără. Dorea aşa de mult să-i arate cerul înstelat din Texas, cu stele mai mari, mai strălucitoare şi mai prietenoase decât oriunde în lume.

Kate se lăsă furată mult timp de un vis frumos, din care fu trezită de o mişcare bruscă, pe care o făcu Alex. Ascultă şi ea cu atenţie şi, după câteva secunde, auzi zgomotul surd al motorului unui automobil care se apropia. Se lăsară amândoi să alunece pe iarbă în spatele buşteanului şi, de acolo, văzură cum o maşină mare, neagră ieşea din pădure, apărând pe drumul ce ducea la cabană. Farurile fură stinse şi Sauset coborî din

maşină.

De îndată ce intră în clădire, Alex începu să se apropie şi el într-o poziţie ghemuită, cu Kate urmându-l ca o umbră şi, când se opriră sub una din ferestrele luminate, inima ei bătea să-i spargă pieptul. Se aplecară şi aşteptară.

— Am hotărât care va fi mişcarea următoare.

Vocea lui Sauset suna înăbuşit, dar cuvintele se auzeau clar pentru cei doi ascunşi sub fereastră.

— A venit timpul să-i arăt lui Blakewell că sunt serios.

— Şi cum plănuieşti să realizezi asta? Alvarez părea foarte amuzat, ca şi cum ar fi participat la un joc.

— Vrei să spui cum vei realiza asta?

— Foarte bine, spune-mi cum?

— Vei pleca în Anglia… în noaptea asta, decise Sauset. Vorbea rar, dar vocea lui trăda o nelinişte. Ai să-i spui că dacă nu renunţă imediat la planurile lui de a merge în America, am să

informez ziarele şi pe soţia lui despre, cum să-i spunem, greşeala din trecutul lui şi… după aceea, ai să-i dai scrisoarea.

— Pare destul de interesant, răspunse Alvarez. Dar nu în seara asta. Mi-am contramandat prea multe angajamente pentru schema asta nebunească a ta. De data asta va fi cum vreau eu.

Aşadar, se schimbă şeful, îşi spuse Kate privindu-l pe Alex cu un aer surprins. Când erau la castel, Alvarez nu părea să fie altceva decât un angajat, dar acum, ca şi cum în drum spre cabană ar fi ajuns la unele concluzii interesante, parizianul luase conducerea.

De bună seamă că şi Sauset simţise schimbarea de atitudine, deoarece, când a vorbit din nou, părea furios, dar şi prudent.

— Nu uiţi cumva de banii pe care-i depun mereu în contul tău? contracară Sauset. Nu-mi spune că te poţi lipsi de ei.

— Nici nu va trebui, râse Alvarez. Pe cine ai

să mai găseşti ca să-ţi ducă scrisorelele tale drăgălaşe, dacă te vei lipsi de mine? Preferi să le duci tu, Charles?

Kate nu înţelegea cuvintele pe care le folosi Sauset, dar nu regretă. În cele din urmă, se mai calmă, dar vocea îi era încă nesigură în timp ce spunea:

— Foarte bine, când poţi pleca?

Lui Kate aproape că-i era milă de el. Alvarez părea să-i facă plăcere să-l ţină sub călcâiul lui. Suspiciunea îi fu confirmată când parizianul luă din nou cuvântul:

— Trebuie să încep iar cu tine, Charles, spuse el cu o voce domoale. Nu va trebui să aştepţi mai mult de o săptămână.

Nu se mai auzi niciun sunet în cameră timp de câteva secunde, după care izbucniră acorduri de muzică clasică. Mai trecu un minut înainte ca Sauset să spună:

— Ce mai aştepţi, atunci? M-ai chinuit destul aşa cum ai avut intenţia s-o faci. De ce nu mă laşi

în pace? Muzica crescu în volum, astfel că răspunsul lui Alvarez se pierdu.

De îndată ce Alvarez ieşi din cameră, Alex îi făcu semn lui Kate să nu se mişte de acolo, iar el se târî după colţul cabanei. Ea îl ascultă şi aşteptă... doar câteva secunde. Muşcându-şi buzele de nervozitate, ascultă sunetele puternice ale muzicii lui Wagner venind dinăuntru, dar cum nu mai putea suporta tensiunea, porni tăcută în urma lui Alex.

Aruncând o privire din colţul clădirii, îl zări pe Alvarez, îndreptându-se către maşină. În clipa în care întindea mâna către clanţa maşinii, Alex ieşi de după automobilul lui Sauset, şi Kate îşi trase răsuflarea.

— Te duci undeva, Rene? îl întrebă cu indiferenţă Alex.

Alvarez se răsuci brusc, iar Kate se pregăti să asculte o discuţie neplăcută. Dar ceva n-a mers cum trebuie. În loc de confruntarea verbală la care se aşteptase, Alvarez înjură, apoi se repezi la

Alex.

Un moment, siluetele celor doi luptători se profilau pe cerul luminat de lună, apoi căzură amândoi la pământ, încăierându-se şi învălmăşindu-se, încât Kate nu-i mai putea distinge unul de celălalt. Văzând scena, Kate alergă spre ei, ridicându-şi rochia deasupra genunchilor.

Când ajunse la locul încăierării, Alex părea să-şi domine adversarul. Era prăvălit deasupra lui Alvarez, apăsându-i umerii cu mâinile. Apoi, cumva, parizianul reuşi să-şi elibereze un braţ şi-l încolăci în jurul gâtului lui Alex, forţându-i capul spre spate într-un unghi periculos.

Kate îl privea complet neajutorată până când îl văzu pe Alvarez scoţând cu mâna liberă un revolver din buzunarul sacoului.

— Alex, îi strigă ea, are un pistol.

Alex repezi un pumn greu asupra mâinii adversarului şi revolverul zbură în aer, lovi pământul la câţiva paşi mai departe, apoi sări şi

dispăru pe undeva pe sub Jaguar.

Privind spre ei îngrijorată, constată că avantajul de care se bucurase Alex fusese temporar, deoarece franţuzul îl surprinse înnodându-şi strâns mâinile şi repezindu-le asupra zonei vulnerabile a gâtului lui Alex.

Kate auzi zgomotul făcut de lovitura care îşi atinsese locul şi era convinsă că Alex trebuia să fie ameţit de durere. Alvarez profită de situaţie pentru a-l apuca de păr şi a-i izbi capul de bara de protecţia a maşinii lui Sauset. Prima izbitură o făcu pe Kate să ameţească, iar la următoarele îşi astupă gura cu mâna ca să nu mai strige. Dar îşi aminti dintr-odată de revolver. Aruncându-se în faţă, căzu în genunchi lângă maşina sport. Îşi plimbă mâna frenetic pe pământ, unde ştia că trebuia să fie, dar degetele ei nu întâlniră decât o piatră colţuroasă. Lăsă să-i scape o înjurătură, apoi se întinse pe burtă şi pipăi pe sub maşină, rugându-se cu înfrigurare să-l poată găsi. Şi, brusc, mişcându-şi mâna spre stânga, întâlni ceva

metalic şi rece.

Simţea cum pietrele sparte îi intrau în carne, îi zgâriau sânii şi pulpele, în timp ce se întindea şi mai mult sub maşină, dar nu reuşi să-l apuce. Dar când era mai disperată de lipsa ei de succes, gemetele de durere ce se auzeau în încăierarea ce se desfăşura la câţiva paşi de ea o îmboldiră. Cu două degete reuşi să apuce ţeava şi o trase un centimetru, dar îi scăpă dintre degetele transpirate şi se depărtă şi mai mult. Îi veni să plângă, dar numai puţin, un moment. Întinzându-şi din nou braţele până la limită, îşi plimbă din nou mâna pe suprafaţa accidentată a terenului de sub maşină şi tresări. Când ţeava revolverului îi alunecase din mână, mânerul lui se apropiase şi putu să-l tragă spre ea, apucându-l cu fermitate.

Se ridică în genunchi cu revolverul întins în faţa ei când îşi dădu seama că lupta se terminase şi Alex îl ridică pe învins în picioare. Lăsându-se să cadă pe aripa maşinii, puse cu grijă revolverul jos şi le dădu voie mâinilor să tremure cât aveau

poftă.

— Katy, strigă Alex, cu o voce liniştită, dar cu un ton intens, ai păţit ceva?

— Sunt bine, spuse ea cu o voce slabă. Am găsit revolverul.

Îl luă cu grijă şi se ridică. Genunchii erau gata s-o lase, dar nu-şi putea permite să se prăbuşească tocmai acum. I-l întinse lui Alex şi, cu toate că se chinuise atât de mult ca să-l ia, se simţea uşurată să scape din nou de el.

Îi zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc, ducesă, în timp ce o înconjură cu braţul şi şi-o apropie.

Kate îi văzu faţa tumefiată, înainte să se întoarcă către Alvarez, care se rezema de maşina lui Sauset.

— Şi acum, Alvarez, cred că aveai ceva de spus.

Bărbatul măsliniu la faţă îi aruncă o privire feroce, respiraţia îi era încă sacadată, dar nu scoase niciun cuvânt.

De când se apropiase de Alex şi se convinsese că nu păţise nimic, Kate se liniştise şi simţea cum se relaxează. Rene Alvarez n-o mai speria, nimic şi nimeni n-o mai speriau cât timp se afla lângă Alex.

— Reno, eu cred că ar trebui să-i spui, îi zise ea pe un ton confidenţial. Uneori, Alex devine violent. Îi spun mereu că nu e frumos să loveşti oamenii, dar e! nu vrea să audă şi face nişte lucruri ciudate la genunchii lor.

— Taci din gură, căţea ce eşti, mârâi Alvarez.

Alex ridică capul la auzul cuvintelor acestuia.

— Căţea? întrebă el cu o voce joasă, mortală, apoi ridică o sprânceană, repetând „Căţea”? şi îl luă pe Alvarez de gât pentru a-l izbi de maşină.

— Alex, suspină Kate, nu-i nevoie să-mi aperi onoarea. Nu e necesar.

Privind-o, îi răspunse cu duioşie:

— Este necesar pentru mine, Katy.

Kate nu putu replica nici cel mai scurt răspuns când îi întâlni privirea drăgăstoasă. Îl

privea doar şi simţea cum se topeşte de emoţie.

— Ţi-ai pierdut aura, şopti el, atingându-i părul. Nu e nimic mai inexplicabil decât un înger cu o aură zdrenţuită.

Legănată de emoţie, Kate se rezemă de el, dar în starea magică ce se ţesuse între ei pătrunse un sunet ca al unui înecat.

— Auzi zgomotul acela curios?

Întorcându-se spre Alvarez, îi văzură faţa vânătă şi ochii holbaţi, ieşiţi din orbite. După ce Alex îi dădu drumul, se luptă să-şi recapete respiraţia.

— Şi acum, i se adresă Alex, spune-mi de ce se folosea Sauset ca să-l şantajeze pe Tony?

— Eu nu ştiu… se opri, brusc, în timp ce Alex mai făcu un pas spre el. Scrisori! spuse el repede. Au fost nişte scrisori. Charles nu-mi spune totul, dar din când în când trimite scrisori şi, după aceea, se îmbată până ce nu mai ştie de el.

Alex rămase tăcut o clipă, apoi se întoarse către Kate.

— Nu vreau să-l las să plece până când nu vorbesc şi cu Charles, ducesă. Asta numai dacă Charles nu a ieşit pe uşa din dos când a auzit zgomotul de aici.

— Eu nu cred să-l fi auzit, spuse ea privind spre cabană. A pus muzica lui Wagner la intensitate maximă. Ezită un moment, apoi, răsuflând adânc: Ce vrei să fac?

Alex o strânse de talie.

— Aşa te vreau! Crezi că ai putea ţine câteva minute revolverul ţintit către el?

Kate simţi cum inima îi zvâcni gata să-i spargă pieptul.

— Glumeşti? Sigur că pot.

Înghiţi cu zgomot, îşi şterse palmele de rochie, apoi întinse mâna ca să ia pistolul. În timp ce i-l dădea, Alex o privi îndelung şi o clipă mâna îi tremură. Apoi mai respiră o dată adânc, îşi suflă părul din ochi şi se întoarse către Alvarez.

— E în ordine, zise ea cu o voce fermă, făcându-i semn cu arma. Du-te către maşină.

Văzând că nu se mişcă, ci o priveşte cu insolenţă, Kate îşi îngustă ochii şi forţându-şi buzele ca să exprime un zâmbet răutăcios, îi porunci:

— Hai, nu te codi, fă ce ţi-am spus.

Alex îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Doamne, Katy, de-ai şti cât te iubesc, spuse el, şi se întoarse pentru a se îndrepta spre căsuţă.

Doamne, ce moment şi-a ales ca să-mi spună aşa ceva, îşi spuse ea, forţându-se să ţină privirea fixată asupra lui Alvarez, în loc să-l urmărească pe Alex.

Acum, când respira din nou normal, putea auzi efluviile muzicii venind din spatele ei, dar după ce s-a închis uşa în urma lui Alex, i s-a părut că aude cuvinte rostite cu voce furioasă, dar nu putea fi sigură. Apoi butonul aparatului a fost închis brusc şi n-a mai fost decât tăcere.

Îl auzea doar pe Alvarez respirând şi sunetul îi irita nervii. Simţea cum îi alunecau pe frunte picuri de transpiraţie şi era recunoscătoare

întunericului care îi ascundea faţa îngrijorată. Îşi dădea seama că nu putea face nimic altceva decât să rămână unde era şi să ţină revolverul îndreptat către Alvarez. Dar îl simţea din ce în ce mai greu şi mâna începu să-i tremure de efort.

Curând un sunet nou pătrunse tăcerea până la ea, sunetul unor paşi pe aleea cu pietriş. Aşteptă în linişte, cu privirea neclintită la bărbatul din faţa ei. Dar tocmai când simţi cum braţul începe să-i tremure, cu coada ochiului percepu o mişcare şi, o secundă mai târziu, Alex era lângă ea.

Capitolul 10

— Alex, spuse ea, şi în voce i se putea auzi uşurarea, în timp ce el se apropia. Ai stat atât de mult că eram îngrijorată.

— Sunt bine, spuse el în timp ce Kate îi dădea revolverul înapoi. Luându-l, se întoarse spre Alvarez. Poţi pleca acum, dar ascultă-mă bine, dacă îndrăzneşti să te uiţi doar în direcţia lui Tony Blakewell, am să te găsesc. Şi atunci, te asigur că ai să ai de-a face cu mine.

Îl priviră cum se depărta, apoi Alex o cuprinse pe Kate în braţe şi-şi ascunse faţa în golul dintre gât şi umăr. Nu i se păruse niciodată că minutele petrecute, în timp ce ea era singură cu Alvarez, au fost atât de lungi. Nu-l făcuseră nici pe mai blând în discuţia cu Charles. Singura lui speranţă era că şi ea îşi dăduse seama de ce fusese obligat să-i ceară ceea ce îi ceruse.

Dură un timp până să poată vorbi din nou, dar când căldura trupului ei începu să liniştească

tremurul interior, se retrase.

— Kate, vocea îi era aspră şi respiră adânc înainte de a începe din nou, Kate, dacă te voi mai pune vreodată într-o situaţia ca asta, ai permisiunea să-mi tragi una.

— O să-mi aduc aminte, spuse ea cu un râs tremurător. Întinse mâna ca să-i atingă faţa. Dar cu Sauset cum s-a terminat? Ce s-a întâmplat acolo? Ce ţi-a spus?

Cu un braţ în jurul ei, se întoarseră fără prea mult chef spre cabană.

— Încă nu mi-a spus nimic. A promis doar – şi asta cu greutate – că îmi va spune.

Când intrară în living-ul căsuţei, Sauset şedea ţeapăn pe un scaun de lemn, ţinând o batistă de mătase la gură.

— În ordine, Charles, spuse Alex. Dă-i drumul. Cum ai aflat de Helene şi de avortul pe care l-a făcut? Şi de ce îl urmăreşti pe Tony?

— O iubeam! izbucni el. Şi mă iubea şi ea. Ar fi fost a mea, dacă n-o ucidea el.

— Tony n-a ucis-o pe Helene, spuse rar Alex, apoi, după o pauză, continuă: Charles, n-am ştiut că erai încurcat cu Helene. Te vedeai cu ea în acelaşi timp cu Tony?

Sauset rămase o clipă cu ochii la el, ca şi cum nu ar fi vrut să vorbească, apoi zâmbi.

— Da o vedeam. Şi asta îmi plăcea. Cel puţin… cel puţin mi-a plăcut la început. Îmi plăcea să ştiu că el se credea singurul iubit, în timp ce ea se culca cu mine. Asta mă făcea să mă simt puternic. Mă făcea… vocea i se pierdu, apoi respiră adânc şi spuse cu răceală: Apoi, mai târziu, am vrut să fie numai a mea, dar ea nu era construită astfel. Cel puţin mă consolam să ştiu că nu se mulţumea numai cu Blakewell. Nu putea fi satisfăcută de un singur bărbat.

— Nu pare să fi fost o persoană prea demnă de stimă.

— De stimă? râse el. Pare o expresie prea blândă, Alex. Nu te-am preţuit niciodată prea mult. Îmi păreai cam naiv, dar a trebuit să lupţi şi

tu ca toţi ceilalţi. Nu aveai carisma lui… se opri brusc, apăsându-şi batista pe buze şi privind în altă parte.

— A lui Tony? îl întrebă Alex, dar Sauset rămase cu privirea la podea. După o clipă, Alex încercă din nou: înţeleg de ce îl detestai pe Tony. Iubeaţi amândoi aceeaşi femeie; au existat războaie pentru asta, dar de ce ai aşteptat atât de mult până să începi hărţuiala asta?

— Să aştept? Sauset începu să râdă. Ce te face să crezi că am aşteptat?

— Ce vrei să spui? Alex era uluit, apoi scutură capul. Sauset părea că îşi pierduse stăpânirea de sine. I se putea citi în ochi şi în Vorbirea nedesluşită, dar Alex nu-şi putea permite să se oprească. Trebuia să sfârşească această afacere acum. Vrei să spui că nu este pentru prima oară că ai încercat să-l şantajezi pe Tony?

— Şantaj? Da, cred că îl poţi numi aşa, răspunse el. Trebuie să admit că nu a avut strălucirea celorlalte afaceri ale mele, dar am fost

obligat.

Ridică din umeri, apoi îl privi pe Alex în ochi.

— Îţi aminteşti cât valora Tony când eram la colegiu? O avere, răspunse tot el, fără a-l aştepta pe Alex. Totul îi era oferit pe tavă. Urmăream toate astea şi îl detestam. De ce să-i cadă totul în poală? Omul era tâmpit, ce naiba! Toată lumea ştia că fără ajutorul prietenilor lui nu ar fi terminat colegiul.

Buzele i se strâmbară într-o imitaţie de zâmbet.

— Norocul lui n-a durat mult, nu-i aşa? Ridică privirea spre Alex. Ce crezi că s-a întâmplat cu toţi banii lui?

Alex strânse ochii, apoi vorbi rar:

— Tony mi-a spus că tatăl lui a făcut câteva investiţii proaste înainte de a muri.

— A spus, a spus, îl maimuţări Sauset. El nu a ştiut. Nu a ştiut ce stoc de acţiuni a trebuit să cumpăr, cum a lăsat afacerea să ajungă la faliment. A fost genial. A râs de noi, dar sunetul nu

era plăcut. Ştii câte roluri a pierdut preţiosul tău Tony din cauza mea? Zeci. Şi îţi aminteşti când a fost rănit într-un accident de maşină? Se bătu cu pumnul în piept. Eu eram. Peste tot, eu.

Sauset se ridică, nesigur, în picioare.

— În toţi anii ăştia am urmărit cum toate se prăbuşeau pentru el... Iar eu eram încântat. Îşi plecă capul pe un umăr, ca şi cum nu-şi putea da seama ce nu ieşise bine.

Apoi îşi scutură capul şi privi în jurul lui; după un moment, întinse mâna spre Alex cu o mişcare ciudată.

— Trebuie să plec acum, Alex, spuse el calm, scuturând mâna. A fost interesant să te întâlnesc.

Şi cu aceste cuvinte ieşi pe uşa cabanei.

Pentru o clipă, Kate rămase înmărmurită, dar după ce auzi motorul pornind, dădu să iasă din casă după el; Alex o prinse însă de braţ.

— Alex? îl întrebă ea, uluită în timp ce Sauset se depărta.

— Kate, lasă-l să plece.

Vocea lui suna ciudat de obosită. Se apleca să ia de jos scrisorile pe care Sauset le lăsase să cadă.

Kate se mişca prin cameră fără încetare, în timp ce Alex se aşezase şi controla fiecare scrisoare, apoi le lăsă din nou să cadă.

— Vino, ducesă, hai să mergem acasă.

Dar nu s-au dus acasă, nici măcar la Monte Carlo. Erau amândoi prea extenuaţi, şi-i dureau toate oasele pentru a rezista mai departe de apartamentul lui Pete, din împrejurimile Parisului.

Trecuse ceva timp când Kate îşi ridică capul de pe perna plutitoare din cadă pentru a-l urmări pe Alex cum intră în camera de baie şi îngenunchează lângă ea.

— Mă întrebam dacă nu ai de gând să dormi aici, îi spuse el zâmbindu-i.

Alex se îmbăiase deja şi era îmbrăcat cu hainele pe care le cumpărase mai devreme; o cămaşă crem, tricotată, şi pantaloni negri.

— N-am stat aici cine ştie cât! protestă ea.

Alex îi prinse cu mâna un picior şi-l scoase deasupra stratului gros de spumă de săpun.

— Vezi, spuse el, degete fierte.

— Puţin îmi pasă. Nu ies încă de aici. De-abia am început să mă simt din nou o fiinţă umană.

Alex o privi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Dacă tu nu vrei să ieşi de acolo, îşi scoase pantofii şi se săltă în cadă, va trebui să intru eu.

— Alex, strigă ea, râzând, în timp ce baloanele de săpun îi înghiţeau trupul îmbrăcat.

Dar Alex o trase spre el până când îl acoperi cu trupul ei şi începu s-o mângâie, odihnindu-şi degetele pe fundul ei alunecos.

— Ştiam eu că era ceva cu cada asta de-mi plăcea atât de mult, murmură ea.

Iar el râse.

— Mă simt cam prea îmbrăcat.

— La asta mă gândeam şi eu, şopti ea, în timp ce-l ajuta să-şi scoată cămaşa.

Proptindu-se în coate de marginea căzii, Kate îl privea cum se lupta să-şi scoată pantalonii.

După ce intră din nou în cadă şi se aşezară amândoi în şezut, Kate îi atinse faţa învineţită.

— Alex, spuse ea cu blândeţe. De ce l-ai lăsat să plece? După cât rău i-a făcut lui Tony?

— Nu-i aşa Kate, n-a făcut el toate lucrurile de care l-am acuzat. De altfel, am dubii şi dacă a fost responsabil pentru toate faptele de care ne-a vorbit.

— Vrei să spui că le-a inventat? îl întrebă ea neîncrezătoare.

— Nu, dar cred că el îşi închipuie că e responsabil, spuse Alex cu o voce tristă, cred că este un om foarte bolnav.

— Poţi fi sigur de asta?

— Da, de îndată ce a menţionat accidentul lui Tony, am fost sigur. Tipul care l-a accidentat pe Tony era un beţiv pe care, de altfel, l-au prins la şase luni după accident. În timp ce vorbea, îi mângâia trupul ud. Apoi, m-am gândit la tatăl lui Tony şi la investiţiile lui. Le-am controlat pe toate de îndată ce am aflat că Tony nu moşteneşte de

fapt nimic. Nu există nicio posibilitate ca Charles să fi făcut ceea ce pretinde că a făcut. Tatăl lui Tony era superficial şi în unele instanţe de o neglijenţă criminală, dar n-a existat niciodată o bănuială de faliment. Nici măcar „evidenţa” pe care o pomenea în scrisorile de şantaj. Nici scrisorile de la Helene nu conţineau aşa ceva.

Kate rămase tăcută, în timp ce cuvintele spuse de Alex îşi făceau drum în judecata ei.

— Ce-o să facă el acum? întrebă ea în cele din urmă. Nu crezi că va continua să-l sâcâie pe Tony?

Alex dădu din umeri.

— După ce am să-i explic totul lui Tony, n-o să mai aibă nicio importanţă. Făcu o pauză. Ştii ceva, îmi amintesc acum de o întâmplare în privinţa lui Charles, pe care o uitasem complet, atunci când îţi povesteam întreaga chestie şi, dacă mă gândesc bine, cred că totul a început chiar de atunci. Odată, cu puţin înainte de a o fi cunoscut pe Helene, Tony mi-a spus că îl prinsese pe Charles

copiind la un examen. Tony nu i-a dat cine ştie ce importanţă, adu-ţi aminte că noi ştiam deja că Charles este puţin cam ciudat, dar mi-a spus că îi era milă de el. Partea ciudată este că Tony l-a lăsat pe Charles să vadă că îi era milă de el. Şi mi-a mai spus că i-a surprins o privire cum nu i-o mai văzuse înainte.

Făcu o pauză, schimbându-şi poziţia, ca să şi-o poată apropia mai mult.

— Îmi amintesc că râdea când mi-a povestit asta, dar mi-am dat seama că îl preocupa. Mi-a mai spus că în acel moment credea că Charles voia să-l omoare.

— Crezi că Charles îl ura pe Tony, pentru că i-a manifestat milă?

— Cred că ar putea fi ceva în genul ăsta. Ştiu că nici eu n-aş reacţiona prea bine faţă de milă şi eu mă consider având o minte normală. Kate îi dădu dreptate.

— După această întâmplare, Charles a încetat să se mai ţină de noi. Cred că răutatea din

el începuse să pună stăpânire pe întreaga lui fiinţă. De-a lungul anilor, a continuat să-l urmărească pe Tony şi cât timp s-a luptat ca să ţină pasul cu noi, Charles a avut o atitudine corectă. Dar pentru că dorea ca dezastrele să se abată asupra lui Tony şi pentru că mintea lui era slabă, a început să creadă că evenimentele se petreceau la ordinele lui. Trebuie să fi citit despre contractul pentru un film şi s-a hotărât să facă ceva mai substanţial.

Kate avu un frison.

— N-ar trebui să fie într-un spital, să capete ajutor?

— Ar putea obţine ajutor, numai să vrea, spuse el pe un ton solemn. Dar vezi, nu a adus nimănui nicio vătămare fizică, totul s-a petrecut în imaginaţia lui. Nu prea avem altceva de făcut decât să informăm poliţia… Dar nu cred că Tony ar vrea să facă asta.

Kate rămase tăcută, întinzând săpunul pe pieptul lui Alex, apoi spuse rar:

— Alex, scrisorile alea erau toate de la Helene?

Alex încuviinţă.

— Tu crezi că l-a iubit cu adevărat, aşa cum a spus el?

Kate nu-şi dădea seama de ce dorea să ştie. Poate, pentru că ar pune un punct final acestei triste poveşti.

— Ştiu şi eu, Kate? zise el cu blândeţe. El crede că da şi, în fond, asta este important pentru el.

O strânse şi mai aproape, ca şi cum şi el ar fi fost afectat de trista şi vechea poveste de dragoste. Kate îi lipi capul de sânii ei, mângâindu-i părul cu duioşie. Trecutul se consumase, povestea se terminase. Acum era momentul pentru ei să se preocupe de propria lor poveste.

— Ştii ce iubesc eu la tine? şopti ea.

Alex ridică repede capul şi ochii îi sclipeau, amuzaţi.

— Chiar iubeşti ceva la mine? o întrebă el.

— Iubesc o mulţime de lucruri la tine… dar o să vorbim de asta mai târziu, adăugă ea repede când sclipirea din ochii lui crescu până la dimensiunile unei flăcări. Iubesc felul în care mă tratezi, ca pe un egal. Ca şi cum aş conta. Cu tine nu mă simt tratată ca pe o femeiuşcă.

— Vrei să spui că n-am deschis uşile pentru tine sau că nu ţi-am ţinut scaunul?

— Ştii bine că nu m-am gândit la asta, râse ea. Sunt încântată pentru că nu mă laşi în afara vieţii tale, în afara deciziilor tale… chiar a celor importante. Tu mă tratezi ca şi cum aş avea un creier şi aş şti cum să-l folosesc… M-ai lăsat să vin cu tine într-o misiune care era foarte importantă pentru tine.

— Adică, aproape te-am lăsat să fii omorâtă, îi spuse el morocănos.

— Nimeni nu a fost aproape omorât. Şi nu aveam de unde să ştim că Alvarez avea un revolver. Îl privi cu încăpăţânare. Şi chiar dacă am fi ştiut, tot aş fi venit cu tine. Te comporţi chiar

bine pentru un yankeu.

— N-aş putea spune că mi-am dus cu bine misiunea mea de a te apăra în seara asta, spuse el. Îi atinse vânătăile de pe umăr, apoi se aplecă să o sărute.

— Ai fost o adevărată dinamită, insistă ea. Ai reuşit să-l răpui pe Alvarez chiar după ce ne-am târât tot drumul prin junglă.

— Ducesă, de ce exagerezi? Jungla avea lăţimea doar de o jumătate de kilometru. Iar pe Alvarez l-am bătut doar fiindcă am folosit strategia.

— Ce fel de strategie? îl întrebă ea curioasă.

— Oh, este un truc pe care l-am învăţat cu mulţi ani în urmă, îi răspunse el cu un aer nepăsător. Îl laşi întâi să te bată până ce oboseşte şi, după aceea, te întorci împotriva lui şi-l pui la pământ.

Kate îşi reţinu un hohot de râs.

— Cred că e cazul să nu te mai pui la pământ. În afară de asta, antebraţele tale masive nu sunt

singura ta atracţie. Mai ai şi altele. Făcu o pauză şi apoi îl privi cu un aer solemn. Alex, ştiu că nu ar fi trebuit să mă laşi singură cu Alvarez. Ai fi putut lua o mie şi una de măsuri împotriva lui, dar n-ai făcut-o. M-ai lăsat pe mine să-l păzesc, pentru că ştiai că era important pentru mine faptul că mi-ai încredinţat o misiune.

Îi trase capul spre ea şi-l sărută.

— Îţi mulţumesc că ai procedat în acest fel. M-ai făcut să mă simt egală… nu, mai mult chiar… m-am simţit ca fiica lui Charlemagne.

— N-am ştiut să fi avut o fiică. Ce a făcut?

— Şi-a dus iubitul în spinare în dormitorul ei pentru a nu apărea pe zăpadă decât o singură pereche de urme de paşi. Oftă şi continuă: Nu mai există femei ca asta.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Probabil că arăta ca un hipopotam. Sunt chiar fericit că nu mai există astfel de femei.

— Eu aş face-o, insistă ea. Te-aş duce în spinare, bineînţeles dacă te-aş putea ridica de jos,

zău că aş face-o.

— Acesta este punctul meu de vedere, spuse el, alunecând sub apă ca să-i sărute sânii, apoi vârful nasului. Tu categoric nu eşti construită ca un hipopotam.

Ridicându-şi genunchiul şi aşezându-l pe coapsa lui, începu să-l frece, fără să-şi dea seama de trupul lui ud.

— Îmi pare bine că eşti fericit, spuse ea, apoi rămase tăcută şi gânditoare, cu fruntea încreţită. După un timp îi spuse: Ştii, mi-e teamă că benzile animate o să mi se pară cumplit de plicticoase după asta. O să treacă ceva timp până când mă voi obişnui din nou cu ele.

Alex nu vorbi imediat. Întinse o mână şi îi mângâie fesele şi coapsele, strângând-o aproape de pieptul lui, apoi suspină.

— Chiar vrei să te obişnuieşti din nou cu benzile de desene, Katy? Şi cum îl privea intrigată, continuă: Cred că ceea ce vreau să-ţi spun, ceea ce încerc să-ţi spun… este…

Se ridică însă deodată în picioare, împroşcând apă şi spumă peste figura ei încurcată.

— Ce încerci să-mi spui? îl întrebă Kate ieşind şi ea din cada de baie.

— Încerc să spun că acum suntem amândoi fierţi, spuse cu o voce înăbuşită de prosop, în timp ce se usca şi se îndrepta spre dormitor.

— Nu, nu-i aşa, spuse ea cu însufleţire, urmându-l în dormitor. Nu asta este ce voiai să-mi spui. Ce s-a întâmplat cu tine? Nu ai fost niciodată timid de când te cunosc. Timid! Doamne, mă faci să râd. M-ai supus la cazne din clipa în care ai pus ochii pe mine. M-ai…

Se opri când îl văzu că se întoarce şi stă în faţa ei. Alex o privi o clipă, apoi suspină, o luă în braţe şi o aşeză în pat. Îi scoase apoi acele de păr şi-l lăsă să se reverse pe mâinile lui.

— Alex? îi aminti ea că trebuie să-i dea un răspuns.

Ridicând faţa spre ea, îi spuse:

— Voiam doar să te întreb dacă te-ai gândit vreodată să… să vizitezi Wisconsin-ul, termină el pe un ton brusc.

— Să vizitez? îl întrebă ea, întorcându-se să-l privească.

— Te-ai gândit vreodată să trăieşti acolo?

Kate însă îşi trase răsuflarea.

— În Wisconsin? şopti ea, apoi înghiţi emoţionată. Mi-am… mi-am dorit întotdeauna să vizitez Wisconsin-ul.

— Kate, spuse el în sfârşit, îţi cer să te căsătoreşti cu mine.

— Da… da, ştiu, zise ea, distrată. Mă gândesc.

— La ce, pentru Dumnezeu! exclamă el.

Kate ridică privirea şi îl privi drept în ochi.

— Alex, ne cunoaştem doar de trei zile.

Alex rămase uimit câteva clipe, apoi îi spuse:

— Asta aşa e. Ne-am cunoscut de trei zile.

Dar înainte de a mai putea spune ceva, el se ridică şi făcu câţiva paşi, apoi se întoarse brusc

înapoi.

— Ştiu ce vrei să spui. Ai să-mi vii iar cu povestea aia cu „normal”. Parcă îmi promiseseşi să nu mai faci asta.

— Iar eu cred că mi-ai promis să nu mă presezi, îi spuse ea enervată.

— Cine te presează? ridică el din umeri, evitându-i însă privirea. După puţin timp, continuă: Bine, accept, te presez. Dar spune-mi te rog, dacă ne-am fi cunoscut timp de trei luni sau trei ani, ce mi-ai fi răspuns atunci?

Kate îşi muşcă buzele, oftă, dar îi răspunse cu sinceritate:

— Cred că aş fi spus că n-aş vrea să trăiesc niciodată în altă parte decât în Wisconsin, dacă şi tu ai să fii acolo.

Alex răsuflă cu zgomot şi o luă în braţe.

— Atunci pot să aştept, îi spuse el, sărutând-o cu pasiune. O sărutare fierbinte, flămândă, care nu încetă decât când se depărtă de ea şi-i surâse. Cel puţin, acum pot aştepta până ne vom căsători.

Sunt însă unele lucruri care nu se pot lăsa aşteptate.

— De exemplu, şopti ea, rezemându-şi bărbia de pieptul lui şi privindu-l pe sub gene.

— Cum ar fi, spuse el cu glas tărăgănat, conducând-o spre pat, cum ar fi dacă ţi-aş arăta un exemplu, termină el în timp ce se aruncară amândoi în pat, strângându-se în braţe.

Şi iată cum, ca nişte oameni practici şi normali ce erau, au aşteptat pentru a se căsători… au aşteptat atât cât le-a trebuit ca să zboare până în Wisconsin şi să obţină aprobarea pentru căsătorie.

Şase luni mai târziu, Kate şi Alex se plimbau pe o stradă din Madison. Primăvara începuse în sfârşit să pună stăpânire pe natură, aerul era proaspăt şi te înviora ca o şampanie.

Kate nu reuşise să reia firul benzilor ei cunoscute peste tot în lume. Crease în schimb ceea ce ea considera a fi capodopera ei. Era o bandă de aventuri în care folosise drept eroi tema

soţ-soţie. În sfârşit putea folosi exclamaţiile ei favorite cât de mult dorea.

Noua creaţie se bucurase de un succes atât de mare, încât primise propuneri pentru un serial de televiziune într-o emisiune de sâmbătă dimineaţa. Încă nu se hotărâse şi mai analiza oferta, în timp ce se îndrepta cu Alex spre restaurantul unde rezervaseră o masă pentru dejun.

— Spune-mi, tu ce părere ai? îl întrebă ea din nou.

— Cred că te vei putea decide şi fără amestecul meu, îi răspunse Alex, râzând de mutra ei dezamăgită.

— Pentru ce este un soţ, dacă nu să se amestece? mormăi ea. Ştiu că eu m-aş amesteca, dacă ar fi vorba de afacerile tale.

— Şi cum ai făcut de atâtea ori în teatru, adăugă el înveselit.

— Exact, şi ăsta este lucrul cel mai mic pe care-l poţi face pentru mine.

— Să semnezi contractul, spuse el.

— Dar…

— Atunci nu-l semna, o întrerupse el.

Oprindu-se, o împinse de zidul unei clădiri şi se aplecă pentru a o săruta fără grabă, dar făcând să i se oprească inima de a mai bate. Când îi dădu drumul, spuse cu duioşie:

— Kate, ce n-aş da să te ajut să te hotărăşti, dar tu eşti singura care poate decide, dacă asta e ce vrei să faci. Mă înţelegi acum?

Timp de câteva secunde, Kate rămase cu ochii închişi, ţinându-şi pălăria cu o mână. Când îi redeschise, privirea ei era visătoare şi docilă.

— Da, şopti ea şi îşi drese glasul, da, înţeleg.

Au continuat să facă câţiva paşi, când Kate se opri din mers şi-l privi:

— Iar ai făcut-o, îl acuză ea. De ce faci asta ori de câte ori avem o discuţie.

— Credeam că îţi place, spuse el cu nevinovăţie.

— Hm… nu-i vorba de asta. Dar întotdeauna

mă face să uit ce voiam să spun.

— Îhî, încuviinţă el.

— Nu e drept, fir-ar să fie, spuse ea, dar era cu gura până la urechi, deoarece el era irezistibil şi o ştia, mizerabilul.

Porniră din nou şi ea întoarse problema pe toate feţele în minte, l-ar lua foarte mult timp, timp pe care ar dori să i-l dedice lui Alex. Mai târziu, când vor avea copii, aceştia le vor răpi multe momente intime, momente pe care ajunseseră să le păstreze ca pe o comoară în cele şase luni de căsătorie. Cât mai puteau, trebuiau să petreacă împreună fiecare minut liber.

Se întoarse spre el pentru a-i împărtăşi hotărârea, când ceva ciudat îi atrase privirea.

— Alex, murmură ea, ai văzut asta?

— Ce, o întrebă el, privind în jur.

Fruntea lui Kate era din nou încreţită ca în urma unei concentraţii intense.

— Oamenii ăia. Făcu un semn cu capul spre partea cealaltă a străzii. Ştii, am văzut ceva

asemănător seara trecută la televizor. Doi bărbaţi aveau pachete care erau învelite identic. Când s-au izbit unul de celălalt, pachetele au căzut pe jos, iar când s-au aplecat să le ridice, fiecare a luat pachetul celuilalt.

— Interesant, spuse el, privind-o cu curiozitate.

— Şi asta nu e tot, continuă ea cu pasiune. Bărbaţii lucrau în domeniul farmaceutic şi unul din pachete conţinea heroină, iar celălalt bani.

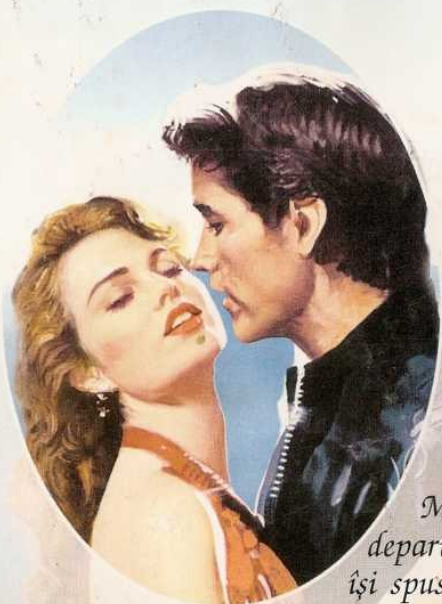
— Toate astea sunt foarte interesante, ducesă, dar de ce să mi le povesteşti acum?

— Pentru că oamenii aceia, şi indică din cap către partea de peste drum, au făcut acelaşi lucru. Când Alex vru să protesteze, ea continuă: îţi jur, Alex, au schimbat pachetele, şuiera ea, apoi se depărtă de el pentru a privi un cuplu care se apropia de ei pe trotuar.

— Nu, Kate, îi spuse el cu hotărâre, în timp ce ea îşi întoarse privirea spre el pentru a-i oferi un zâmbet până la urechi şi apoi începu să

urmărească bărbatul cu pachetul. Kate, vrei să mă asculţi? Katy...

Sfârşit

Monte Carlo era departe de Plum, Texas, își spuse Kate Sullivan în timp ce studia societatea strălucită de la petrecerea la care se strecurase neinvitată. Simțind că nu era în elementul ei, se refugie în întunericul protector al grădinii, dar avu sentimentul că gîtul i se strînge și că o dorință nestăvilită o cuprinde. Bărbatul care se apropia de ea era înalt, brun și irezistibil de frumos.

Alex Delanore era un bărbat prins între două lumi diferite – iar Kate era cheia. Cu căldură și umor ea îl poate ajuta să-și recapete visurile... deoarece numai ea era femeia pe care dorea să o ia cu el acasă, în Wisconsin.

Loveswept